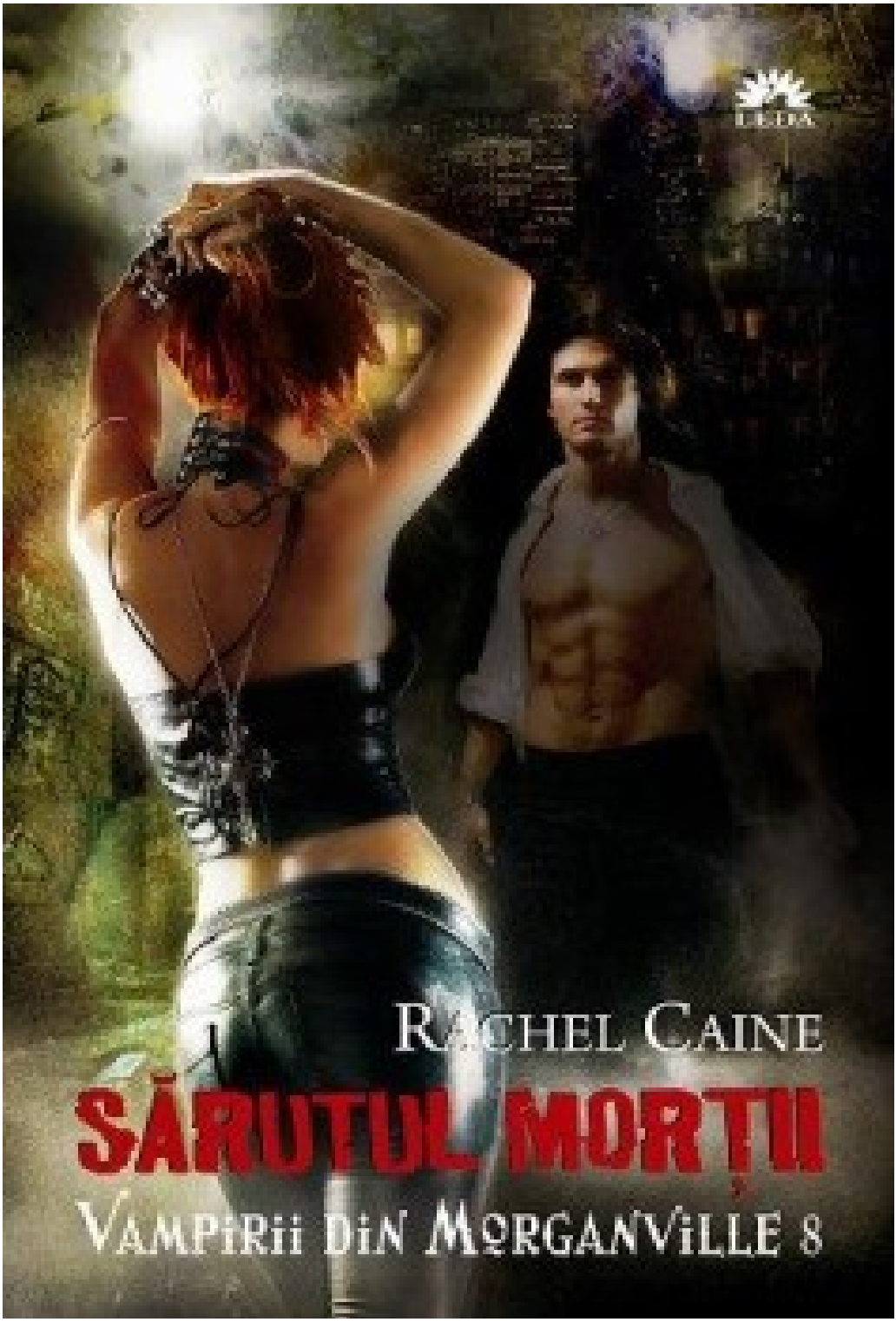
LEDA
RACHEL CAINE
SĂRUTUL MORȚII
VAMPIRII DIN MORGANVILLE 8

RACHEL CAINE

VAMPIRII DIN MORGANVILLE

8

SĂRUTUL MORȚII

Traducere: ADRIAN DELIU

EDITURA: **LEDA**

Introducere

BUN VENIT ÎN MORGANVILLE, ORAŞUL DIN CARE NU VEI MAI VREA SĂ PLECI.

Aşadar, eşti nou în Morganville. Bun venit, noule locuitor! Există doar câteva reguli importante pe care trebuie să le cunoşti, ca să te simţi comod în micul şi liniştitul nostru oraş:

- să respecţi limita de viteză,
- să nu faci gunoi pe jos,
- orice-ar fi, să nu-i calci pe coadă pe vampiri.

Mda, am zis vampiri. Asta e.

Ca fiinţă umană nou-venită, vei avea nevoie să-ţi găseşti un vampir Protector: cineva dispus să semneze un contract prin care să vă ferească, pe tine şi pe ai tăi, de vătămări (în special din partea altor vampiri). În schimb, vei avea de plătit impozite… exact ca în oricare alt oraş.

Fireşte, în majoritatea celorlalte oraşe, impozitele acestea nu sunt colectate de laboratorul mobil pentru recoltarea sângelui.

A, şi dacă te hotărăşti să *nu* îţi iei un Protector, poţi să faci şi asta… dar atunci ar fi de preferat să înveţi cum să fugi mai repede, şi să-ţi alcătuieşti o rețea de prieteni care pot să te ajute. Încearcă să-i contactezi pe locatarii Casei Glass: Michael, Eve, Shane şi Claire. Ei cunosc căile, chiar dacă mereu ajung, cumva, în mijlocul încurcăturilor.

Bun venit în Morganville, oraşul din care nu vei mai vrea să pleci.

Şi chiar dac-ai vrea… ei bine, nu poţi.

N-am ce-ţi face.

UNU

După cum stăteau treburile în Casa Glass, la un nivel practic, exista un program stabilit pentru activităţile necesare: gătit, curăţenie, reparat diverse lucruri, spălat. Teoretic vorbind, toate acestea se aflau pe lista fiecăruia dintre locatari. În practică, totuşi, cam aşa se întâmpla: băieţii (Michael şi Shane)

le plăteau pe fete (Eve şi Claire) să se ocupe de spălat, iar fetele îi plăteau pe băieţi să facă reparaţiile.

Claire aruncă o privire feroce spre noul ei ipod – care, de fapt, era chiar foarte drăguţ – şi-l puse în funcţiune, cu ochii pe dezastrul rezultat din ultimele ei sforţări de a se ocupa de spălatul lucrurilor. Şi iată care era problema: ea adora rozul aprins al ipod-ului, o răsplată *a naibii* de bună, pe care în realitate n-o merita, din cauză că lenjeria era acum… tot *roz*… ceea ce putea să fi fost aproape bine, dacă n-ar fi fost vorba decât despre lenjerie feminină, sau cam aşa ceva.

Însă nu era prea bine pentru veşmintele băieţilor; nici măcar nu putea să-şi imagineze ce urlete avea să provoace.

— Mda, oftă ea, fixând cu privirea maldărele de tricouri, şosete şi lenjerie intimă, de un roz extrem de clar. N-o să fie o după-amiază prea plăcută.

Era uluitor ce putea să facă o singură – *o singură* – şosetă roşie tâmpită. Încercase deja să treacă totul încă o dată prin maşina de spălat, în speranţa că problema se va rezolva de la sine. N-avu ea norocul ăsta.

Subsolul Casei Glass era mare, întunecos şi sinistru, ceea ce, la drept vorbind, nu însemna o surpriză. Majoritatea subsolurilor arată astfel, plus că aici e vorba despre *Morganville*. Morganville era la fel de sinonim cu întunericul şi cu atmosfera sinistră, pe cât erau firmele şi reclamele luminoase cu Las Vegasul. În afara spaţiului în care se afla Claire, cu o hodorogită maşină de spălat şi un uscător, o masă odinioară vopsită într-un verde industrial şi câteva rafturi pline cu vechituri neidentificate, restul subsolului era cufundat în penumbră şi în tăcere. De aceea, ipod-ul, care-i transmitea muzică veselă în căşti, făcea ca sinistrul refugiu să i se pară ceva mai puţin sinistru.

Totuşi, cu atmosfera sinistră mai putea să se lupte.

Cu lenjeria roz… se pare că nu.

Dăduse muzica atât de tare, încât nu reuşi să audă zgomotul paşilor care coborau scara. De fapt, nici nu realiză că nu mai era complet singură acolo, până când nu simţi o mână atingându-i umărul şi o răsuflare fierbinte arzându-i ceafa.

Reacţionă ca oricare persoană raţională care trăieşte într-un oraş plin de vampiri. Ţipă. Sunetul strident se reverberă din cărămizi şi betoane, şi Claire se răsuci ca un titirez, îşi astupă

gura cu palmele şi făcu câțiva paşi înapoi din faţa lui Eve, care se prăpădea de râs. Înfăţişarea goth de obicei nu se potrivea prea bine cu hohotele isterice, în afara cazului în care erau hohote *răutăcioase*, însă, într-un fel sau în altul, Eve reuşea să le facă potrivite.

Claire îşi smulse căştile din urechi şi icni, cu răsuflarea tăiată:

— Eşti… eşti…

— A, hai, zi-o odată, izbuti să articuleze Eve. *Javră*. Da, sunt. Ştiu. A fost o răutate din partea mea. Dar, o, Doamne, chiar e de râs.

— Javră, zise Claire, cu întârziere şi fără s-o gândească în realitate. M-ai speriat.

— Cam despre asta şi era vorba, replică Eve, recăpătându-şi stăpânirea de sine. Rimelul i se scursese puţin, însă Claire presupuse că şi asta făcea, oricum, parte din deghizamentul goth. Şi, cum e, puişor? se interesă Eve.

— Naşpa, răspunse Claire, oftând. Inima încă-i bătea cu putere de pe urma sperieturii, însă era hotărâtă să n-o arate. Aşa că-i arătă, în schimb, spre lenjeria de pe masă.

Eve făcu ochii mari, iar buzele ei vopsite cu negru se întredeschiseră într-o expresie de fascinaţie oripilată.

— Asta nu se numeşte naşpa; asta se numeşte *dezastru*. Spune-mi că nu sunt aici toate albiturile. Cum ar fi, şi ale lui Michael, şi ale lui Shane.

— Toate albiturile sunt, confirmă Claire, scoţând la iveală vinovata şosetă roşie. A ta e?

— Oh, fir-ar a naibii! exclamă Eve, smulgând-o din mâna lui Claire şi zgâlţâind-o ca pe o cârâitoare flexibilă. Şosetă rea! Rea! Nu te mai iau *niciodată* când mă duc la distracţie!

— Eu vorbesc serios! protestă Claire. Or să mă omoare băieţii!

— Nu mai apucă. *Eu* o să te omor. Ţi se pare că arăt ca o persoană care să se dea în vânt după culori pastelate?

Ei bine, aici era un punct de vedere extrem de clar.

— Scuze, spuse Claire. Serios. Am încercat să le spăl încă o dată, fără şosetă, dar…

Clătinând din cap, Eve întinse mâna spre raftul cel mai de jos şi luă de acolo o sticlă cu înălbitor, pe care-o trânti zgomotos pe masă, lângă lenjerie.

— Tu albeşti; eu supraveghez, pentru că nu risc să mă aleg cu vreo pată pe costumul ăsta, ’ţeles? E nou.

Costumul în cauză era roz ţipător – la drept vorbind, se asorta cu ipod-ul lui Claire – cu, evident, colanţi având dungi negre pe orizontală, o fustă mini neagră, plisată, şi un top de un roşu dogoritor de aprins etalând un cât se poate de ţipător craniu din cristale. Eve îşi prinsese părul vopsit în negru într-un coc dezordonat în creştetul capului, cu șuvițe răzleţe proiectate în toate direcţiile.

Avea o înfăţişare adorabil-sinistră.

În timp ce Claire încărca din nou maşina de spălat cu lenjeria, adăugând o doză de înălbitor, Eve se cocoță pe uscător şi începu să-şi fâlfâie alene picioarele.

— Şi, ai auzit vestea, nu?

— Ce veste? întrebă Claire. Dau pe fierbinte? E bine fierbinte?

— Fierbinte e bine, confirmă Eve. Michael a fost sunat iar de producătorul ăla muzical. Îl mai ţii minte pe tipul din Dallas? Ăla important, cu fata la şcoala de-aici. Vrea să-i stabilească lui Michael o serie de concerte prin cluburile din Dallas şi vreo două zile de înregistrări într-un studio. Cred că o ia în serios.

Eve se străduia să pară entuziasmată, însă Claire se pricepea şi ea să descifreze semnele de circulaţie. Semnul numărul unu (de forma unuia indicând IEŞIRE din localitate): Michael Glass este iubitul temeinic şi statornic al lui Eve. Semnul numărul doi (CURBE PERICULOASE): Michael Glass este sexy, talentat şi drăgălaş. Semnul numărul trei (galben, ATENȚIE): Michael Glas este vampir, ceea ce face ca situaţia să devină de un milion de ori mai complicată. Semnul numărul patru (lumină roşie intermitentă): Michael începuse să se comporte mai mult ca un vampir, decât ca băiatul de care se îndrăgostise Eve, şi ei doi trecuseră prin câteva certuri de-a dreptul spectaculoase pe această temă – atât de grave, de fapt, încât Claire nu era sigură dacă nu cumva Eve se gândea să se despartă de el.

Şi toate acestea duceau către semnul cu numărul cinci (STOP).

— Tu crezi c-o să se ducă? o întrebă Claire, concentrându-se asupra reglării temperaturii corecte pentru maşina de spălat. Mirosul de detergent şi de înălbitor era oarecum agreabil, ca al unor flori de-a dreptul înţepătoare, de genul celor în care te tai

dacă încerci să le culegi. În Dallas, adică? preciză ea.

— Aşa cred, răspunse Eve, pe un ton care suna încă şi mai puţin entuziast. Păi, e de bine pentru el, nu? Doar n-o să rămână la infinit să cânte prin cafenelele din localitatea Vena Jugulară din Texas. Are nevoie să…

Vocea i se stinse, şi Eve îşi lăsă privirea în poală, cu o concentrare pe care, după părerea lui Claire, fusta n-ar fi meritat-o.

— Are nevoie să iasă în lume, sfârşi Eve.

— Hei, exclamă Claire; şi, în timp ce maşina de spălat începea să pufăie, îndepărtând petele, ea se apropie de Eve şi-i puse mâinile pe genunchi.

Fâlfâitul picioarelor încetă, însă Eve tot nu-şi ridică privirea.

— Voi doi ce faceţi, vă despărţiţi? o întrebă ea.

Nici acum nu-şi ridică Eve privirea.

— Tot timpul plâng, mărturisi ea. Urăsc chestia asta. Nu *vreau* să-l pierd. Dar parcă se îndepărtează din ce în ce mai mult, înţelegi? Şi nu-mi dau seama cum se simte el. Ce simte. *Dacă* simte. E groaznic.

Claire înghiţi anevoie.

— Eu cred că el încă te iubeşte.

De data aceasta, reuşi să-i atragă privirea asupra ei: ochii mari, vulnerabili, întunecaţi, conturaţi cu negru.

— Zău? Pentru că… eu doar…

Eve inspiră adânc şi scutură din cap.

— Nu vreau să fiu părăsită. M-ar durea foarte rău, şi mi-e prea teamă că el o să-şi găsească pe altcineva. Pe una, înţelegi, mai bună.

— Ei bine, *asta* n-o să se-ntâmple, zise Claire. Niciodată.

— Ţie îţi vine uşor să vorbeşti. Tu n-ai văzut cum se-aruncă fetele pe el după concerte.

— Mda, tu *niciodată* nu faci aşa ceva.

Eve îşi ridică scurt privirea spre ea, zâmbi puţin, după care-şi lăsă din nou ochii în jos.

— Mda, bine, cum vrei. Dar e altceva, când el e Michael al *meu*, şi ele sunt alea care, ştii tu… În orice caz, el e totdeauna foarte *drăguţ* cu ele.

Claire sări alături de ea pe uscător şi începu să-şi bâțâie picioarele în acelaşi ritm cu ale lui Eve.

— Doar trebuie să fie drăguţ, nu? Asta-i e meseria, oarecum.

Şi eu te întrebasem dacă voi doi vă despărţiţi. Vă despărţiţi?

— Păi… nu ştiu. E cam ciudat, în clipa asta. Mă doare şi vreau ca durerea să se ducă, într-un fel sau în altul, înţelegi? zise Eve, ridicându-şi şi coborându-şi umerii într-un gest care izbutea să pară atât nepăsător, cât şi deprimat, în acelaşi timp. Plus că, adăugă ea, el o să dea fuga acum la Dallas. Dacă el pleacă, pe mine n-or să mă lase. Că doar sunt, ştii tu… *umană*.

— Tu ai o insignă de-aia specială. Nimeni nu te-ar putea opri.

Insignele speciale le fuseseră dăruite de Amelie, Fondatoarea oraşului, unul dintre cei mai înfricoşători vampiri tăcuţi din câţi cunoscuse vreodată Claire, şi, teoretic, patroana ei. Aceste insigne aveau cam aceeaşi semnificaţie ca brăţările purtate de majoritatea locuitorilor oraşului, cele care identificau persoanele, sau familiile, aflate sub Protecţia unui anumit vampir, numai că le erau superioare… Oamenii care purtau *aceste* insigne nu erau obligaţi să doneze sânge, sau să primească ordine de la cineva. Nu erau *proprietatea cuiva*.

Din câte ştia Claire, nu existau în tot Morganville-ul nici măcar zece persoane care să beneficieze de un astfel de statut, şi el însemna libertate – în teorie – faţă de multe dintre cele mai înspăimântătoare elemente ale oraşului.

Totul se datora faptului că se vârâseră până peste cap în belele, fuseseră nevoiţi să se lupte din greu ca să iasă, şi între timp reuşiseră să-i facă anumite servicii Ameliei. În opinia lui Claire, fusese un eroism accidental, însă categoric nu avea de gând să refuze insigna, sau privilegiile pe care le reprezenta.

— Dacă ei hotărăsc că Michael poate să plece, eu tot aş fi obligată să completez un formular pentru părăsire temporară a localităţii, îi explică Eve. La fel şi tu, sau Shane, dac-aţi vrea să veniţi după noi. Şi ei pot să ne refuze. Probabil că asta or să şi facă.

— De ce?

— Nu ştiu… Poate din cauză că, în majoritate, sunt jigodii? Ca să nu mai spun jigodii *de vampiri sugători de sânge*, ceea ce, dintru început, nu-i face prea demni de încredere.

La drept vorbind, Claire îi înţelegea punctul de vedere, ceea ce-i conferea o stare deprimantă. Aerul era încărcat de mirosul rufelor spălate, un miros domestic, care nu se potrivea prea bine cu deprimarea. Îşi aminti de ipod-ul ei, care încă urla în căşti, şi-l opri. Rămaseră aşa, în tăcere, pentru o vreme, după

care Eve zise:

— Mi-ar fi plăcut ca uscătorul să fie pornit, pentru că, *nenică*, tare bine mi-ar prinde o bună… uscare centrifugală.

Claire izbucni în râs şi, în secunda imediat următoare, Eve i se alătură, şi totul fu bine.

Chiar şi pe întuneric. Chiar şi în subsol.

Până la urmă, lenjeria rămase doar *puţin* roz.

•

În seara aceea aveau în program tacos pentru cină, şi rândul la gătit tot al lui Claire era, ceea ce într-un fel părea incorect, însă făcuse schimb de tură cu Michael când rămăsese până târziu în biblioteca universităţii, aşa că azi era, pentru ea, Ziua Corvezilor. Nu că ar fi deranjat-o să prepare tacos: de fapt, chiar îi plăcea.

Shane năvăli pe uşă tocmai când termina de tocat ultima ceapă, ceea ce însemna o sincronizare tipică pentru Shane: cinci minute să fi ajuns mai devreme, şi l-ar fi pus pe el s-o toace. Numai că el sosise tocmai când ea îşi ştergea lacrimile şi ochii o usturau cumplit. Perfect.

După toate aparenţele, pe el nici nu-l interesa că ea avea ochii roşii, fiindcă trânti cu piciorul uşa bucătăriei, trase zăvorul cu o mişcare atât de lină, încât părea automatizată, aşeză o pungă pe bufet şi se aplecă s-o sărute. Era un sărut dintre acelea, de bună-am-ajuns-acasă, nu unul dintre cele cu adevărat grozave ale lui, însă chiar şi-aşa îi făcu inima lui Claire să tresalte un pic în piept. Shane arăta… a Shane, presupuse ea, ceea ce-i convenea. Înalt, lat în umeri, avea părul decolorat de soare al unui pierde-vară şi zâmbetul unui hoţ de inimi. Acum purta un tricou cu Killers, care mirosea a grătar, de la serviciu.

— Hei! protestă ea – nu cu prea multă sinceritate – agitând cuţitul pe care-l folosise la tocat ceapă. Sunt înarmată!

— Mda, dar nu şi foarte periculoasă, replică el, sărutând-o încă o dată, uşor. Ai gust de tacos, îi zise.

— Şi tu ai gust de grătar.

— Şi toată lumea are de câştigat! zise el, zâmbindu-i, după care întinse mâna şi făcu să foşnească punga de hârtie de pe bufet. Ce-ai zice de nişte tacos cu fleică?

— Nu se potrivește deloc, ştii doar. Fleica nu merge la tacos.

— E mai ciudat, dar delicios. Eu votez pentru asta.

Claire oftă şi trânti ceapa tocată într-un castron.

— Dă fleica încoace!

În secret, aprecia şi ea fleica în tacos; voia doar să-l mai sâcâie puţin.

— Ştii ceva, îi zise, după ce scoase din pungă fleica friptă la grătar, chiar ar fi cazul să stai de vorbă cu Michael.

— Despre ce?

— Tu despre ce crezi? Despre ce se petrece cu el şi cu Eve!

— O, ce *naiba*, nu! Băieții nu vorbesc despre porcării din astea.

— Serios?

— Zău.

— Şi despre ce vorbiţi?

Shane o privi ca pe o nebună.

— Ştii tu. Chestii. Noi nu suntem *fete*. Nu vorbim despre *sentimentele* noastre. Adică, nu faţă de alţi băieţi.

— Perfect, zise Claire, dându-și ochii peste cap. N-aveţi decât să rămâneţi nişte fraieri subdezvoltaţi sentimental; mie nu-mi pasă.

— Bine. Mersi. Îmi convine.

Uşa se deschise şi Michael intră, târşâindu-şi picioarele, ciufulit mai rău ca oricând de când îl ştia Claire.

— Hopa! Gagiule, arăți ca naiba. Ai cumva lipsă de fier în alimentaţie?

— Du-te-n mă-ta, şi mersi. Tocmai m-am trezit. Dar tu, ce scuză ai?

— Muncesc ca să-mi câştig existenţa, frate. Spre deosebire de morţii somnambuli.

Michael trecu drept pe lângă ei şi scoase din frigider un mic bidon pentru sportivi, pe care-l lăsă în cuptorul cu microunde timp de cincisprezece secunde. Claire zise mersi că mirosurile de ceapă, de fleică la grătar şi de carne tocată pentru tacos acopereau mirosul a ce s-o fi aflat în micul bidon. Bine, ştiau cu toţii ce anume se afla, însă dacă se străduia *foarte intens*, nu i se mai părea chiar atât de evident.

Michael bău din bidonul lui, după care se apropie agale, să vadă ce făceau.

— Super, tacos. Cât mai durează?

— Depinde dacă mă lasă sau nu să mă ocup de tocat, îi răspunse Shane. Cinci minute, poate?

Se auzi soneria de la intrare.

— Mă duc eu! urlă Eve, însă ceva din vocea ei chiar nu suna prea normal.

Mai degrabă… disperare, decât nerăbdare, ca şi cum ar fi vrut să-i împiedice să se ducă ei să deschidă. Claire aruncă o privire spre Shane, care înălţă din sprâncene.

— Ho-pa, zise el. Ori îţi dă în sfârşit papucii, Mikey, şi noul ei iubiţel a venit pentru cină, ori…

Era, desigur, *ori*. După o scurtă zăbavă, Eve împinse uşa batantă doar cât să-şi vâre capul înăuntru. Încercă un zâmbet. Aproape că-i şi reuşi.

— Ăăă… aşa, am invitat pe cineva la cină.

— Drăguț moment ţi-ai găsit ca să ne anunţi, comentă Shane.

— Gura. Aveţi mâncare destulă şi pentru Divizia a Cincea Blindate, *şi* pentru noi toţi. Avem cu ce să mai umplem o farfurie.

Cu toate acestea, îi venea greu să le întâlnească privirile şi Claire o văzu muşcându-şi buza şi întorcând capul de tot.

— Spanac, zise Michael. Mie n-o să-mi prea placă, este? Cine e?

Eve deschise uşa de-a binelea, fără o vorbă. În spatele ei, cu mâinile înfundate în buzunarele gecii de blugi şi cu capul plecat, stătea fratele ei, Jason Rosser.

Jason arăta… altfel, i se păru lui Claire. În primul rând, de regulă era surescitat şi murdar şi violent, pe când acum părea aproape treaz, şi categoric se afla în relaţii mai bune cu duşul. Tot numai piele şi os, şi nici despre hainele lăbărţate de pe el nu putea să aibă o părere prea bună, însă oricum arăta… mai bine faţă de cum îl văzuse în toate celelalte situaţii.

Dar, chiar şi-aşa, ceva din ea tresări, cu putere, la vederea lui. Jason era asociat cu unele dintre cele mai neplăcute şi înfricoşătoare amintiri ale ei, şi deşi el n-o *răni*se la propriu, nici de prea mare ajutor nu-i fusese… ca, de altfel, nici vreuneia dintre fetele care fuseseră omorâte, sau rănite. Jason era un băiat rău, foarte rău. Fusese complice la cel puţin trei asasinate, plus o tentativă asupra lui Claire.

Şi nici Shane, nici Michael nu uitaseră nimic din toate acestea.

— Dă-l afară de-aici, ceru Shane, pe un ton scăzut, ameninţător. Imediat.

— E casa lui Michael, argumentă Eve, fără să privească direct spre vreunul dintre ei. Michael?

— Ia stai puţin… e casa *noastră*! Şi eu locuiesc tot aici! ripostă Shane. Doar n-o să-i târăşti fundul împuţit înăuntru, prefăcându-te că nu s-a întâmplat nimic deosebit cu el!

— E *fratele* meu! Şi să ştii că se străduieşte, Shane. *Doamne*, cum poţi să fii atât de…

— Nu-i nimic, interveni Claire.

Îi tremurau mâinile, şi i se făcuse deodată frig, însă îl şi văzuse pe Jason ridicând capul, şi pentru o clipă li se întâlniseră privirile. Fusese ca un şoc fizic, şi nu-şi dădea seama precis ce anume văzuse la el, sau ce văzuse el la ea, însă niciunul nu putuse să susţină mai mult privirea celuilalt.

— Nu e decât o cină, adăugă ea. Nu e mare scofală.

Shane întoarse capul spre ea, făcu ochii mari şi-i puse mâinile pe umeri.

— Claire, el ţi-a făcut *rău*! Ce naiba, m-a rănit şi pe *mine*! Jason nu e un căţeluş maidanez pe care să-l iei în casă şi să-i dai de mâncare, înţelegi? E un dement. Şi *ea* o ştie mai bine ca oricine! se răsti, privind-o chiorâş pe Eve, care se încruntă, dar nu-i întoarse căutătura feroce, aşa cum ar fi procedat în mod normal. Te aştepţi ca noi toţi să ne purtăm frumos cu el, acum, când şi-a dat seama că băieţii răi nu ies câştigători, şi în consecinţă azvârle o scuză la repezeală? Pentru că n-ai să vezi aşa ceva. Pur şi simplu, n-ai să vezi.

— Mda, mi-am închipuit că aşa o să fie. Scuze pentru deranj, zise Jason. Vocea îi suna slabă şi ruginită; se întoarse şi porni spre ieşire, dispărându-le din vedere.

Eve se duse după el, şi sigur încercă să-l oprească, deoarece Claire îl auzi spunând, cu glas domol:

— Ba nu, el are dreptate. Nu am niciun drept să fiu aici. Am făcut lucruri urâte, surioară. Asta a fost greşeala.

Dintre ei toţi, numai Michael nu vorbise… de fapt, nici nu se mişcase. Acum, fixa cu privirea uşa batantă a bucătăriei, care se legăna înainte şi-napoi, şi în cele din urmă îşi lăsă jos micul bidon şi ieşi pe hol.

Claire îi arse un pumn în braţ lui Shane.

— Asta ce naiba a mai fost, *macho man*? Chiar trebuie să faci tot timpul pe salvatorul meu, chiar şi atunci când nu încearcă nimeni să-mi facă vreun rău?

Shane păru sincer surprins.

— Eu nu făceam decât…

— Ştiu exact ce nu făceai tu *decât*. Şi nu vorbeşti tu în numele meu!

— Dar nu încercam să…

— Ba da, asta făceai. Uite ce e, ştiu că Jason nu e un sfânt, dar a reuşit să se adune, şi a stat aproape de Eve când toţi ceilalţi eram… scoşi din funcţiune, când era Bishop la comandă. El a apărat-o.

— Da, şi l-a lăsat pe nebunul ăla de amic al lui, pe Dan, să pună mâna pe tine şi aproape să te omoare, în timp ce el n-a mişcat un deget!

— Ba a mișcat, îl contrazise Claire, pe un ton categoric. A plecat să caute ajutor. Ştiu asta, pentru că mi-a spus-o mai târziu Richard Morrell. Jason s-a dus la poliţişti şi a încercat să le explice. Ei nu l-au crezut, fiindcă altfel ar fi venit mai devreme să mă salveze.

Mai devreme ar fi însemnat mult mai puţină teroare şi suferinţă şi disperare. Nu era Jason de vină pentru faptul că ei îl socotiseră nebun.

Shane fu descumpănit, doar un pic, însă îşi luă elan din nou.

— Mda, bine, dar cum rămâne cu fetele celelalte? Pe *ele* nu le-a ajutat, aşa e? Şi eu n-am de gând să mă împrietenesc cu aşa ceva.

— N-a zis nimeni că acum trebuie să te împrieteneşti, ripostă Claire. Jason şi-a ispăşit pedeapsa în închisoare. Să stai la aceeaşi masă cu el nu e acelaşi lucru cu a-i jura frăţie până la moarte.

Shane deschise gura să spună ceva, o închise la loc, dar până la urmă tot zise, cu o voce extrem de încordată.

— N-am vrut decât să mă asigur că nu mai are ocazia să-ţi facă iar rău.

— În afară de cazul în care ar folosi drept armă un taco, nu prea văd ce şanse ar avea. Să vă am pe tine, pe Michael şi pe Eve, e cam cea mai bună protecţie pe care mi-aş putea-o dori. Şi, în orice caz, preferi ca el să fie undeva unde să-l poţi vedea, sau unde *nu poţi*?

O parte din văpaia din ochii lui se mai stinse.

— A. Mda. Bine, zise, deşi tot nu părea să fie în largul lui. Tu faci o mulţime de tâmpenii, să ştii, îi atrase apoi atenţia. Şi e

ceva molipsitor.

— Ştiu, răspunse Claire. Îi puse o mână pe obraz, şi primi în schimb un foarte mic zâmbet. Mersi pentru că ai vrut să mă ştii la adăpost. Dar nu exagera, bine?

Shane scoase un sunet de frustrare din adâncul gâtului, însă n-o contrazise.

Uşa bucătăriei se deschise iar. Acum era Michael, arătând complet treaz şi extrem de calm, ca şi cum s-ar fi încordat pentru o luptă.

— Am vorbit cu el, le zise. E destul de sincer. Dar, dacă nu-l vrei aici, Shane…

— Al naibii de clar că nu-l vreau, îl întrerupse Shane, care însă îndreptă apoi o privire spre Claire şi continuă: Dar, dacă ea e dispusă să-i mai dea o şansă, sunt şi eu.

Michael clipi nedumerit, apoi îşi înălță sprâncenele.

— Hm, zise el. Universul explodează, iadul îngheaţă, şi Shane face şi el ceva raţional.

Shane îi arătă degetul mijlociu, fără alte comentarii. Michael îi răspunse cu un zâmbet şi se retrase din nou din bucătărie.

Claire îi întinse lui Shane cel mai mare cuţit din câte aveau.

— Toacă fleica, îi zise ea. Descarcă-ţi nervii.

Fleica nu avu nici cea mai mică şansă.

•

Jason nu prea vorbi la masă. De fapt, tăcu aproape cu desăvârşire, cu toate că înfulecă patru tacos, ca şi cum ar fi fost nemâncat de o lună, iar când Eve aduse îngheţata, ca desert, înghiţi două porţii şi din aceasta.

Shane avusese dreptate. Fleica fusese delicioasă în compoziţia pentru tacos.

Eve, ca o compensaţie pentru fratele ei, flecări întruna ca o coţofană sub influenţa drogurilor: despre dobitocii de la cafeneaua în care lucra, Common Grounds; despre Oliver, patronul-vampir, un ticălos desăvârşit, din punctul de vedere al lui Claire, cu toate că, din câte se părea, era surprinzător de corect ca supraveghetor; sau bârfe despre lumea din oraş. Michael contribui şi el cu câteva noutăţi suculente din partea vampirică a oraşului (Claire, de exemplu, nu se gândise niciodată că vampirii ar fi capabili să se îndrăgostească şi *dez*drăgostească exact la fel ca oamenii normali; în fine, ceilalţi vampiri, în afara lui Michael, şi, poate, a Ameliei). Shane, până

la urmă, îşi mai domolise căutăturile fioroase, şi venise cu câteva poveşti stânjenitoare din trecutul lui Michael şi al lui Eve. Dac-o fi ştiut astfel de poveşti stânjenitoare şi despre Jason, oricum nu se înghesui să le istorisească.

Masa lor debutase într-o atmosferă profund incomodă, însă după ce se goliră bolurile de îngheţată, fu oarecum… normală. Nimic grozav – încă domnea o tensiune prudentă în jurul mesei – însă tot era o acceptare precaută.

În cele din urmă, Jason zise:

— Mulţumesc pentru masă.

Se opriră toţi din vorbit şi-şi întoarseră privirile spre el, dar Jason rămase cu ochii în jos, la castronelul gol în care fusese desertul.

— Shane are dreptate, zise el. N-am niciun drept să cred că pot să apar aici aşteptându-mă ca voi să nu mă urâţi din tot sufletul. Aveţi toate motivele.

— Al naibii de corect, bombăni Shane.

Claire şi Eve îi aruncară, amândouă, priviri crunte.

— Ce e? Ziceam şi eu…

Jason nu păru deranjat.

— Aveam nevoie să vin şi să vă spun că-mi pare rău. A fost… lucrurile au luat o întorsătură ciudată, frate. Ciudată rău. Şi eu am fost de-a dreptul dat peste cap, din toate punctele de vedere. Până când s-a întâmplat faza aia cu Claire… Uite, eu niciodată n-am vrut… ea nu intra în calcule. Totul a fost ideea lui.

Prin *lui* se referea la tipul celălalt, la Dan. Claire îşi simţi palmele transpirate şi le şterse de blugi. Gura i se uscase.

— În schimb, sunt vinovat de alte chestii, şi le-am mărturisit pe toate la poliţie, şi mi-am ispăşit pedeapsa pentru ele. Totuşi, n-am omorât pe nimeni. Doar… am vrut să fiu o persoană care se bucură de respect.

— Aşa crezi tu că se obţine respectul pe-aici? îl întrebă Michael. Devenind un criminal?

Jason îşi ridică privirea şi era ciudat să vezi ochii aceia, exact ca ai lui Eve, pe un alt chip, clocotind de furie.

— Mda, zise. Aşa am crezut. Şi aşa cred. Şi nu trebuie să mă pună la punct pe tema asta un afurisit de *vampir*. În Morganville, dacă nu faci parte din tagma oilor, şi nici din tagma lupilor, e de preferat să fii un câine maidanez cât mai

negru în cerul gurii.

Aruncând o privire spre Shane, Claire văzu, spre surprinderea ei, că el nu sărise din mers în trenul cu furioşi. În realitate, îl privea pe Jason ca şi cum i-ar fi înţeles spusele. Poate că aşa şi era. Poate că era ceva tipic băieţilor.

Nimeni nu-i dădu vreo replică, şi după o vreme Jason continuă.

— Aşa că, în orice caz, am vrut doar să vă mulţumesc pentru că m-aţi ajutat să ies din închisoare. Acum aş fi fost mort deja, fără voi. N-o să uit.

Se ridică, făcându-şi scaunul să scrâşnească pe podea.

— Mersi pentru tacos. Cina a fost foarte bună. N-am mai stat cu oameni la masă de foarte multă vreme.

Şi apoi, fără să privească spre vreunul dintre ei, plecă. Eve sări de pe scaun şi fugi după el, însă până să-l ajungă din urmă, Jason deja ieşise din casă, trântind uşa în urma lui. Eve o deschise şi privi afară, dar nu mai ieşi după el.

— Jason! strigă, dar fără să spere cu adevărat că el s-ar mai întoarce. După care, văzând în sfârşit că nu mai are rost, strigă din nou: Ai grijă!

Închise încetişor uşa, o încuie şi se întoarse să se trântească la loc pe scaunul ei de la masa din bucătărie, fixând cu privirea resturile ospăţului lor cu tacos.

— Hei, zise Shane. Eve.

Ea îşi ridică privirea.

— I-a trebuit ceva curaj ca să vină aici şi să-şi ceară scuze. Îl respect pentru asta.

Eve păru surprinsă şi, pentru o clipă, zâmbi.

— Mersi. Ştiu că Jason n-o să fie niciodată… în fine, un băiat bun, în oricare fel, dar e… pur şi simplu, nu pot să-i întorc spatele. Are nevoie de cineva care să-l împiedice să mai deraieze.

Michael mai luă o înghiţitură din micul lui bidon.

— El e trenul, zise. Iar tu eşti pe calea ferată. Ia gândeşte-te ce urmează să se-ntâmple, Eve.

Zâmbetul ei se stinse.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că fratele tău e dependent de droguri şi bolnav la cap, chiar dacă în clipa de faţă e într-o pasă sentimentală. Probabil că, în realitate, nu e el de vină, dar

aduce necazuri. Acum, am stat la masă cu el, şi şi-a cerut scuze, aşa că am terminat, da? Nu se mai întoarce. Nu face parte din familie. Şi n-are ce să caute în casa asta.

— Dar…

Când îl văzuse pentru prima oară pe Michael Glass, se purtase rece şi aspru cu ea, iar acum, acel Michael ieşise din nou la suprafață.

La adresa lui Eve.

— Eve, nu mai discutăm despre asta, rosti categoric Michael, care semăna acum cu un înger furios, dar furios rău, genul răzbunător. Regulile casei! Nu se aduc la uşă astfel de belele.

— A, *te rog*, Michael, nici prin gând să nu-ţi treacă să începi cu porcării din astea. Dacă aşa e regula, atunci ce-o să faci acum, o s-o arunci afară pe Claire? Pentru că, sunt în stare să pun pariu, ea e cea mai mare belea care-a intrat vreodată aici, mergând pe două picioare. Tu şi cu Shane vă ţineţi de ciorovăielile voastre tot timpul. În schimb, eu nu pot să-mi aduc fratele la cină?

Vocea îi tremura lui Eve, fiindcă deja se enervase, şi se străduia să nu plângă, însă Claire îi şi vedea lacrimile izvorându-i din ochii negri.

— Ia mai termină! Doar nu eşti tatăl meu! mai zise Eve.

— Nu, sunt stăpânul casei, preciză Michael. Aducerea lui Jason aici înseamnă supunerea tuturor la riscuri. El o să revină la gândurile negre împotriva noastră, dacă le-o fi abandonat vreodată, în primul rând. Eu doar încerc să păstrez o atmosferă sănătoasă aici.

— Atunci, încearcă să discuţi cu mine, în loc să-mi dai ordine! urlă Eve, împingând vasele de pe masă pe podea şi împrăştiind peste tot resturile de tacos, după care se repezi spre scară.

Michael ajunse primul acolo, cu uşurinţă: se mişcase ca fulgerul, cu acea iuțeală specifică vampirilor, blocându-i trecerea. Eve îşi frână brusc elanul, palidă chiar şi pe sub stratul ei gros de pudră de orez.

— Așadar, vrei să demonstrezi că ai dreptate, făcând pe vampirul cu mine? zise. Chiar şi dacă ar mai fi fost Jason aici, tot tu ai fi chestia cea mai periculoasă din casa asta, şi o ştii bine!

— O *ştiu*, replică Michael. Eve! Ce tot *vrei*? Mă străduiesc şi eu, bine? Am stat la masă cu Jason. Spun doar că o dată a fost

de ajuns. Şi-atunci, de ce sunt eu băiatul rău?

— Bună întrebare, frate, bombăni Shane, suficient de tare ca să-l audă şi Claire.

Ea îl atenţionă, cerându-i să tacă. Era o discuţie privată, şi ei îi părea rău atât pentru Eve, cât şi pentru Michael, că erau nevoiţi s-o poarte cu martori. Şi-aşa era destul de neplăcut faptul că se certau, darămite să mai facă şi Shane comentarii sarcastice de pe margine.

— Nu ştiu, Michael. De ce *eşti* tu băiatul rău? ripostă Eve. Poate din cauză că te porţi de parcă ai fi stăpânul lumii!

— Te porţi ca o mucoasă răzgâiată.

— O *ce*?

— Împrăştii resturi de mâncare pe toată podeaua şi pe urmă pleci? Tu cum ai putea s-o numeşti altfel?

Atât de şocată arăta Eve, încât parcă el ar fi lovit-o. Claire tresări, compătimind-o.

— Nu-i nimic, strângem noi, zise, începând să adune farfuriile de pe jos şi să le pună una peste alta. Nu e mare scofală.

Shane continua să-şi privească prietenii ca şi cum ar fi fost la cine ştie ce spectacol de bâlci; ea îi trase un şut în fluierul piciorului şi împinse farfuriile spre el.

— În chiuvetă, îi ordonă. Hai!

El înălţă din sprâncene, însă se supuse. Claire începu să cureţe mizeria de pe podea. În lipsa lui Shane, parcă se schimbă situaţia, balanţa dând impresia că se înclină din nou. Claire se făcu cât putu de mică, tăcută şi nevăzută, preocupându-se să strângă resturile de mâncare grămadă în șervețele.

— Eve, zise Michael, şi tonul nu-i mai era furios, după cum îşi dădu seama Claire. Acum, vocea îi era blândă şi calmă.

Claire îşi ridică privirea şi văzu că Eve plângea acum pe tăcute, lacrimile trasându-i dungi murdare de rimei pe obraji, însă tot nu-l slăbea din ochi pe Michael.

— Eve, ce e? Nu e vorba despre Jason. Ce e? o întrebă el.

Eve se aruncă spre el, cuprinzându-l cu braţele. Chiar şi având reflexe de vampir, Michael tot fu luat prin surprindere, îndeajuns cât să se lase puţin pe spate, însă îşi reveni într-o clipă şi o ţinu bine cu o mână, mângâind-o pe spate cu cealaltă. Eve îşi lăsă capul pe umărul lui şi începu să plângă ca o fetiță

rătăcită.

— Nu vreau să te pierd, se smiorcăi ea până la urmă. Doamne, chiar nu vreau. Te rog! Te rog, nu pleca.

— Să plec? întrebă Michael, pe un ton de o sinceră nedumerire. Ce? Unde să plec?

— Oriunde. Cu oricine. Nu pleca… Te iubesc, Michael. Zău că te iubesc.

Oftând, el o strânse şi mai tare în braţe.

— Nu plec nicăieri, cu nimeni, zise. Îţi jur. Şi te iubesc şi eu. Bine?

— Vorbeşti serios?

— Da, vorbesc serios, răspunse el, părând aproape surprins şi lăsând să-i scape un suspin prelung, în timp ce-o îmbrăţişa şi mai strâns. Foarte serios, Eve. Te-am iubit mereu, chiar şi când tu nu credeai.

Eve îşi tamponă obrajii cu batista, ştergându-şi dârele de rimei, cu respiraţia întretăiată de mici sughiţuri, după care privi dincolo de Michael, spre Claire, care strângea toată mizeria într-o farfurie de unică folosinţă. Făcu o figură dezolată.

— Oh, Doamne, exclamă ea. Îmi cer scuze. N-am vrut să… Stai, lasă-mă pe mine. Le iau eu.

Se desprinse din braţele lui Michael şi se puse, în patru labe, să strângă ce mai rămăsese.

Iar Michael se lăsă şi el pe podea, alături. Claire se retrase cu spatele în bucătărie, cu brațele încărcate, iar când uşa batantă se închise la loc în urma ei, îl văzu pe Michael aplecându-se şi sărutând-o pe Eve. Arăta drăguţ şi sexy şi complet real.

— Ei? o întâmpină Shane. S-a terminat cel de-al Cincisprezecelea Război Mondial pe-acolo, sau ce?

— Aşa cred, zise ea, şi-şi ciocni şoldul de al lui, făcându-l să se dea la o parte din drumul spre chiuveta în care urma să-şi lase mormanul de farfurii. Tu le speli, da? îl întrebă.

— Facem un joc, şi cine câştigă…

— Ce?!

— Cine are punctajul mai mare câştigă?

În esenţă, era cam acelaşi lucru: putea la fel de bine să le spele ea acum, şi să se scutească de o umilință, după cum îşi zise Claire în sinea ei.

— Nu jucăm nimic, hotărî ea. Hai, la spălat, că eşti de serviciu!

El îi trimise un bobârnac, stropind-o cu apă cu detergent. Claire scoase un ţipăt ascuţit, izbucni în râs şi-l stropi, la rândul ei. Se împroşcară reciproc cu apă. I se păru… epuizant de frumos momentul când Shane o luă prizonieră, până la urmă, cu mâinile lui pline de apă cu detergent, o trase mai aproape de tricoul lui leoarcă şi-o sărută.

— Iar ăsta-i cel de-al *Şaisprezecelea* Război Mondial, decretă el. Încheiat în mod oficial.

— Dar eu tot nu joc Dead Rising cu tine.

— N-ai niciun haz.

Ea îl sărută, prelung şi dulce şi lent, şi-i şopti:

— Eşti sigur?

— Păi, în mod sigur mi-am schimbat părerea, îi răspunse Shane, cu o expresie impenetrabilă pe faţă, cel puţin până în clipa în care se linse pe buze.

Avea pupilele dilatate şi negre şi total concentrate asupra ochilor ei, şi Claire avu impresia că forţa gravitaţională s-a inversat, că putea să se prăbuşească în ochii lui şi să cadă aşa, la infinit.

— Vasele, îi aminti el, trezind-o din visare. Eu, băiatul de la spălat vase. Şi nu pot să cred că am spus aşa ceva, fiindcă a sunat penibil.

Claire îl sărută din nou, de data aceasta cu voioşie.

— Rămâne pe mai târziu, îi zise. Şi, apropo… Arăţi de-a dreptul sexy aşa, plin de clăbuci.

Uşa bucătăriei se deschise, şi Eve intră, vărsă o farfurie plină de resturi în coş şi se duse, practic dansând, spre chiuvetă. Încă avea dâre de rimei pe obraji, iar lacrimile nici măcar nu i se uscaseră, dar zâmbea, şi în ochi avea o expresie visătoare, îndepărtată.

— Hei, o luă în primire Shane. Tu ce zici? Vrei să joci Dead Rising?

— Sigur, răspunse Eve. Perfect. Absolut.

Şi ieşi din bucătărie. Shane clipi nedumerit.

— Nu la asta m-aş fi aşteptat.

— Plutește, zise Claire. Ce ţi se pare în neregulă?

— Nimic. Dar nici măcar nu m-a insultat. Iar asta, pur şi simplu, *nu se potriveşte*. Mă derutează.

— Eu o să profit de toată această acalmie, hotărî Claire. Vreme pentru învăţat.

— Ia-ţi cărţile jos, îi propuse Shane. Am nevoie de galerie, pentru că ea o să fie *naşpa* rău la omorât zombi astă-seară. E mult prea fericită.

Claire râse, dar dădu fuga sus, îşi înşfacă geanta cu cărţi, însă aceasta se desfăcu brusc de-a lungul cusăturii, lăsând să se reverse vreo zece kilograme de manuale, de anexe şi de alte mărunțișuri, peste tot, pe podea.

— Grozav, zise ea, oftând. De-a dreptul grozav.

Îşi adună tot ce-i era de trebuinţă, umplându-şi braţele într-o grămadă dezordonată şi coborî din nou la parter.

Era cam pe la jumătatea scării, când se auzi cineva bătând la uşa din față. Se opriră toţi din ceea ce făceau: Michael, din munca de acordare a chitarei; Shane şi Eve, din instalarea pe canapea, cu telecomenzile pentru joc.

— Mai așteptați pe cineva? o întrebă Shane pe Eve. Vine cumva vărul tău de-al cin’ș’pelea, Jack Spintecătorul, să bea cafeaua cu noi?

— Du-te naibii, Collins.

— În sfârşit, lumea s-a întors la normal. Încă nu te-ai ridicat la obişnuitele standarde olimpice ale insultelor marca Rosser, ce să-i faci, scumpete. N-are importanţă. Mă duc eu.

Michael nu spuse nimic, însă îşi lăsă jos chitara şi-l urmă pe Shane până la capătul culoarului, privind după el. Claire coborî repede restul treptelor, străduindu-se să nu-şi împrăştie lucrurile aflate într-un echilibru nesigur, şi le trânti pe masa pe care luaseră cina, după care se grăbi să se ducă alături de Michael.

Shane privi prin vizor, făcu un pas înapoi şi exclamă:

— Hopa!

— Ce-i?

— Probleme?

Michael parcurse fulgerător distanţa, privi şi el afară şi-şi dezgoli colţii: pe *toţi*, inclusiv pe cei de vampir, ceea ce nu însemna tocmai ceva prevestitor de bine. Claire inspiră adânc. A naibii geantă tâmpită, ce moment îşi alesese să se descoasă şi să-i împrăştie cărțile peste tot: de obicei, ea o aducea jos cu totul, însă acum îşi lăsase materialele anti-vampir sus, în buzunarul genţii rupte.

— E Morley, anunță Michael. Ar fi mai bine să ies şi să vorbesc cu el. Shane, tu stai aici, cu fetele.

— Sfatul zilei: încetează să-mi mai spui să stau cu fetele, replică Shane, altfel, vorbesc serios că-ţi trag una în gură într-o zi. Pe bune, aş putea să-ţi rup unul dintre colţii ăia strălucitori.

— Când, azi?

— A… probabil că nu.

— Atunci, ţine-ţi gura, îl sfătui Michael, deschizând uşa doar cât să se poată el strecura afară, după care privi înapoi şi zise: Încuie-o.

Shane făcu un semn de încuviinţare şi, de îndată ce se auzi bubuitura lemnului uşii închise, trase toate zăvoarele şi-şi lipi ochiul de vizor.

Claire şi Eve, printr-un acord tacit, se repeziră spre fereastra livingului, care le oferea o vedere parţială asupra verandei: nu una perfectă, dar tot era mai bine decât nimic.

— Oh, nu, şopti Eve.

Michael stătea într-o pată de lumină a lunii, înfruntând nu doar un vampir, ci *trei*. Morley – un vampir zdrențăros, grosolan, cu un aspect tipic de om al străzii, deşi Claire ştia bine şi că nu e om, şi că are, de fapt, o casă – era în faţa lui, cu doi dintre membrii propriei echipe. Avea destui acoliţi, *tineri* vampiri dezrădăcinaţi, cu toate că tineri înseamnă un termen relativ atunci când vorbeşti despre vampiri. Era, în cea mai mare măsură, o problemă de statut, nu numai de vârstă: acei coate-goale care se simțeau striviţi de cei care aveau putere asupra lor.

Şi mai aveau şi un om cu ei.

Pe *Jason*.

Iar el nu se afla acolo de bunăvoie, cel puţin din câte-şi putea da seama Claire. Unul dintre vampiri îl ţinea de braţ În ceea ce părea să fie o strânsoare prietenească, însă care, probabil, îi zdrobea oasele.

— Jase, şopti Eve. Of, Doamne! Şi ţi-am *spus* să ai grijă!

Shane plecă de lângă uşă, veni în living şi trase, de sub un scaun, o geantă din pânză. Îi desfăcu fermoarul şi scoase din ea o mică arbaletă, pe care o armă şi-o încărcă repede cu o săgeată. Apoi, le azvârli lui Claire şi lui Eve câte o ţepuşă placată cu argint, şi veni alături de ele, lângă fereastră.

— Aşa, zise el, frate-tău deja zisese că e aspirant la postul de

vampir. Acum o avea nevoie de salvare, sau asta o fi, în concepţia lui, o partidă amoroasă de cea mai bună calitate?

— Nu fi dobitoc, îl apostrofă Eve, şi strânse ţepuşa atât de tare, încât întreaga mână i se albi mai mult decât în mod normal. Oricum, ei nu l-ar transforma. Doar l-ar secătui.

Pentru transformarea unui om în vampir, un alt vampir ar fi avut mult de muncă, şi din câte văzuse Claire, aceştia nu păreau tocmai nerăbdători să treacă prin aşa ceva. Era dureros. Şi le răpea o parte din ei. Singurul pe care-l văzuse vreodată că-i face o veritabilă plăcere fusese domnul Bishop, maleficul şi bătrânul părinte al Ameliei. Claire îl văzuse transformându-l pe tatăl lui Shane, şi fusese ceva… oribil. *De-a dreptul* oribil.

Iată de ce Shane, indiferent de sentimentele lui faţă de Jason Rosser, îşi încărca arbaleta, şi era mai mult decât dispus s-o şi folosească.

— Ce tot face Michael?

— Discută cu binişorul, zise Shane. Asta e totdeauna varianta A pentru el. În cazul lui, totdeauna merge. Eu, de obicei, sunt partizanul planului B, tot timpul.

— B, de la forţă brută? se interesă Eve. Îhî, te recunosc.

Shane îşi potrivi săgeata la locul ei şi ridică puţin închizătoarea ferestrei. Împinse plasa contra insectelor şi-şi îndreptă arbaleta drept spre Morley.

Morley, îmbrăcat cu veşminte care păreau încropite din zdrenţe, excepţie făcând o bluză havaiană nou-nouţă, în dezgustătoare nuanţe aprinse, electrice, privi drept spre fereastră, zâmbi, şi-şi înclină foarte puţin capul în semn că-i observase.

— Doar ca să fie totul clar, sugătorule de sânge, zise Shane.

— El poate să te-audă?

— Aude fiecare cuvinţel. Hei, Morley? Pe-asta ţi-o înfig drept între coaste, m-ai auzit?

Încă o dată, Morley făcu un semn de încuviinţare, iar zâmbetul îi rămase la locul lui.

— Eşti sigur că e o idee bună? şopti Eve. Să-l ameninţi, adică?

— De ce nu? Morley e vorbitor fluent de „ameninţează”.

Toată discuţia asta mai continuă o vreme; în tot acest timp, Shane nu-şi luă nici pentru o clipă ochii de pe Morley. Claire îşi

ţinu o mână pe el, simţind cumva că i-ar fi de vreun ajutor – le-ar fi ambilor de ajutor – şi, până la urmă, Morley execută un fel de mică plecăciune politicoasă spre Michael, după care-i făcu un semn celuilalt vampir, care-l ţinea pe Jason.

Vampirul îi dădu drumul, iar Jason făcu câţiva paşi împleticiţi înapoi, după care o luă la sănătoasa cu toată viteza, alergând de-a dreptul pe mijlocul străzii. Vampirii îl urmăriră din priviri, dar nimeni nu porni după el.

Eve scoase un suspin lent de uşurare şi se rezemă de perete.

Shane nu se clinti din loc. Ţinea încă arbaleta îndreptată spre pieptul lui Morley.

— S-a terminat starea de urgenţă, îl anunţă Eve. Pe loc repaus, soldat.

— Du-te şi deschide uşa. Eu o să iau pe loc repaus când o să-l văd pe Michael înapoi înăuntru, îi răspunse Shane, zâmbindu-i cu toţi dinţii.

Nu era chiar un zâmbet la fel de ameninţător ca unul de vampir, dar tot îşi atinse scopul. Eve făcu un semn de încuviinţare şi dădu fuga spre uşă. De cum o văzu deschisă, Michael – încă arătând calm şi liniştit – se retrase de-a-ndărătul, spuse noapte bună şi-o închise după el. Claire îl auzi trântind zăvoarele, dar Shane continuă să-şi menţină cătarea neabătută, până când Morley, atingându-şi fruntea cu un deget, se întoarse şi dispăru prin întuneric, împreună cu cei doi însoţitori ai lui.

Claire închise fereastra cu zgomot, o încuie, iar Shane expiră lent, scoţându-şi săgeata din arbaletă.

— Nimic nu e mai frumos decât o mică şedinţă de înspăimântare după masa de seară, comentă el, după care o sărută în fugă pe Claire. Mmmm, încă ai gust de tacos cu fleică la grătar.

Claire ar fi fost tentată să-i spună că e un bou, însă tremura şi, oricum, avea răsuflarea tăiată. Şi el era deja la jumătatea drumului pe culoar, până ca ea să ia aer suficient, aşa că şi-l folosi ca să pornească pe urma lui. Michael era acum lângă Eve, ţinând-o strâns cu un braţ în jurul mijlocului.

— Şi? se interesă Shane. Ce mai caută Morley, de dă târcoale pe-aici? Aşteaptă să ne coacem?

— Ştii bine pentru ce-a venit aici, îi răspunse Michael. Noi încă nu i-am adus, pentru el şi ai lui, permisele de ieşire din

oraş, cele pe care i le-am promis în schimbul promisiunii de a nu vă omorî pe voi trei, când a avut ocazia. Începe să devină nerăbdător şi, din moment ce voi trei sunteţi pe listă ca propriii lui donatori de sânge personali, cred că e cazul să ne gândim cu toată seriozitatea la obţinerea permiselor.

— Morley n-ar îndrăzni.

— Nu? N-aş spune că sunt de aceeaşi părere cu tine. Din câte ştiu, Morley nu se teme de prea multe, iar aici o includ şi pe Amelie, pe Oliver, sau o săgeată din lemn înfiptă în inimă, replică Michael, făcând un semn de încuviinţare spre Shane. Totuşi. Mersi. Drăguţ.

— Forţa brută. Asta-i specialitatea mea.

— Doar să ţinteşti în continuare unde trebuie.

Shane făcu cea mai nevinovată mutră de care era în stare şi-şi duse mâna la inimă.

— N-aş fi niciodată capabil! Doar dacă-ţi mai scoţi iar colţii la mine, sau dacă-mi mai zici vreodată să stau cu fetele. Numai cu aceste excepţii.

— Fain. Atunci, hai să împuşcăm ceva morţi-vii la televizor.

— Eşti pierdut.

— Nu şi dac-o să câştig.

— De parcă s-ar putea întâmpla vreodată *aşa ceva*.

DOI

A doua zi, Claire avea cursuri la Texas Prairie University, ceea ce însemna totdeauna un amestec de fascinaţie şi iritare: fascinaţie, fiindcă ea izbutise să se strecoare la numeroase cursuri de avansaţi, pentru care chiar nu îndeplinea condiţiile necesare, şi iritare, din cauză că persoanele care nu ştiau cum stau treburile prin Morganville, în general – ceea ce era cazul cu majoritatea studenților din instituţie – o tratau ca pe un copil. Iar cei care n-o tratau aşa, şi cunoşteau şpilul cu vampirii şi cu oraşul Morganville în sine, o evitau în cea mai mare parte a timpului. Şi-şi dădu seama, când se întâmplă pentru a doua oară ca altcineva să încerce să-i cumpere o cafea, dar ferindu-se să-i întâlnească privirea, că unii dintre locuitorii oraşului încă o priveau ca pe o persoană *importantă*: importantă, la

nivel de Monica Morrell.

Iar situaţia asta o călca serios pe nervi pe Monica Morrell, cea mai tare din parcarea Morganville-ului la categoria sub treizeci de ani. Şi totuşi, Claire parcursese cale lungă de la boboaca neştiutoare, admisă sub limita de vârstă, care fusese anul trecut. Când mai încerca Monica s-o terorizeze – ceea ce, practic, avea o probabilitate de incidență de cel puţin două ori pe săptămână – deznodământul nu era, de obicei, favorabil Monicăi, dar nici pe Claire n-o avantaja chiar totdeauna. Dar, şi-aşa, o situaţie de egalitate tot era preferabilă faţă de o înfrângere categorică, din punctul de vedere al lui Claire. Toată lumea rămânea pe picioare.

Prima oprire a lui Claire fu la magazinul din campusul studenţesc, de unde-şi cumpără un rucsac nou: rezistent, nu prea ţipător, cu o grămadă de buzunare interioare şi exterioare. Se strecură în prima toaletă care-i ieşi în cale, ca să-şi transfere conţinutul genţii lipite cu bandă adezivă în cea nouă, şi fu cât pe ce s-o arunce pe cea veche... dar, până la urmă, se gândi că avea o foarte mare valoare sentimentală. O fi fost ea ruptă, roasă, pătată cu tot felul de chestii despre care nu voia nici măcar să-şi amintească, dar sosise odată cu ea în Morganville şi, cumva, avea senzația că, aruncând-o, şi-ar lepăda şi orice şansă de a mai scăpa vreodată de acolo.

Era un gând nebunesc, dar nu şi-l putea stăpâni.

Până la urmă, îşi făcu sul vechiul rucsac şi şi-l îndesă într-un buzunar al celui nou, apoi îşi săltă povara pe umăr şi porni, în pas alergător, să traverseze campusul către sala în care avea prima oră de curs a zilei.

Trei ore (lipsite de evenimente şi, în cea mai mare parte, plictisitoare) mai târziu, dădu peste Monica Morrell, care stătea pe treptele clădirii Literelor, cu ochelarii de soare pe nas, rezemată în coate pe spate şi privind cum trece lumea pe lângă ea. Una dintre acolitele ei o însoțea – Jennifer, adică – însă nu se vedea nici urmă de cealaltă, de Gina. Ca totdeauna, Monica arăta costisitoare şi perfectă – averea tăticului probabil că se păstra destul de bine orice-ar fi spus tipii care comentau despre economie la televizor – iar Jennifer părea să fi cumpărat de la reduceri tot ce achiziţiona Monica la preţ întreg. Însă amândouă arătau bine, şi cam la fiecare treizeci de secunde câte un student se oprea să discute cu ele, şi aproape

totdeauna era făcut praf şi pulbere. Unii dintre ei îşi primeau cu demnitate înfrângerea. Alţii dădeau impresia că o singură astfel de respingere le-ar mai trebui ca să ajungă la ştirile de ultimă oră ale canalelor informative cu program non-stop.

Claire porni să urce treptele, neluându-le în seamă, însă Jennifer o strigă, veselă:

— Hei, Claire! Bună dimineaţa!

Era deja ceva îndeajuns de sinistru, încât s-o determine pe Claire să încremenească pe loc. Întoarse privirea, şi-o văzu pe Jennifer *făcându-i semne de salut cu mâna*.

Şi acelaşi lucru îl făcea şi *Monica*.

Iar asta, din partea a două fete care o loviseră cu pumnii şi cu picioarele, o aruncaseră de-a rostogolul pe scară, o răpiseră de cel puţin două ori, o ameninţaseră cu cuţitele, încercaseră să-i dea foc la casă… mda. Claire chiar nu se simţea dispusă la redefinirea relaţiei dintre ele în noii termeni de amiciţie.

Le adresă celor două doar o privire lungă, după care-şi continuă urcuşul pe scară, încercând să se concentreze asupra a ceea ce-ar fi trebuit să-şi amintească astăzi, despre epoca timpurie a literaturii americane. Nathaniel Hawthorne? O-ho, el fusese săptămâna trecută…

— Hei! strigă Monica, ajungând-o din urmă când mai avea două trepte până sus şi smucind-o de o bretea a noului ei ghiozdan, astfel încât s-o oblige să se oprească. Cu tine vorbeam, javră!

Aşa mai semăna a Monica Morrell. Claire îşi coborî privirea spre mâna ei şi-şi ridică sprâncenele. Monica îi dădu drumul.

— M-am gândit că nu putea să fie vorba despre mine, răspunse ea. Din moment ce erai atât de drăguţă, şi aşa mai departe. Sigur era vreo altă Claire.

— Eu doar mi-am zis că, dacă tot suntem noi două obligate, mai mult sau mai puţin, să ne suportăm reciproc, am putea foarte bine să ne purtăm cu prietenie, şi-atât. Nu trebuie să te comporţi de parcă ţi-aş fi furat iubitul, sau mai ştiu eu ce.

Monica îşi destinse buzele într-un zâmbet lent şi-şi lăsă ochelarii în jos pe nas, privind pe deasupra lor. Încântătorii ei ochi mari, albaştri, erau plini de o voioşie superficială.

— Că veni vorba, ce mai *face* Shane? Încă nu s-a plictisit de cercurile extraşcolare?

— Uau, asta a fost una dintre cele mai reuşite insulte ale tale.

Aproape c-ai ajuns la nivel de clasa-ntâi. Mai exersează, ripostă Claire. Şi dacă vrei să ştii ce mai face Shane, întreabă-l pe el personal. Sunt convinsă că va fi bucuros să-ţi răspundă. (Într-un limbaj extrem de colorat.) Şi, ce vrei?

— Dar cine-a zis că vreau ceva?

— Tu eşti ca o leoaică. Nu te deranjezi să te ridici, decât dacă ai ceva de câştigat din asta.

Zâmbetul Monicăi se întinse şi mai mult.

— Hmmm, cam aspră exprimarea, dar corectă. De ce să trudeşti mai mult decât eşti obligată? În orice caz, am auzit că tu şi prietenii tăi aţi încheiat o învoială care v-a băgat în bucluc. Ceva legat de vagabondul ăla împuţit de vampir britanic… cum îl cheamă? Mordred?

— Mordred era din legendele cu regele Arthur. Morley cheamă.

— Să fie sănătos. Am vrut doar să-ţi spun că pot să mă ocup eu de problemă, în locul vostru.

Şi zâmbi cu toată dantura ei regulată şi albă.

— Cu un anume preţ, adăugă ea.

— Mda, şi eu, care nu m-aş fi aşteptat, replică, suspinând, Claire. Şi cum anume poţi să te ocupi *tu*?

— Pot să-i obţin permisele de ieşire din oraş pe care şi le doreşte. De la fratele meu.

Claire îşi dădu ochii peste cap şi-şi potrivi ghiozdanul pe umăr într-o poziţie un pic mai comodă.

— Asta însemnând ce? C-o să-i falsifici semnătura pe un teanc de fotocopii, pentru care toată lumea, cu excepţia ta, ar ajunge să fie azvârlită în închisoare? Nu, mersi. Nu mă interesează.

Claire nu se îndoia câtuşi de puţin de faptul că, indiferent ce i-ar fi propus Monica, nu era ceva real: ea deja discutase cu fratele Monicăi, cu primarul Richard Morrell, chiar în mai multe rânduri, pe această temă, şi nu ajunsese la niciun rezultat. Însă Monicăi îi plăcea să pretindă că ar avea „intrare”… cu o grămadă de ghilimele descrise în aer.

— Dacă asta-i tot, să ştii că eu trebuie să ajung la oră.

— Nu tocmai, replică Monica, şi zâmbetul îi dispăru de pe buze. Vreau răspunsurile pentru examenul final la literatură. Fă-mi rost de ele.

— Glumeşti.

— Îţi dau eu impresia că aş glumi? Fă-mi rost de ele, sau… în fine, tu ştii despre ce fel de *sau* este vorba, nu? zise Monica, împingându-şi la loc în sus ochelarii de soare. Fă-mi rost de ele până vineri, altfel te-ai ars, clar.

Claire clătină din cap şi urcă şi ultimele două trepte, se duse unde avea oră, îşi trânti geanta în dreptul locului ei, după care se aşeză să mediteze.

Până să înceapă ora, avea deja un plan: unul cald şi pufos.

Există unele zile în care este absolut profitabil să cobori din pat.

•

Când ajunse acasă, soarele aluneca iute spre orizont. Era prea devreme pentru majoritatea vampirilor să iasă la iveală – nu c-ar fi luat foc prea uşor: în general, cei mai vechi erau, într-un fel, greu inflamabili – însă ea oricum stătu cu ochii în patru. În loc să se ducă direct spre Casa Glass, coti la o intersecţie şi-şi mai continuă drumul până cu câteva străzi mai încolo. Era un fel de déjà-vu, deoarece casa părinţilor ei arăta aproape la fel ca şi Casa Glass; poate, ceva mai puţin decolorată. Ornamentele fuseseră vopsite într-un verde-închis drăguţ, şi în jurul ferestrelor erau mai puţine tufişuri, mobilierul de pe verandă arăta altfel, şi se vedeau şi vreo două seturi de clopoţei pentru vânt; mama lui Claire adora clopoţeii pentru vânt, mai ales pe cei mari, lunguieţi, care scoteau sunetele acelea grave, profunde, ca de clopot.

În timp ce urca treptele verandei, o rafală de vânt se năpusti pe lângă ea, făcând clopoţeii să zornăie în cor. Îşi ridică privirea spre cer şi văzu că norii se adună la repezeală. Vremea se schimba. Avea să plouă, poate. Oricum, deja se răcorise.

Nu ciocăni, ci-şi scoase cheia şi intră direct, trântindu-şi ghiozdanul în vestibul.

— Hei, am venit! strigă ea, în timp ce încuia uşa. Mami?

— În bucătărie, se auzi, slab, strigătul de răspuns.

Claire înaintă pe hol; era la fel ca în Casa Glass, numai că mama împodobise versiunea aceasta cu fotografii înrămate înfăţişându-i pe membrii familiei lor; erau incredibil de snoabe, însă nu reuşea să-şi convingă mama să le dea jos. *Într-o zi, o să te bucuri că le am*, îi replica mereu mama. Dar Claire nu-şi închipuia că aşa ceva s-ar putea întâmpla vreodată.

Livingul arăta, de asemenea, derutant de familiar: în locul

desperecheatelor şi confortabilelor piese de mobilier din Casa Glass, acelaşi spaţiu era ocupat de lucruri din copilăria lui Claire, de la vechea sofa, până la fotoliul din piele preferat al tatălui ei. Şi mirosurile care veneau dinspre bucătărie erau familiare: mama făcea ardei umpluţi. Claire îşi adună puterile, fiindcă nu putea să sufere ardeii umpluţi, însă aproape totdeauna mânca umplutura, doar ca să fie drăguţă.

— De ce n-o fi făcut tacos? oftă ea, doar pentru sine. Bună, mami, am…

Încremeni deodată şi făcu ochii mari, fiindcă la masa din bucătăria mamei ei stătea *Myrnin*. Myrnin, vampirul. Myrnin, şeful ei. Myrnin, savantul *nebun*. Avea în faţă o cană cu ceva care *spera* să nu fie sânge, şi era îmbrăcat aproape ca un om sănătos: blugi zdrenţuiţi, o cămaşă albastră din mătase şi o vestă ca un fel de goblen complicat. În loc de pantofi, purta şlapi, evident, fiindcă părea să se dea în vânt după aşa ceva. Părul lung i se revărsa, negru şi lucios şi vălurit, peste umeri, iar ochii lui mari şi negri o urmăreau pe mama lui Claire, care-şi tot făcea de lucru pe lângă cuptor.

Mama era îmbrăcată aşa cum se îmbrăca mama de obicei, ceea ce însemna o vestimentaţie cu mult mai protocolară faţă de cea pe care oamenii din epoca lui Claire ar fi considerat-o vreodată nimerită pentru statul prin casă. O frumoasă pereche de pantaloni din stofă, o cămaşă anostă, pantofi cu tocuri de înălţime medie. Ba chiar purta şi bijuterii: cel puţin, o brăţară şi-o pereche de cercei.

— Bună seara, Claire, zise Myrnin, transferându-şi atenţia spre ea. Mama ta a fost foarte amabilă cu mine cât timp te-am aşteptat să ajungi acasă.

Mama se întoarse cu faţa şi în zâmbetul ei era o voioşie falsă. Myrnin o determina să se simtă agitată, cu toate că vampirul făcea în mod evident veritabile eforturi de a se comporta normal.

— Cum a fost la şcoală, iubito? o întrebă mama, sărutând-o pe obraz, şi Claire se forţă să stea nemişcată când doamna Danvers începu să-i şteargă urma de ruj de pe faţă. Bine măcar că nu folosea şi scuipat.

— La şcoală a fost grozav, răspunse Claire, încheind astfel conversaţia obligatorie referitoare la facultate.

Îşi luă o coca-cola din frigider, îi desfăcu capacul şi se aşeză

la masă vizavi de Myrnin, care sorbea calm din cana cu cafea.

— Tu ce cauţi aici? îl întrebă.

— Claire! o apostrofă mama ei, pe un ton uşor scandalizat. E musafir!

— Ba nu, e şeful meu, şi şefii nu vin să-mi viziteze părinţii fără să fie invitaţi. Zi, ce cauţi aici?

— Să-ţi vizitez părinţii fără să fiu invitat, îi răspunse Myrnin. M-am gândit că ar fi de preferat să-i cunosc mai bine. Le-am spus cât de mulţumit sunt de cum munceşti tu. Cercetările tale au dat rezultate dintre cele mai bune din câte am văzut vreodată.

El chiar *era* într-o dispoziţie dintre cele mai binevoitoare. Nu părea nici măcar un pic nebun: exagerat, poate, dar câtuşi de puţin nebun.

— Azi am zi liberă, îi atrase atenţia Claire.

Myrnin clătină aprobator din cap şi-şi sprijini bărbia în mână. Avea un zâmbet plăcut, când catadicsea să-l folosească, aşa, ca în aceste momente, când şi-l îndrepta, în principal, spre mama lui Claire, care tocmai se apropia de el cu ibricul, să-i umple din nou cana.

A, ce bine! înseamnă că nu se servea nimic de culoare roşie.

— Absolut, confirmă el. Ştiu că ai avut o zi plină azi la facultate. Asta e o vizită întru totul prietenească. Am vrut să-ţi asigur, încă o dată, părinţii, de faptul că totul decurge bine în privinţa ta.

Îşi coborî privirea spre cana cu cafea.

— Şi că lucrurile care s-au întâmplat în trecut nu se vor mai repeta niciodată.

Lucrurile care s-au întâmplat în trecut însemnau, în limbaj codificat, urmele de muşcături de pe gâtul ei. Rănile se vindecaseră, însă tot îi rămăsese o cicatrice, şi când se gândea la ea, mâna îi fugea singură spre locul respectiv, ca s-o acopere. La fel şi acum, însă se forţă să şi-o retragă la loc. Părinţii ei habar n-aveau de faptul că Myrnin era răspunzător pentru asta; li se spusese că fusese un alt vampir, oarecare, şi că Myrnin contribuise la salvarea ei. În orice caz, era parţial adevărat. Myrnin *chiar* contribuise la salvarea ei. Doar că, în acelaşi timp, fusese şi cel care o muşcase.

Nu că ar fi fost, în realitate, vina lui. Fusese rănit, şi disperat, iar întâmplarea făcuse ca ea să se afle acolo. Bine măcar că el

se oprise la timp.

Pentru că ea, în mod sigur, n-ar fi putut să-l oprească.

— Mersi, îi zise Claire. Nu era capabilă să se supere de-a binelea pe el, pentru nimic în lume. I-ar fi venit mai uşor dac-ar fi fost. Ce faci, îl întrebă apoi, rămâi la cină?

— Eu? Oricât de delicios ar mirosi, mă tem că ardeii umpluţi nu sunt genul meu, răspunse Myrnin, şi se ridică de la masă cu una dintre acele mişcări pline de graţie la care vampirii păreau să fie atât de pricepuţi. Se mişcau la fel ca oamenii, dar *mai bine*. Ar fi de preferat să-mi iau tălpăşiţa, doamnă Danvers. Vă mulţumesc foarte mult pentru ospitalitate, ca şi pentru delicioasa cafea. Vă rog să-i transmiteţi soţului dumneavoastră că-i mulţumesc, de asemenea.

— Atâta tot? îl întrebă Claire, nedumerită. Ai venit doar ca să stai de vorbă cu părinţii mei, şi acum pleci?

— Da, îi răspunse el, întru totul în largul lui, şi întru totul bizar. Şi ca să-ţi las asta, din partea Ameliei.

Îşi pipăi buzunarele de la vestă şi scoase de-acolo un plic de culoare crem, pe care i-l întinse lui Claire. Era greu, dintr-o hârtie scumpă, şi avea întipărită pe spate pecetea Fondatoarei. Şi era nedesfăcut.

— Ne vedem mâine, Claire. Nu uita gogoşile.

— Nu uit, răspunse ea, îndreptându-şi întreaga atenţie spre plicul din mână.

Myrnin îi mai zise ceva mamei ei, după care uşa bucătăriei de deschise şi se închise la loc, şi el dispăru.

— Ce maniere încântătoare are, comentă mama lui Claire, zăvorând uşa din spate. Mă bucur că lucrezi pentru cineva atât de… civilizat.

Cicatricea de la gâtul lui Claire începu să zvâcnească uşor. Se gândi la toate momentele în care-l văzuse pe Myrnin deraind… la acele momente când se făcea ghem, plângând, într-un colţ; la situaţiile în care o ameninţase; la perioadele în care delira, ca un lunatic, ore în şir; la clipele în care o implora să-l scape de nefericire.

La acea dată când el chiar îi dăduse mostre din propriul lui creier… într-un recipient Tupperware.

— Civilizat, repetă ea, încetişor. Mda. E grozav.

Şi chiar era, tocmai asta era partea îngrozitoare. Era un tip grozav, până când devenea oribil.

Aşa cum era şi lumea, în general.

Claire desfăcu plicul cu ajutorul unui cuţit de bucătărie, scoase uşurel hârtiile grele, împăturite, de dinăuntru, şi începu să descifreze caligrafia frumoasă, înfloritǎ: era scrisul Ameliei, fără urmă de îndoială.

> *În conformitate cu recentele solicitări, prin prezenta îți pun la dispoziţie permisele pentru ieşirea şi revenirea în Morganville. Acestea vor trebui prezentate la punctele de control de la marginea oraşului. Te rog să le transmiţi celor din grupul tău şi să le dai aceleaşi instrucţiuni. Nu există excepţii la această regulă.*
>
> *Ia legătura cu Oliver pentru stabilirea momentului plecării voastre.*

Claire scoase un suspin precipitat de uşurare. Permisele cerute de Morley. Era şi momentul perfect: Claire nu putea să ştie cât timp ar mai fi reuşit oricare dintre ei să-i împiedice pe Morley şi pe ai lui să nu-şi piardă răbdarea şi să vină după sângele lor. Ei voiau să iasă din Morganville.

Şi Claire putea să-i scoată.

Cu toate acestea, îşi dădu seama, imediat cum scoase documentele din plic, că nu erau *nici pe departe* suficiente. Grupul lui Morley ar fi avut nevoie de vreo treizeci de astfel de permise, în total. În loc de aşa ceva, în plic nu erau decât patru.

Iar numele înscrise pe ele erau *Michael Glass*, *Eve Rosser*, *Shane Collins şi Claire Danvers*.

Ce naiba se întâmpla?

Claire îşi scoase telefonul mobil şi apăsă pe APELARE RAPIDĂ. Sună, şi iar sună, însă nu răspunse nimeni, închise şi încercă un alt număr.

— Oliver, îi răspunse o voce.

— Ăă… bună… sunt Claire… Amelie e… acolo?

— Nu.

— Stai, stai, nu închide! Şi tu eşti în consiliul municipal… tocmai am primit un plic cu câteva permise în el, dar nu sunt de ajuns pentru…

— Am respins solicitarea lui Morley de emigrare din Morganville, o întrerupse Oliver. Vorbea pe un ton scăzut şi egal, însă Claire simţi oricum că i se face frig. Filosofia lui e

mult prea primejdioasă pentru aceia dintre noi care-şi doresc să rămână… Cum se spune? În raza vizuală.

— Dar… noi am făcut un târg. Eu, Shane, Eve şi Michael. Le-am promis că le facem rost de permise.

— Sunt informat în privinţa târgului vostru. Deci, care ţi-este întrebarea?

— Păi, că… Morley a zis c-o să ne omoare. Dacă nu-i facem rost de permise. Ţi-am spus asta.

Oliver se complăcu într-o tăcere prelungită, după care zise:

— Care parte din *sunt informat* n-ai înţeles-o, Claire? Tu şi prietenii tăi aveţi permise de ieşire din Morganville. Întâmplarea face ca Michael să fi solicitat permisiunea de a pleca în Dallas pentru înregistrări şi o serie de concerte. Noi am hotărât să-i acordăm permisiunea, cu condiţia ca voi toţi să plecaţi împreună. Cu escortă.

— Cu escortă? repetă Claire. Adică, poliţie?

Se gândea la şeriful Hannah Moses, care ar fi însemnat o bună companie, pe lângă că era o redutabilă gardă de corp; ei îi plăcuse de Hannah încă din clipa în care o cunoscuse, şi i se părea că şi lui Hannah i-ar plăcea de ea, atât cât ar putea să-i placă unei femei-soldat călite de o fată slăbănoagă şi tocilară, având jumătate din vârsta ei.

— Nu, îi răspunse Oliver. Nu mă refeream la poliţie.

Şi-i închise. Claire rămase să fixeze cu privirea ecranul telefonului preţ de câteva clipe, după care închise şi ea telefonul şi şi-l strecură la loc în buzunar. Îşi coborî ochii spre permise, spre plic, spre scrisoare.

Amelie se hotărâse să-l enerveze rău de tot pe Morley, însă bine măcar că se hotărâse, în acelaşi timp, să-i scoată din oraş pe Claire şi pe prietenii ei.

Cu escortă.

Cumva, Claire intuia că nu va fi chiar atât de simplu, ca de exemplu alegerea unei persoane adulte şi responsabile, care să-i însoţească.

— Du-te să-l chemi pe tatăl tău, îi zise mama ei, începând să aşeze farfuriile pe masă. E sus, la computer. Spune-i că-i gata masa.

Claire îşi strânse toate lucrurile şi le vârî în rucsac, şi abia apoi porni spre etaj. Încă un val de la-fel-dar-nu-tocmai se abătu asupra ei; părinţii îi rezervaseră aici aceeaşi cameră pe

care o ocupa şi în Casa Glass, cu toate că încăperile nu semănau absolut deloc între ele. *Acasă* – cu numele, în orice caz – avea aşternuturile cu volănaşe şi mobilierul alb, de când avusese zece ani. Perdele roz. În schimb, camera ei din Casa Glass arăta complet altfel: mobilă de culoare închisă, materiale de culoare închisă. De adult.

Camera în care stătea tatăl ei în faţa computerului avea drept corespondent dormitorul lui Shane, din cealaltă casă, ceea ce-i trezea în minte tot felul de gânduri şi de amintiri care chiar nu erau potrivite în clipa aceasta şi-i făceau să i se încingă obrajii, în timp ce-şi vâra capul pe uşă. Zise, la repezeală:

— Tată, e gata masa! Mă ajuţi şi mănânci tu ardeii umpluţi, până nu-mi vine să vomit şi să mor?

Tatăl ei îşi ridică privirea de pe ecranul monitorului cu un gest surprins, vinovat, şi minimiză în grabă ceea ce avea în faţă. Claire clipi, nedumerită. *Tata*? Tatăl ei era… normal. Plictisitor de normal. Nu activist, nu un ciudat, nu cineva care ar trebui să ascundă ceea ce făcea pe computer de ochii propriei fiice.

— Spune-mi că nu stăteai să vezi filme porno, zise ea.

— Claire!

— Păi, scuză-mă, dar tu ai fost cel care a interpretat dansul vinovăţiei. În majoritatea cazurilor pe care le cunosc, asta miroase a pornografie.

Tatăl ei trase aer adânc în piept, închise ochii, apoi zise:

— Mă jucam.

Asta o făcu să se simtă oh-cât-de-bine. Dar numai până când el preciză:

— Era un joc dintre acelea în reţea.

— Mda? Care? Unul de ficţiune?

Acum, tatăl ei arăta stânjenit rău de tot.

— Nu… nu tocmai.

— Atunci, ce?

În loc de răspuns, el maximiză la loc imaginea de pe ecran. În ea era un peisaj nocturn, cu un castel şi un cimitir: decor tipic pentru un film de groază, cel puţin pentru anii ’50.

Un personaj îşi făcu apariţia pe ecran: palid, înalt, îmbrăcat cu o pelerină de Dracula şi în frac.

Şi cu colţi.

Claire rămase cu gura căscată, şi se holbă la tatăl ei, la normalul şi plicticosul ei tată.

— Joci un joc cu *vampiri*?

— Se numeşte Castlemoor. Şi nu numai că joc. Sunt plătit ca să particip la el, să urmăresc ce face lumea online.

— Eşti… plătit… să te joci de-a vampirul? De *cine*?

Tatăl ei se lăsă pe spătarul scaunului şi începu să clatine încet din cap.

— Asta-i treaba mea, Claire.

— De Amelie? De Oliver?

— Claire!

De această dată, în vocea lui răsuna acea notă de autoritate părintească.

— Ajunge! E o muncă, şi sunt plătit destul de bine pentru ea. Ştim amândoi că e cel mai bun lucru pe care l-aş putea găsi, cu toate restricţiile mele medicale. Doctorii nu-mi dau voie să mă obosesc prea tare.

Tatăl ei nu stătea prea bine cu sănătatea, şi asta dura de ceva vreme. Era bolnăvicios, fragil, şi ea îşi făcea din ce în ce mai multe griji pentru el. Ca şi pentru mama ei. Mama părea să aibă ceva probleme cu nervii, şi în ochi îi vedea un fel de panică reprimată.

— Şi, o să fii bine? îl întrebă Claire. Reuşise, cumva, să sune a întrebare, cu toate că nu aceasta îi fusese intenţia. Ţi-au mai găsit ceva?

— Nu, dragă, totul e bine. Doar că am nevoie de timp ca să mă înzdrăvenesc.

O minţea, însă Claire putea să-şi dea seama că tatăl ei n-ar fi vrut s-o vadă insistând pe această temă. Deşi ea asta ar fi dorit: să ţipe la el, să urle, şi să-l întrebe ce naiba se întâmpla.

În loc de asta, însă, înghiţi în sec şi zise:

— Să joci rolul unul vampir, într-un joc online… o schimbare destul de neaşteptată de carieră, tată.

— Tot e mai bine decât şomajul. Şi, ardei umpluţi, hm? Ştiu cât de mult îţi plac, glumi el, iar Claire scoase un sunet ca şi cum i-ar fi venit să vomite. Tatăl ei întinse mâna şi-i ciufuli părul negru. Dar de ce nu-i spui că nu-ţi plac?

— I-am spus. Îi spun. Dar aşa e mama. Pur şi simplu, îmi tot repetă că *altădată* îmi plăceau.

— Mda, o aprobă el. Aşa e mama.

•

Cina decurse în mod normal, cu Claire, alegându-şi părţile comestibile din ardeii umpluţi, iar mama, ţinând-o una şi bună cu ce avea ea de făcut pe durata săptămânii. Claire contribui la conversaţie doar când se îndreptau întrebări directe spre ea; altfel, avu grijă să se ţină deoparte. Oricum, ştia mereu ce avea să spună mama. Şi că tata nu spunea mare lucru, dacă nu chiar nimic.

Dar, în schimb, la un moment dat el *zise*:

— De ce nu-l aduci şi pe Shane într-o seară, la cină?

Parcă s-ar fi oprit timpul în loc. Mama ei încremeni cu furculiţa la jumătatea drumului spre gură. Claire încremeni la rândul ei, numai că, din nefericire, tocmai era pe cale să înghită o gură zdravănă de coca-cola în momentul acela, ceea ce implică tuse şi împroşcat, lacrimi în ochi şi toate acele mici amănunte stânjenitoare.

— Dragă, sunt convinsă că Shane este foarte ocupat, zise mama, revenindu-şi prima. Nu-i aşa, Claire?

— Aş vrea să stau de vorbă cu el, insistă tatăl ei, şi în clipa aceea nu mai avea în ton acea vibraţie caldă, de „tati”. Scria acolo PĂRINTE cu litere mari, roşii, pâlpâitoare. Cât de curând, adăugă el.

— Hm… bine, să văd dacă… bine, bâigui Claire, tăindu-şi la repezeală o bucată de ardei umplut şi înfulecând-o, cu tot cu ardei. Fu cât pe ce să se înece din nou, dar până la urmă reuşi să înghită. Ştiţi, zise apoi, e posibil să plec într-o excursie.

— Ce fel de excursie?

— La Dallas. Cu prietenii mei.

— Vedem noi, zise tata, ceea ce însemna *nu*, desigur. Mai întâi trebuie să vorbesc cu Shane.

Of, Doamne, acum mai şi negociau! Sau, mai degrabă, ea era şantajată. Uneori era greu să-ţi dai seama de diferenţă. Claire mormăi că o să încerce, sau ceva de genul acesta, se înecă încercând să înghită încă o bucată de mâncare, însă care acum nu mai avea nici măcar *un pic* de gust bun, şi sări în picioare, ducându-se să-şi lase farfuria în chiuvetă.

— Claire! o strigă mama ei, în timp ce se repezea spre bucătărie. Astă-seară nu mai ieşi, nu? Speram să putem petrece şi noi ceva timp cu tine!

— Asta aţi şi făcut, bombăni Claire, în timp ce curăţa farfuria

şi o punea la spălat. Ridică apoi tonul şi strigă, ca răspuns: Nu pot, mami! Am de învăţat! Şi toate cărţile mele sunt în Casa Glass!

— Ei, dar n-o să te duci până acolo pe jos, şi pe întuneric, decretă mama. Asta, clar.

— Doar ţi-am spus că am primit un ecuson de la Amelie! N-o să-mi facă nimeni probleme.

Tatăl ei îşi vârî capul pe uşa bucătăriei.

— Dar ce părere ai despre tot felul de vagabonzi? Ai impresia că mica ta insignă te apără de tot ce ţi-ar putea face rău?

— Tată…

— Îmi fac griji pentru tine, Claire. Tu îţi asumi atâtea riscuri, şi eu nici nu ştiu de ce. Nu ştiu de ce ţi se pare ceva normal.

Claire îşi muşcă buza. Era ceva în tonul lui, un soi de dezamăgire epuizată, care o străpungea până în adâncul sufletului şi aproape că-i aducea lacrimile în ochi. Îl iubea, însă prea era *neştiutor*.

— Dar n-am zis c-o să merg pe jos, tată, argumentă ea. Mai fac şi greşeli, e adevărat, dar nu sunt *proastă*.

Îşi scoase telefonul mobil, formă un număr şi se întoarse cu spatele spre tatăl ei. Iar când Eve îi răspunse, cu un voios melodios „Ia zi!”, Claire întrebă:

— Poţi să vii să mă iei? De la mine de-acasă?

— Claire, mai încercă tatăl ei.

Ea îşi întoarse faţa spre el.

— Tată, eu chiar am de învăţat.

— Ştiu, zise el. Te duc eu cu maşina acasă.

O spusese cu un mic zâmbet ciudat, trist şi resemnat. Şi abia după ce zâmbi şi ea îşi dădu seama cu adevărat ce spusese.

Acasă. În Casa Glass.

— Nouă ne e greu să te lăsăm să pleci, mai zise tatăl ei. Ştii asta, nu?

Claire ştia. Şovăi pentru o secundă, după care rosti la telefon:

— Nu te mai deranja, Eve. Scuză-mă. O să mă aducă tata.

Apoi, îşi îmbrăţişă tatăl, iar el o strânse cu putere în braţe şi-o sărută cu blândeţe pe frunte.

— Te iubesc, draga mea.

— Ştiu. Şi eu te iubesc.

— Dar nu destul cât să mai mănânci vreo câţiva ardei

umpluţi şi să te joci Jenga cu ai tăi.

— Nu mai vreau să aud de ardei umpluţi, dar Jenga joc din toată inima, răspunse ea. Un joc?

El o îmbrăţişă şi mai strâns.

— Mă duc să-l aduc.

După *trei* partide de Jenga, Claire se simţea obosită, fericită, dar şi un picuţ tristă. Îşi văzuse mama râzând, şi pe tatăl ei arătându-se bucuros, ceea ce era bine, dar mai sesizase şi ceva neobişnuit în toate astea. Se simţea ca un musafir, ca şi cum n-ar mai fi fost locul ei acolo, aşa, ca altădată. Ei tot familia ei erau, însă văzută din exterior. Avea, acum, prea multe amintiri care nu-i mai includeau.

— Claire, îi zise tatăl ei, în timp ce-o conducea acasă pe străzile întunecoase din Morganville.

Era linişte prin oraş, doar câteva maşini se vedeau circulând. Iar două dintre acestea erau automobile de patrulare ale poliţiei. Cel puţin alte trei maşini pe lângă care trecură aveau geamurile fumurii, prea întunecate ca să pătrundă prin ele privirea omenească.

— Mama ta a avut o discuţie cu mine, continuă el, şi ca urmare, eu n-o să mai insist să locuieşti acasă, cu noi. Dacă vrei să stai cu prietenii tăi, poţi s-o faci.

— Chiar? întrebă ea, îndreptându-şi spinarea. Vorbeşti serios?

— Nu văd ce mare diferenţă ar fi. Ai şaptesprezece ani, şi la şaptesprezece ani eşti mult mai independentă decât am fost eu vreodată. Ai un serviciu, şi responsabilităţi mai presus de orice aş fi eu vreodată capabil să înţeleg cu adevărat. Nu prea mai are rost să ne tot purtăm cu tine ca şi cum ai fi o fetiţă cocoloşită.

Ezită puţin, apoi continuă.

— Şi vorbesc ca tatăl cel mai slab din lume, nu-i aşa?

— Nu, zise ea. Vorbeşti ca… ca un om care înţelege.

Tatăl ei oftă.

— Mama ta are impresia că, dacă doar ţi-am impune mai multe restricţii, lucrurile ar reveni la normal. Tu ai redeveni aceeaşi fetiţă pe care-o cunoştea ea. Dar nu s-ar întâmpla aşa ceva. Ştiu asta.

Părea un pic întristat recunoscând-o, şi ea îşi aduse aminte de cum se simţise în casa lor: un pic stingheră, de parcă ar fi

fost musafiră în vieţile lor. Viaţa i se desprindea de la sine.

Şi era o senzaţie foarte stranie.

— Numai că, în legătură cu Shane… adăugă tatăl ei.

— Tată!

— Ştiu că nu vrei să auzi aşa ceva, dar eu tot o să ţi-o spun. Nu susţin că Shane ar fi băiat rău – sunt convins că nu e, în adâncul inimii – dar chiar ai nevoie să te gândeşti la viitorul tău. La ce vrei să faci cu viaţa ta. Să nu te afunzi prea mult, şi prea repede. Înţelegi ce-ţi spun?

— Tu te-ai însurat cu mama când aveai nouăsprezece ani.

— Ştiam că asta o să spui, recunoscu el, oftând.

— Şi? Tu poţi să iei hotărâri înainte să împlineşti douăzeci de ani, dar eu, nu?

— Vrei un răspuns concis? Da. Şi amândoi ştim că, dacă eu chiar mi-o doresc cu adevărat, pot să-i fac viaţa un iad lui Shane. Taţii pot să facă de-astea.

— Dar tu n-o s-o faci!

— Nu, n-o s-o fac, fiindcă într-adevăr cred că el te iubeşte, şi vrea cu adevărat să te protejeze. Dar ceea ce e posibil ca Shane să nu înţeleagă, la vârsta lui, e că el ar putea să fie cel mai rău lucru din lume pentru tine. Ar putea să te scoată complet de pe făgaşul normal. Tu trebuie doar… să-ţi păstrezi capul pe umeri, bine? Eşti fată deşteaptă. Nu-ţi lăsa hormonii să-ţi distrugă viaţa.

Opri maşina în faţa Casei Glass, în spatele monstruozității de automobil al lui Eve. La ferestre se vedeau arzând lumini: căldură, şi prietenie, şi o altă viaţă, viaţa *ei*, una pe care părinţii n-ar fi putut s-o privească decât din exterior.

Se întoarse spre tatăl ei, şi-l văzu privind-o cu aceeaşi expresie întristată şi tăcută.

— Fetiţa mea, îi zise el, îndepărtându-i o şuviţă de păr căzută peste ochi şi clătinând din cap. Te aştept la cină zilele astea, cât mai curând.

— OK, răspunse ea, şi-l sărută grăbită. Pa, tati. Te iubesc.

El îi zâmbi, şi Claire sări repede din maşină şi parcurse în fugă trotuarul crăpat, urcă în salturi treptele verandei şi-i făcu semne cu mâna în timp ce-şi scotea cheile, în faţa uşii. Chiar şi-aşa, el o mai aşteptă s-o vadă deschizând uşa, intrând şi închizând-o după ea. Abia atunci auzi ea zgomotul motorului ambalându-se şi îndepărtându-se treptat.

Michael cânta în living. *Tare*. Ceea ce nu era absolut deloc normal pentru el şi, după ce trecu de colţ, Claire îi văzu pe Eve şi Shane aşezaţi pe podea şi urmărind spectacolul. Michael îşi instalase acolo un amplificator, şi cânta la chitara lui electrică, lucru pe care-l făcea foarte rar acasă, şi *fir-ar să fie*. Era ceva de-a dreptul impresionant. Se lăsă în jos, lângă Shane, şi se rezemă de el, iar el o cuprinse cu un braţ. Muzica era ca un zid fizic, împingând-o cu putere, şi după cele câteva prime secunde de împotrivire, Claire se dădu în sfârşit bătută; se lăsă purtată de torentul asurzitor al notelor cântate de Michael. Habar n-avea ce cântec o fi, însă era ceva rapid, sonor şi uluitor.

Când se termină, constată că-i ţiuiau urechile, însă n-o deranja. Împreună cu Shane şi cu Eve începu să aplaude şi să chiuie şi să fluiere, iar Michael făcu o plecăciune solemnă în timp ce-şi oprea amplificatorul şi-şi deconecta chitara. Shane se ridică de pe podea şi bătu palma cu el.

— Bine de tot, frate, exclamă el. Cum ai făcut?

— Habar n-am, pe bune, mărturisi Michael. Bună, Claire. Ce-ţi mai fac ai tăi?

— Bine, răspunse ea. Tata zice că pot să mă mut înapoi aici, în mod oficial.

Nu că ar fi plecat vreodată cu adevărat de-acolo.

— Ştiam eu c-or să obosească, până la urmă, comentă Eve. În definitiv, noi chiar suntem extraordinar de simpatici! adăugă, şi fu rândul ei să bată palma cu Shane. Pentru o gaşcă de neadaptaţi tocilari, leneşi şi rataţi.

— Şi tu care ai fi? se interesă Shane, însă Eve îi făcu un semn de îndepărtare cu mâna. A, da. Ratată. Mersi că mi-ai adus aminte.

Claire se scotoci prin rucsac şi scoase de-acolo permisele aduse de Myrnin.

— Ăăă… pe-astea le-am primit azi. E amabil cineva să mă pună la curent?

Cu acea viteză specifică vampirilor, Michael traversă încăperea şi-i smulse hârtiile din mână. Răsfiră permisele în evantai şi se holbă la ele cu o expresie nedumerită, şocată.

— Dar… n-am crezut…

— Din câte se pare, cineva a fost de acord, zise Claire. Eve?

Eve se încruntă.

— Ce? Ce e?

— Permisele, îi explică Michael. De plecare din oraş, cu destinaţia Dallas. Pentru înregistrările demo.

— Pentru tine?

— Pentru noi toţi, o corectă Michael, ridicându-şi încet capul şi zâmbind. Ştii ce înseamnă asta?

Shane îşi azvârli capul pe spate şi scoase un puternic urlet ca de lup.

— La drum! zbieră el. Da!

Michael o cuprinse pe Eve, iar ea i se topi în braţe, lipindu-şi chipul palid de pieptul lui şi încolăcindu-i mijlocul cu mâinile. Claire îi văzu pleoapele fluturând şi închizându-i ochii negri, şi un soi de fericire tihnită inundându-i faţa… dar, deodată, ochii i se deschiseră la loc.

— Ia stai, exclamă ea. Eu niciodată… adică… afară? Din Morganville? Spre *Dallas*? Doar nu vorbeşti serios, Michael?!

El îi întinse permisul cu numele ei înscris.

— E semnat. Oficial.

— Ne lasă să *ieşim din oraş*? Sunt *nebuni*? Pentru că, imediat cum dau nasul cu magazinele din Dallas, nu cred c-o să mai vreau vreodată să mă întorc aici, acasă, zise ea, strâmbându-se. Şi nu-mi vine să cred că m-am exprimat despre Morganville cu termenul de *acasă*. Cât de sadică pot să fiu?

— Cam de opt, pe scara până la zece, aprecie Shane. Dar trebuie să ne întoarcem, nu?

— Da, confirmă Michael. În fine, *eu* trebuie să mă întorc. N-am unde să mă duc altundeva. Dar voi…

— Stop, îl întrerupse Eve, lipindu-i o palmă peste gură, ca să restabilească liniştea prin mijloacele coerciţiei. Opreşte-te imediat! Te rog.

El îşi coborî ochii spre ea, şi privirile li se întâlniră. Îi luă mâna de pe gura lui, i-o întoarse pe partea cealaltă şi-i duse dosul palmei la buze, sărutându-i prelung degetele. Era cam cea mai sexy imagine pe care o văzuse vreodată Claire, plină de delicateţe şi de iubire şi de dor. După expresia de pe faţa lui Eve, era cam cea mai sexy imagine pe care o văzuse vreodată şi ea.

— Mai vorbim pe drum despre asta, zise Michael. Permisele sunt valabile pentru o săptămână. O să dau câteva telefoane şi-o să văd când trebuie să fiu acolo.

Eve clătină din cap în semn de încuviinţare. Claire avea dubii

că ar fi în stare să lege două cuvinte între ele, în acel moment.

— Hei, zise Shane, ciocănindu-i uşurel vârful nasului cu degetul. Trezirea!

— Ce? Ce!

— Pe bune. Ai faţa aia de gagică lovită-n moalele capului de ciocanul romantismului. Las-o.

— Măgarule!

Shane ridică din umeri.

— Eu nu fac parte din categoria tipilor romantici, zise. Hei, n-ai decât să te cuplezi cu Michael, dacă asta vrei.

— Nu, nici vorbă, interveni Eve, ca prin vis. E-al meu.

— Şi uite cum îmi creşte mie glicemia, comentă Shane. Se face târziu, Claire are şcoală mâine, eu am avut o zi lungă de tranşat carne pentru grătar…

— Cred că noi o să mai stăm pe-aici, zise Michael.

El şi Eve încă nu clipiseră, nici nu-şi dezlipiseră privirile unul din ochii celuilalt.

— Eu *chiar* n-am de gând să mai ard gazul pe-aici, ca spectator la aşa ceva, zise Shane, luându-i mâna lui Claire într-a lui. Mergem sus?

Ea făcu un semn de încuviinţare, îşi săltă rucsacul pe umărul celălalt şi-l urmă, pe scară, spre etaj. Shane deschise uşa de la camera lui, se întoarse spre ea şi-i ridică mâna spre buze. Dar n-o sărută *de-a binelea*. Şi ochii lui negri sclipeau de un amuzament diabolic.

— Măgarule, îl apostrofă ea din nou, de data aceasta cu mai multă severitate. Tu n-ai putea să fii romantic, nici dacă viaţa ta ar depinde de asta.

— Ştii care e norocul? Majoritatea personajelor negative nu-ţi solicită să fii romantic la comandă, aşa că, probabil, nici n-are importanţă.

— Numai iubitele îţi cer asta.

— Ei bine, ele *pot* fi încadrate la personaje ultra-negative. Dar numai dacă dispun de o bază subterană secretă. Ia stai… tu ai ca şef un savant nebun, şi un laborator…

— Leagă calul! îl repezi ea, însoţindu-şi vorbele cu o lovitură de pumn în braţul lui Shane. Ai de gând să mă săruţi de noapte bună, sau ce?

— Romantic la comandă. Ai văzut?

— Perfect, ripostă Claire, care de data asta chiar se simţea

un pic enervată. Atunci, nu mă săruta. Noapte bună.

Se desprinse de el şi făcu cei câţiva paşi până la camera ei, deschise uşa, o trânti după ea şi se azvârli pe pat, fără să se mai sinchisească să aprindă lumina. După câteva secunde, îşi aminti că asta nu însemna niciodată o opţiune potrivită în Morganville, aşa că-şi aprinse veioza Tiffany de lângă pat. Lumina în culori bogate îşi împrăştie desenele pe lemnul mobilierului, pe pereţi, pe pielea ei.

Nici urmă de monstru, ascuns printre umbre. Iar sub pat, sau în şifonier, era prea obosită ca să mai caute.

— Măgarule, zise încă o dată, şi-şi înfundă faţa într-o pernă în care să-şi poată descărca urletul de frustrare. Shane Collins e un măgar!

Se opri, auzind o uşoară bătaie în uşă. Lăsă deoparte perna şi aşteptă, ascultând.

Ciocănitul se auzi din nou.

— Eşti un *măgar*, urlă ea.

— Ştiu, se auzi vocea lui Shane prin uşă. Mă laşi să-mi răscumpăr vina?

— De parc-ai fi capabil!

— Pune-mă la încercare!

Claire oftă, se lăsă să alunece jos din pat şi se duse să-i deschidă.

Shane era în faţa uşii, evident. Intră, închise uşa după el, şi-o îndemnă:

— Stai jos.

— Ce tot faci?

— Stai jos, şi-atât.

Claire se aşeză, cocoţată pe muchia patului şi deja încreţindu-şi fruntea. Era ceva cu adevărat diferit în felul în care se comporta el acum: complet schimbat faţă de ce fusese cu doar câteva clipe în urmă, zeflemitor şi adolescentin.

Părea acum mult mai… adult.

— Când ai fost în spital, după ce Dan… în fine, ştii tu, zise el, apoi ridică din umeri. Erai cam drogată. Nu-mi dau seama precis ce-ţi mai aduci aminte.

Ea chiar nu-şi amintea prea mare lucru. Doar că fusese răpită de un băiat care o maltratase destul de rău. Pierduse mult sânge, şi i se dăduse ceva ca să poată dormi, îşi amintea că venise toată lumea s-o vadă: mama, tata, Eve, Michael,

Shane. Până şi Myrnin. Până şi Amelie şi Oliver.

Iar Shane. El rămăsese cu ea. Îi spusese…

Dar chiar nu-şi putea aminti ce-i spusese.

— În orice caz, continuă Shane, ţi-am spus că era pentru mai târziu. Iar acum cred că ar cam fi mai târziu, aşa că, oricum…

Scoase din buzunar o cutiuţă învelită în catifea, iar inima lui Claire… se opri din bătaie, pur şi simplu. Avu impresia că o să leşine. Îşi simţea creştetul capului extrem de încins, iar restul trupului, îngheţat de-a binelea, şi nu mai vedea în faţa ochilor altceva decât cutiuţa din mâna lui.

Nu. Nu era *posibil*.

Sau da?

Şi privirea lui Shane era fixată asupra micii cutii pe care o tot răsucea, fără astâmpăr, între degete.

— Nu e ceea ce crezi, zise el. Nu e… adică, e un inel, dar nu vreau să crezi că…

Deschise cutiuţa şi-i arătă ce se găsea înăuntru.

Era un inel mic şi frumos, din argint, cu o piatră roşie de forma unei inimi, ţinută de două mâini dintr-o parte şi din cealaltă.

— E un inel *claddagh*[1], îi explică el. A fost al surorii mele, Alyssa. Mama i l-a dat ei. Şi era în dulăpiorul Alyssei, din vestiarul de la şcoală, atunci când ea… atunci când a ars casa.

Atunci când a murit Alyssa. Atunci când viaţa lui Shane s-a năruit în totalitate în jurul lui.

Lacrimile începură să-i usture ochii lui Claire. Inelul sclipea, argintiu şi roşiatic, şi ea nu-l putea privi în ochi pe Shane. Avea impresia că, dacă l-ar privi, ar putea fi nimicită.

— E frumos, zise, în şoaptă. Dar nu mă ceri de…

— Nu, Claire, o întrerupse el, lăsându-se să cadă brusc în genunchi, ca şi cum toată energia i s-ar fi scurs dintr-odată din trup. Sunt penibil, ştiu, dar nu pot să fac una ca asta, nu încă. Sunt… Uite ce e, familia nu înseamnă pentru mine ceea ce înseamnă pentru tine. A mea s-a dus de râpă. Sora mea, mama… cât despre tata, nici nu-mi vine să mă mai gândesc. Dar te iubesc, Claire. Asta înseamnă inelul. Că te iubesc. Bine?

Atunci, ea reuşi să-şi ridice privirea spre el, şi simţi lacrimile izbucnindu-i libere în şiroaie fierbinţi pe obraji.

---

[1] Inel tradiţional în Irlanda (*fáinne chladaigh*), oferit în semn de prietenie, de dragoste, sau la cererile de căsătorie.

— Şi eu te iubesc, îi răspunse. Dar nu pot să primesc inelul. Înseamnă… înseamnă prea mult pentru tine. E tot ce ţi-a mai rămas de la familia ta.

— Şi tocmai de-asta e mai bine să fie al tău, insistă el, întinzându-i cutiuţa în palma făcută căuş. Pentru că tu poţi să faci din el o amintire mai plăcută. Acum, abia mai pot să-l văd, fără să-mi evoce trecutul. Şi eu nu mai vreau să privesc trecutul. Vreau să privesc viitorul.

Nici măcar nu clipi când spuse toate aceste lucruri, şi Claire simţi cum rămâne fără suflare.

— Tu eşti viitorul, Claire.

Îşi simţi capul uşor şi gol, întregul trup fierbinte şi rece, tremurător şi puternic.

Întinse mâna şi luă cutiuţa învelită în catifea. Scoase inelul din ea şi-l privi.

— E frumos, zise. Eşti sigur…

— Da. Sunt sigur.

Shane îi luă inelul şi i-l încercă pe mâna dreaptă. Se potrivi perfect pe al treilea deget.

Iar când îi ridică mâna spre buze şi i-o sărută, ea se simţi *categoric* mai bine decât atunci când îl văzuse pe Michael făcând acelaşi lucru, i se păru *categoric* mai sexy, şi se lăsă să cadă în genunchi lângă el; apoi, el o sărută, cu buze fierbinţi şi flămânde, şi se prăbuşiră împreună pe covoraşul de lângă pat, şi rămaseră acolo, înlănţuiţi, până când frigul îi mână, în sfârşit, în pat.

TREI

Dintre toate dimineţile în care Claire n-ar fi vrut să mai coboare din pat, următoarea fu cea mai rea. Se trezise încălzită şi moleşită, cuibărită în Shane, cu mâinile strâns împreunate chiar şi în somn. Se simţea *grozav*. Mai bine decât în oricare altă zi, din întreaga ei viaţă, dintotdeauna.

În nemişcarea tăcută a dimineţii timpurii, încercă să încremenească momentul, sunetul respiraţiei lui delicate, regulate, felul în care-l simţea, relaxat şi puternic, lipit de ea.

Asta îmi doresc, îşi zise în sinea ei. *În fiecare zi. Pe viaţă. Pe*

veşnicie.

Şi atunci, ceasul ei deşteptător începu să ţipe strident.

Claire bâjbâi, bătând aerul cu mâinile, în căutarea lui, şi până la urmă izbuti să-l doboare la podea. Plonjă după el şi, în sfârşit, reuşi să-l oprească, simţindu-se complet idioată pentru faptul că-l lăsase să sune, mai întâi de toate. Întoarse capul şi văzu că Shane deschisese ochii, dar nu se mişcase. Arăta şi el moleşit, şi drăguţ, şi leneş, cu părul răvăşit, şi Claire se aplecă să-l sărute, dulce şi alene.

Braţele lui îi încercuiră trupul, şi i se păru ceva atât de firesc, atât de desăvârşit, încât simţi din nou acea dogoare, acel sentiment de absolută *potrivire*.

— Hei, zise el. Eşti drăguţă când intri în panică.

— Doar când intru în panică?

— Aoleu! Mda, nu mi-a ieşit ca un compliment desăvârşit, cum fusese planul. Iar tu îţi petreci mult prea mult timp în preajma lui Eve.

Degetele lui îi descriau, lenevoase, pe spate, cercuri pe care ea le simţea ca dâre de lumină solară.

— Ce planuri ai pentru azi? se interesă el. Pentru că eu nu am chef de nimic altceva, în afară de asta.

Şi ea şi-ar fi dorit *atât* de mult acelaşi lucru. Însă soneria deşteptătorului i se declanşase cu un motiv.

— Am cursuri, îi răspunse, oftând.

— Chiuleşte, o sfătui el, sărutându-i umărul gol.

— Dar… şi tu ai de mers la muncă! Ai uitat? Cuţite ascuţite şi tăioase, şi carne de vită de tranşat?

— Oricât ar fi de distractiv, asta e de preferat.

Ei bine, argumentele lui erau convingătoare. *Foarte* convingătoare. Cât pentru alte treizeci de minute, după care Claire se forţă să coboare din pat, să fugă la duş până nu i-l ocupă Shane, şi să încerce să-şi scoată din minte faptul că el stătea întins în patul ei.

Şi tot acolo îl găsi când se întoarse să-şi ia rucsacul. Îşi strecurase mâinile sub cap, şi părea ridicol de împăcat cu întreaga lume… şi cu sine.

Îl plesni peste tălpile goale, care-i ieşeau de sub aşternuturi.

— Hai sus, Stăpânul Grătarelor!

— Ha! Încă n-am nevoie. Tu eşti cea care a avut proasta idee să se înscrie la cursuri începând de la ora şapte dimineaţa. Eu,

unul, mă duc la muncă la o oră rezonabilă.

— Ei bine, dar nici să stai toată ziua întins în patul meu, aşa că, hai sus! N-am încredere să te las singur aici.

Zâmbetul de pe chipul lui era pervers şi foarte, foarte periculos.

— Probabil că ai dreptate, zise. Nu că ai putea să ai cine ştie ce încredere în mine chiar şi când eşti tu aici.

O, dar ea *nu* avea de gând să se aşeze la loc în pat cu el. *Nici* pomeneală. Avea treabă. După ce înghiţi cu lăcomie câteva guri zdravene de aer, se aplecă spre el, îl sărută la repezeală, evitându-i mâinile care bâjbâiau s-o apuce, şi se năpusti spre uşă.

— Jos din patul meu, comandă ea. Şi vorbesc serios!

Shane căscă. Claire zâmbi şi închise uşa după ea.

Jos, în bucătărie, cafeaua deja fierbea, iar Michael stătea la masă, cu un laptop deschis în faţă. Claire fu un pic mirată: Michael nu era tocmai genul care să stea la computer. Da, avea laptop, şi probabil adresă de e-mail şi alte alea, însă nu stătea toată ziua după ele. Nu ca majoritatea celor de vârsta lor. (Şi nu ca ea, sincer vorbind.)

Michael îşi ridică privirea spre ea, apoi o coborî la loc spre ecranul laptopului, şi iar şi-o înălţă, ca s-o examineze de parcă n-ar mai fi văzut-o în viaţa lui.

— Ce e? se interesă Claire. Nu-mi spune că vreuna dintre filmările împuţite de amator ale lui Kim o mai fi apărut pe YouTube!

Era ceva la care ea chiar nu mai voia să se gândească măcar vreodată. La Kim şi la micile ei năravuri de spioană clandestină. La Kim şi la planurile ei, de a deveni vedetă, cu camerele video pe care şi le ascunsese ca să înregistreze cele mai mici amănunte ale vieţii din Morganville.

Mda, şi până la urmă, pentru Kim nu ieşise prea bine.

Michael scutură din cap şi-şi îndreptă atenţia asupra computerului.

— Am vrut să verific cum e cu studioul, cu înregistrările, înţelegi? Treaba e serioasă, Claire. Ei mă vor acolo marţi.

— Zău?

Îşi turnă o cană de cafea şi se strecură pe un scaun vizavi de el, după care-şi tră licoarea cu lapte şi cu zahăr.

— Aşadar, va trebui să plecăm marţi dimineaţă?

— Nu, eu mă gândeam să plecăm diseară. Pentru orice eventualitate. Şi, în plus, asta ne-ar da ceva răgaz ca să ne obişnuim cu Dallas-ul, iar eu nu prea vreau să călătoresc pe timpul zilei.

Corect. Vampirii. Călătorie pe şosea. Lumina soarelui. Probabil că n-ar fi tocmai bine.

— Şi nu putem să luăm maşina ta, aşa e? Adică, neamurile fumurii nu sunt permise de lege în afara Morganville-ului.

— Mda. Un alt motiv pentru un drum pe timp de noapte. M-am gândit că am putea să luăm maşina lui Eve. E încăpătoare, şi are un portbagaj spaţios, pentru orice eventualitate.

Pentru eventualitatea în care i-ar prinde soarele, voia să spună. Claire ciocăni uşor cu degetele în cana cu cafea, gândindu-se.

— Dar cum facem cu proviziile? îl întrebă. Ştii la ce mă refer.

— O să trec pe la banca de sânge şi-o să-mi iau o geantă frigorifică, îi zise el. Cu provizii la pachet.

— Serios? Există şi aşa ceva?

— O să rămâi surprinsă. Putem chiar să punem şi coca-cola în ea.

Totuşi, lui Claire nu i se părea că ar fi o idee prea igienică. Încercă să nu se mai gândească la aşa ceva.

— Şi cât timp o să fim plecaţi?

— Dacă pornim diseară şi-mi termin înregistrarea demo marţi, până seara, am putea să ne întoarcem vineri noapte. Sau sâmbătă, în funcţie de ce vreţi voi să faceţi. Mie mi-e indiferent.

Asta îi aduse aminte de ceva lui Claire.

— Ăăă… ştii că o să avem şi o escortă, da?

— Escortă? se miră Michael, încruntându-se. Ce fel de escortă?

Claire făcu semnul colţilor. Michael îşi dădu ochii peste cap.

— Perfect, zise. Pe cine?

— N-am idee. Tot ce ştiu e că, în scrisoarea ei, Amelie zice să ne stabilim plecarea cu Oliver.

Michael rămase tot încruntat. Întinse mâna după telefonul mobil şi formă un număr, în timp ce mai sorbea puţină cafea.

— Sunt eu, Michael, zise. Am auzit că trebuie să stabilim cu tine plecarea din oraş. Avem în plan să pornim diseară, cam pe la amurg.

Chipul îi deveni complet inexpresiv în timp ce asculta

răspunsul lui Oliver, care-o fi fost. În ce-l priveşte, nu mai spuse nimic.

În cele din urmă, îşi lăsă cana pe masă şi zise:

— Avem de ales?

Un moment de pauză.

— Aşa credeam şi eu. Ne vedem acolo.

Închise, îşi aşeză cu grijă telefonul pe masă, lângă cana cu cafea, şi se lăsă pe spătarul scaunului, cu ochii închişi. Arăta… de nedescris, fu concluzia lui Claire. Era de parcă în el s-ar fi luptat atât de multe lucruri ca să iasă la suprafaţă, încât el nu se putea hotărî pe care să-l lase să izbucnească mai întâi.

— Ce e? întrebă ea până la urmă, aproape temându-se chiar şi să încerce.

— Avem o escortă, ai înţeles bine, îi răspunse Michael, tot cu ochii închişi.

— Pe cine?

— Pe Oliver.

Claire îşi trânti cana pe masă cu o bufnitură care făcu să se reverse ceva lichid maroniu peste margini.

— *Ce*?

— Ştiu.

— Vom fi nevoiţi să mergem închişi într-o maşină cu *Oliver*?

— *Ştiu*.

— Halal distracţie. S-a dus toată distracţia.

Michael oftă, deschizându-şi, în sfârşit, ochii. Ea cunoştea expresia aceasta: şi-o amintea de când îl văzuse pentru prima oară. Înverşunat şi prudent. Rănit. Captiv. Pe atunci, nu era decât o fantomă, neputând să plece din casa lui, prizonier între stadiul uman şi cel vampiric.

Acum, era la fel de captiv, numai că, în loc ca graniţele să fie reprezentate de pereţii casei, ele constau în marginile oraşului. În ultimele câteva ore, simţise că ar putea să se elibereze, să fie altul.

Iar Oliver tocmai îi răpise această iluzie.

— Îmi pare rău, zise Claire.

Michael închise computerul, îi scoase cablul de alimentare din priză şi se ridică, evitând să-i mai întâlnească privirea.

— Să fii gata la şase, îi zise. Anunţă-l şi pe Shane. Eu o să-i spun lui Eve.

Claire încuviinţă. El porni spre ieşirea din bucătărie, ţinându-

şi în continuare capul plecat. Când ajunse în faţa uşii, se opri pentru câteva secunde, dar fără să-şi mai întoarcă faţa spre ea.

— Mersi, îi zise. E naşpa, ştii?

— Ştiu, răspunse ea.

Michael hohoti cu amărăciune.

— Shane ar fi replicat: *Şi tu la fel*.

— Numai că eu nu sunt Shane.

— Mda, o aprobă Michael, tot fără să se întoarcă. Mă bucur că eşti fericită cu el. E băiat bun, să ştii.

— Michael…

Numai că, până să-i pronunţe ea numele, era deja plecat, lăsând uşa să se legene în urma lui. N-avea niciun rost să se ducă după el, dacă-şi dorea să mediteze în singurătate.

Îl sună pe Shane să-i spună la ce oră urmau să plece, dar *nu* şi despre Oliver. Sinceră să fie, nu voia să se gândească deocamdată la necazul acesta. Se duse la cursuri. După cele din prima parte, avea o pauză de două ore, ceea ce însemna că putea să se ocupe de anumite treburi, astfel încât să poată pleca din oraş cu conştiinţa împăcată.

Şi, în plus, încă de când îi venise în minte gândul acesta, abia aştepta să-l pună în aplicare.

Primul pas: parcurse distanţa de câteva cvartale dintre campus şi Common Grounds, cafeneaua lui Oliver, şi, ajunsă acolo, comandă o moca. El era în spatele barului: un bărbat înalt, mai vârstnic, cu părul lung şi tricoul vopsit în stil hippy pe sub şorţul pătat de cafea. Când îi servea pe clienţi, nu ţi-ai fi dat seama niciodată că e vampir, cu atât mai puţin unul dintre cei mai răi din câţi cunoscuse ea vreodată.

Cu cafeaua în mână, Claire îi trimise Monicăi un SMS. *Vino să ne vedem la Common Grounds ASAP*[2].

Primi imediat un *Sper k nu degeaba*.

O, chiar nu degeaba!

Claire sorbi din cafea şi aşteptă până când îşi făcu apariţia Monica, descinzând din decapotabila ei roşie; de data asta, fără Gina şi fără Jennifer. Monica părea să umble din ce în ce mai mult fără grupul său vocal de acompaniament, ceea ce era interesant. Claire presupuse chiar că ele se cam săturaseră să ofere în permanenţă confirmări la comandă.

Monica dădu buzna pe uşa din faţă a prăvăliei, îmbrăcată

[2] Abreviere uzuală pentru *as soon as possible* („cât mai curând posibil”).

într-o rochie mult prea scurtă pentru ea, dar care-i scotea în evidenţă picioarele lungi şi bronzate; vântul o făcea *aproape* un pericol public. Îşi împinse ochelarii de soare scumpi în creştetul capului, peste părul ei negru, lucios, şi cercetă încăperea. Rânjetul care-i schimonosi buzele cărnoase era, probabil, în cea mai mare parte unul reflex.

După ce-şi comandă cafeaua, Monica se strecură pe un scaun aflat de cealaltă parte a mesei la care stătea Claire.

— Ei? zise ea, lăsându-şi minuscula poşetă să cadă pe masă. După cum ţi-am scris, sper că nu m-ai chemat degeaba.

Când apăru Oliver, ca să-i aducă Monicăi cafeaua comandată, Claire îl întrebă:

— Te-ar deranja să stai un minut cu noi?

— Ce?

— În calitate de moderator, explică ea.

Oliver era mediator de înţelegeri în Morganville. Common Grounds reprezenta un punct-cheie în care se puteau întâlni oamenii şi vampirii, amestecându-se unii cu alţii în deplină siguranţă şi ajungând la tot soiul de învoieli, Oliver fiindu-le martor şi garant al respectării lor, chiar şi cu forţa.

Totuşi, aşa ceva se întâmpla destul de rar între oameni. Oliver ridică din umeri şi se aşeză între cele două fete.

— Foarte bine, dar să terminăm repede.

Monica deja arăta cuprinsă de o furie cumplită, motiv pentru care Claire luă cuvântul.

— Monica a făcut o înţelegere cu mine, prin care trebuia să-i aduc răspunsurile la un test. Vreau ca tu să fii martor că i le-am înmânat.

Sprâncenele lui Oliver zvâcniră în sus, iar pe faţă îi apăru o expresie de un amuzament amar.

— Îmi ceri acum să fiu martor la o tranzacţie demnă de curtea şcolii, pentru copiat. Câtă… originalitate.

Claire nu mai stătu să aştepte. Împinse spre Monica un stick de memorie.

— Ai aici un fişier în format electronic, îi zise. E protejat prin parolă. Dacă reuşeşti să deduci parola, ai răspunsurile la întrebări.

Monica rămase cu gura căscată.

— *Ce*?

— Ai zis că vrei să ţi le dau. Ţi le-am dat. Asta am vrut să

vadă Oliver cu ochii lui. Acum, le ai, aşa că eu mi-am îndeplinit partea de învoială. Fără reclamaţii. Corect?

— Le-ai ascuns printr-o *parolă*?

— Una pe care tu poţi s-o ghiceşti, zise Claire. Dacă ţi-ai făcut temele. Sau dacă poţi să citeşti repede.

— Afurisită *javră*! Mâna Monicăi se repezi fulgerător… dar nu spre stick-ul de memorie, ci spre braţul lui Claire, pe care-l apăsă de masă, aproape strivindu-l, şi înfigându-şi unghiile suficient de adânc încât să-i dea sângele. Ţi-am zis că o să te ard.

— În cazul tău, ştiu că nu e o ameninţare în gol, ripostă Claire. Alyssa Collins e dovada.

Monica încremeni complet, şi ceva îi licări în ochi: să fi fost şocul? Poate chiar regretul, şi vinovăţia.

— Nu primesc chestia asta, declară apoi. Îmi dai răspunsurile fără parolă.

Oliver tuşi uşor, dregându-şi glasul.

— Ai precizat în ce mod va trebui ea să-ţi dea răspunsurile?

— Nu, zise Claire. N-a spus decât că trebuie să i le dau. Şi i le-am dat. Hei, şi e cel mai drăguţ mod în care puteam s-o fac. Aş fi putut să i le dau în latină, sau altcumva.

— Dă-i drumul, ceru Oliver, pe un ton blând. Numai că, văzând că Monica nu se supune, vocea îi căpătă o răceală de gheaţă. Dă-i. *Drumul*.

Monica îşi retrase mâna şi-şi încrucişă braţele la piept, privind-o cu ură pe Claire, cu maxilarele încleştate.

— Să ştii că n-am terminat cu tine, zise.

— Ba da, replică Oliver. Nu e vina ei că tu ai definit într-un mod lipsit de inteligenţă ceea ce voiai de la ea. Ea ţi-a satisfăcut toate cerinţele. Ba chiar ţi-a oferit o posibilitate rezonabilă de a descoperi parola. Ia-l şi pleacă, Monica.

— Să ştii că n-am terminat cu tine, repetă Monica, neluându-l în seamă.

Dar când întinse mâna după stick-ul de memorie, palma puternică şi palidă a lui Oliver se trânti peste degetele ei, ţintuindu-i-le pe loc. Monica scoase un scâncet. Probabil că durea.

— Uită-te la mine, îi porunci el.

Clipind mărunt, Monica îşi concentră privirea asupra feţei lui, şi Claire îi observă pupilele mărindu-se şi buzele

depărtându-se puţin.

— Monica Morrell, tu eşti responsabilitatea mea, continuă vampirul. Îmi datorezi respect, şi-mi datorezi ascultare. Şi o *vei* lăsa în pace pe Claire Danvers. Dacă ai motiv s-o ataci, îmi spui mie mai întâi. *Eu* voi decide dacă poţi sau nu să treci la acţiune. Şi *nu* ai permisiunea mea. În cazul de faţă.

Îi eliberă mâna, şi Monica şi-o smulse, grăbindu-se să și-o cuibărească la piept.

— Acum, luaţi-vă cafelele şi problemele de aici, ceru Oliver. Amândouă.

Monica întinse din nou mâna şi luă micul stick de memorie. Atunci, Claire îi zise.

— M-a costat zece dolari.

Furia din privirea Monicăi atinse proporţii de explozie nucleară, însă, din moment ce Oliver era încă acolo, îşi scotoci prin mica ei poşetă, găsi o bancnotă mototolită de zece dolari şi i-o azvârli peste masă lui Claire, care o netezi, zâmbi şi şi-o vârî în buzunar.

— Acum sper că aţi terminat, zise Oliver. Plecaţi. Monica, tu prima. Nu vreau să-mi faci mizerie pe-aici. Nu sunt dator să fac curat după tine.

Monica îi aruncă o privire care, în mod cert, *nu* era furioasă: mai degrabă, înfricoşată. Îşi luă geanta, cafeaua, şi porni cu paşi mari spre ieşire. Nu mai privi înapoi, ci urcă în decapotabila ei şi demară, scoţând fum din cauciucuri.

— Într-o zi, medită cu glas tare Oliver, încă privind în direcţia străzii, o să fii prea inteligentă faţă de ce ţi-ar cere propriul bine, Claire. Îţi dai seama despre ce vorbesc.

La drept vorbind, îşi dădea. Totuşi, uneori, îi era pur şi simplu cu neputinţă să procedeze altfel.

— Înţeleg că vii cu noi diseară?

Oliver întoarse capul s-o privească de data aceasta, şi în ochi avea ceva atât de rece şi de distant, încât Claire se simţi străbătută de un frison.

— Nu m-ai auzit când ţi-am spus să pleci? Nu-mi place să fiu folosit pentru rezolvarea problemelor voastre.

Claire înghiţi în sec, îşi adună lucrurile şi plecă.

Îşi petrecu după-amiaza cu Myrnin, în ciudatul lui laborator de savant nebun, care de fapt arăta mult mai drăguţ după renovările efectuate de el: echipamente noi, computere, rafturi

atrăgătoare pentru cărţi, corpuri de luminat normale, în locul celor din secolul trecut, care scoteau scântei când încercai să le aprinzi sau să le stingi.

Și totuşi, oricât de drăguţ ar fi fost decorul, Myrnin nu era niciodată la un nivel de nebunie mai scăzut de jumătate. Era supus la presiuni din partea Ameliei, Claire știa: după moartea – cum e posibil ca un computer să moară? – Adei, computerul care controla întregul oraş, el se zbătea să găsească o cale prin care s-o înlocuiască, însă *fără* să-i introducă un creier uman, posibilitate pe care Claire o descuraja cu toată fermitatea, dat fiind ceea ce se petrecuse cu Ada, precum şi faptul că, aproape sigur, Claire ar fi fost următoarea candidată la postul de furnizoare.

— Computerele astea, exclamă Myrnin, după care împinse deoparte laptopul pe care i-l pusese Claire la dispoziţie, şi-o privi chiorâş, ca şi cum ea i-ar fi adresat o insultă personală. Tehnologia este întru totul idioată, comentă el apoi. Cine le-a construit? Babuinii?

— Funcţionează foarte bine, zise Claire, şi preluă controlul asupra computerului, aducând pe ecran interfaţa proiectată de ea. Tot ce trebuie să faci tu este să-mi explici cum se conecta Ada la sistemul portalurilor şi la cel de securitate, şi eu o să pot construi un fel de conector. Iar tu poţi să-l administrezi chiar de pe ecranul ăsta. Vezi?

Ea reuşise chiar să-l convingă pe un student la arte plastice să proiecteze interfaţa într-un stil oarecum fistichiu, cu care credea că-l va face să se simtă mai în largul lui. Myrnin continua să-l privească încruntat, dar ceva mai puţin agresiv.

— Încearcă-l, îl îndemnă ea. Nu trebuie decât să atingi ecranul.

Myrnin îşi întinse numai un vârf de deget şi apăsă pe ecran în dreptul pictogramei înfăţişând un scut. Ecranul de securitate îşi făcu apariţia, alcătuit numai din fiare ruginite şi roţi dinţate ornamentale. Scoase un soi de zumzet din adâncul gâtului şi apăsă din nou.

— Iar asta va controla programarea, zise.

— Mda, e GUI: interfaţa grafică pentru utilizator.

— Şi programul ăsta va fi capabil să detecteze şi vampiri, şi oameni, şi să-i trateze în mod diferenţiat?

— Mda. Doar întrebuinţăm tehnologie cu senzori termici.

Vampirii au o temperatură mai scăzută a corpului. E uşor de detectat diferenţa.

— Poate fi păcălit?

Claire ridică din umeri.

— Orice poate fi păcălit. Însă e un program destul de bun.

— Iar cu alterarea memoriei?

Aici era o problemă: o problemă mare de tot.

— Nu cred că poţi să faci asta doar cu un computer. Cum să-ţi spun, asta-i o chestie care cam ţine de minţile vampirilor, nu?

Pentru că Ada fusese, în realitate, vampir. Iar maşinăria construită de Myrnin ca să-i menţină creierul viu fusese într-un fel capabilă să-i permită transmiterea puterii ei vampirice pe o rază largă de acţiune. Claire nu reuşise să înţeleagă cu adevărat felul în care funcţionase, însă ştia că *funcţionase*.

— Asta înseamnă un eşec destul de considerabil. Şi asta ce mai e? se interesă Myrnin, bătând cu degetul în dreptul unei pictograme înfăţişând un ecran de radar. Fără efect.

— E un sistem de avertizare preventivă, pentru monitorizarea celor care se apropie de oraş. Pentru orice eventualitate.

— Pentru ce eventualitate?

— Pentru eventualitatea în care cineva, de genul domnului Bishop, s-ar hotărî să vină în vizită.

Myrnin zâmbi şi se rezemă de spătarul scaunului, împreunându-şi mâinile în poală.

— Nu mai există nimeni de genul domnului Bishop, zise. Slavă Cerului. Şi asta e o treabă excelentă, Claire, însă care nu ne rezolvă problema fundamentală. Mecanismul diferenţial are nevoie să fie programat pentru înlăturarea amintirilor periculoase. Nu cunosc vreo altă metodă de a obţine ceea ce ne este necesar, decât stabilirea unei interfeţe cu o bază de date biologică.

— Adică, un creier.

— Mă rog, dacă vrei să intri în amănunte tehnice.

Claire oftă.

— Eu *nu* îţi pun la dispoziţie un creier, fiindcă nu sunt genul acela de asistent de laborator, doctore Frankenstein. Putem să mai parcurgem diagrama o dată?

Diagrama era, de fapt, o uriaşă schemă logică întinsă cât toată suprafaţa laboratorului, pe blocnotesuri uriaşe. Ea

trasase cu migală absolut toate acele *şi*/*sau*, *dacă* şi *atunci* pe care fusese Myrnin în măsură să le descrie.

Era imensă. Cu adevărat imensă. Şi ea nu se simţea absolut deloc convinsă că putea fi şi realizabilă, punct… Dacă făcea abstracţie de faptul că el izbutise, odinioară, cu Ada.

Ea nu voia decât să elimine din ecuaţie partea aceasta greţoasă cu creierul.

— E cu mult mai uşor, insistă Myrnin, în timp ce parcurgeau şirul filelor. Creierul este capabil să prelucreze un ameţitor volum de calcule pe secundă, şi este capabil să încorporeze variabile şi factori inaccesibili unui simplu computer. Este cel mai minunat exemplu de maşină de calcul creată vreodată. Iar noi suntem nebuni dacă n-o folosim.

— Ei bine, află că n-o să-mi pui niciodată creierul într-o maşină. În veci.

— N-aş putea să fac una ca asta, o asigură Myrnin, culegându-şi o scamă de pe vesta lui strălucitoare. În afară, desigur, de cazul în care ar fi unica posibilitate. Sau, desigur, de cazul în care nu ţi-ar mai fi de folos.

— *Niciodată*. Jură-mi.

Myrnin ridică din umeri.

— Ţi-o jur, zise.

Dar nicidecum într-un fel care să conteze, după cum se gândi Claire. Jurămintele lui Myrnin erau oarecum… flexibile.

— O să fii plecată din oraş în restul săptămânii? se interesă el apoi.

— Mda, plecăm diseară. Tu o să fii bine?

— De ce n-aş fi? răspunse el, împreunându-şi mâinile la spate şi începând să se plimbe de colo-colo, fixând cu privirea schemele.

Azi era în pantaloni scurţi şi, evident, şlapi: ca un fel de în surfer fără adăpost, de la mijloc în jos, combinat cu un lord din epoca eduardiană[3], de la mijloc în sus. Era o combinaţie ciudată şi ridicol de Myrnin-escă.

— Doar nu sunt copil mic, Claire, argumentă el. N-am nevoie să-mi porţi tu de grijă. Crede-mă.

Ea, de fapt, nu-l prea credea. Da, era bătrân. Da, era vampir. Da, era nebun/inteligent: însă componenta nebunească era

[3] Este vorba despre anii 1901-1910, când Eduard al VII-lea a fost rege al Marii Britanii şi al Irlandei, şi împărat al Indiei.

totdeauna la fel de puternică, sau chiar mai puternică, de cât era cea inteligentă. Până şi acum.

— N-o să faci nicio prostie, da? îl întrebă ea.

Myrnin se întoarse s-o privească, având o înfățișare de o extremă nevinovăţie.

— Şi de ce, Doamne iartă-mă, aş face? se miră el. Distracţie plăcută, Claire. Munca o să te-aştepte tot aici când te vei întoarce.

Ea opri laptopul din funcţionare şi-l închise, împachetându-l în geanta lui. Abia după ce termină, el îi făcu un semn cu capul spre computer.

— Nu e rău, zise. Pentru început.

— Mersi, răspunse Claire, un pic surprinsă.

Nu se întâmpla prea des ca Myrnin să arunce la întâmplare cu complimentele.

— Te simţi bine? îl întrebă.

— Sigur că da. De ce-ar fi altfel?

Exista, pur şi simplu, ceva nepotrivit în comportamentul lui. De la vizita făcută părinţilor ei, şi până la felul neastâmpărat în care patrula prin laborator: pur şi simplu, nu era în firea lui obişnuită, neliniştitor de maniacală. Era o fire *altfel* de maniacală.

— Mi-ar fi plăcut să pot veni cu voi, mărturisi el, în cele din urmă. Asta e. Am zis-o. Acum, poţi să-ţi baţi joc de mine după plac.

— Chiar? Dar… noi, de fapt, mergem numai pentru Michael, zise ea.

Ceea ce, de fapt, nu oglindea realitatea. Pentru ei, însemna o şansă de a ieşi din Morganville, de a experimenta viaţa din lumea adevărată. Şi ea ştia că va fi formidabil să se simtă din nou liberă, chiar şi pentru scurt timp.

— Dar tu n-ai putea să pleci, dacă ai vrea? îl întrebă ea.

Myrnin se aşeză în fotoliul lui din piele, cu rezemători literale, îşi potrivi ochelarii pe nas, şi deschise o carte din teancul de lângă el.

— Aş putea? întrebă, la rândul lui. Dacă Amelie n-ar vrea ca eu să plec? Nu prea probabil.

Ei niciodată nu-i trecuse prin minte faptul că tocmai Myrnin, dintre toţi vampirii, putea să fie la fel de captiv în Morganville ca toţi ceilalţi. El părea să fie atât de… la comandă, deşi, într-

un fel, în acelaşi timp, era nebuneşte de scăpat de sub comandă. Însă ea putea să înţeleagă de ce, dintre toţi locuitorii oraşului, Amelie ar avea cea mai puţină încredere în Myrnin, când venea vorba despre părăsirea în fapt a limitelor oraşului. Prea multe cunoştinţe şi prea multă demenţă dospeau în creierul acesta al lui.

La cât era Amelie de prudentă, niciodată nu şi-ar fi asumat un astfel de risc. Nu, Myrnin, dintre toţi locuitorii din Morganville, ar fi fost penultima persoană care ar fi putut părăsi oraşul, chiar înaintea Ameliei însăşi. Era… favoritul ei? Nu, nu era termenul potrivit. Era *posesiunea* ei.

Iar lui Claire nu-i trecuse niciodată cu adevărat prin minte că lui era posibil să nu-i placă întru totul situaţia asta.

— Îmi pare rău, zise, încetişor.

El îşi flutură mâna spre ea, într-un gest de îndepărtare care o făcu să se simtă un pic părăsită. Îi plăcea sincer de Myrnin, chiar dacă totdeauna era acut conştientă de faptul că, în zilele noastre, o astfel de prietenie îşi avea limitele sale… şi primejdiile, de asemenea.

— Mă suni, dacă…

— Pentru ce? Ca să te întorci fuga în Morganville? o întrerupse el, scuturând din cap. Nu prea cred. Şi nu e necesar. Tu du-te, şi gata, Claire. Mă găseşti aici.

Urmă un sunet feroce, care ei nu-i plăcu, însă deja se făcea târziu. Michael îi zisese să fie gata la şase, şi mai trebuia să-şi facă şi bagajul pentru călătorie.

Când privi în urmă, constată că Myrnin renunţase să se mai prefacă absorbit de lectură şi acum doar privea în gol. Iar în expresia lui era ceva oribil de trist, care aproape că o determină să se întoarcă…

Dar nu se întoarse.

PATRU

În Casa Glass domnea haosul când deschise Claire uşa de la intrare. În principal, era vorba despre Eve şi Shane, care purtau, la etaj, un veritabil război al combinelor stereo, urlând în acelaşi timp unul la celălalt. Eve alesese trupa Korn; Shane

riposta făcând să urle „Macarena” până la limita de suportabilitate a potenţiometrului boxelor. Nu se vedea nici urmă de Michael, însă chitarele lui erau ambalate în tocuri şi aşezate în living, alături de un sac marinăresc şi de o geantă frigorifică pe rotile care părea să poată conţine orice fel de băuturi normale. Claire chiar nu ştia sigur ce *anume* conţinea, şi nici nu era dispusă s-o deschidă ca să afle.

Îşi lăsă jos rucsacul, pe care-şi închipui că oricum îl va lua cu ea, şi urcă în fugă scara. Eve era în picioare, înconjurată de un morman de haine, cu o valiză deschisă pe pat şi ţinând în mâini două bluze cu aspect identic, la care se încrunta. Indecizie vestimentară în faza terminală. Claire se năpusti înăuntru, o bătu uşurel peste mâna dreaptă, iar Eve îi răspunse cu un zâmbet de recunoştinţă, şi-şi azvârli bluza în valiză. Muzica era dată atât de tare, încât oricare conversaţie ar fi fost imposibilă.

Când trecu prin dreptul uşii lui Shane, îl văzu tolănit pe pat. Avea şi el un sac marinăresc, dar maro, nu albastru. Părea plictisit, însă se lumină la faţă când o văzu.

— Nu, serios? urlă ea. Chiar „Macarena”?

— E război, răspunse el, tot urlând. Trebuia să arunc în luptă artileria grea. Următorul, Barry Manilow!

Claire apăsă pe butonul POWER al combinei stereo, lăsându-i pe cei de la Korn să tune, victorioşi, prin toată casa. După o secundă, cel mult două, Eve le închise şi lor gura.

— Vezi cât de uşor a fost? zise Claire.

— Ce, să cedez? Să cedezi e *totdeauna* uşor. Pacea care urmează e cea naşpa, replică Shane, lăsându-se să alunece jos din pat şi urmând-o spre camera ei. Cum a fost? se interesă el apoi.

— Ce să fie?

— Totul.

— Ştii tu, răspunse Claire, ridicând din umeri. Normal.

Mda, nu făcuse decât să-l manipuleze pe al doilea vampir din oraş, din punctul de vedere al puterii, determinându-l să-i ţină partea împotriva unei javre psihopate, regină de surăţie. Discutase la modul raţional pe tema introducerii creierelor omeneşti în computere. Fusese o zi normală. Nu era de mirare că se simţea dată peste cap.

— La tine cum a fost?

— Fleică. Butuc pentru tocat. Satâr. Numai lucruri frumoase.

Ţi-ai făcut bagajul?

— N-ai văzut că abia am intrat?

— Aha. Mda. Atunci, bănuiesc că nu.

Se instală pe patul ei, şi se mai trânti o dată când ea îşi deschise valiza uzată şi începu s-o umple. Nu-i fu prea greu: spre deosebire de Eve, nu era o fanatică a vestimentaţiei. Avea vreo două bluze decente, o grămadă de altele nu prea grozave, şi câteva perechi de blugi. Îşi împachetă unica fustă, împreună cu perechea de pantofi asortată, şi colanţii din plasă. Shane o urmări cu privirea, ţinându-şi mâinile împreunate sub cap.

— O să încerci cumva să-mi spui ce să-mi iau? îl întrebă ea. Mi-am închipuit că pentru asta ai venit după mine.

— Ţi se pare că aş fi nebun? Te-am urmărit, pentru că patul tău e mai confortabil, replică el, şi zâmbetul i se lăţi imediat. Vrei să verifici?

— Nu chiar acum.

— E ultima şansă până când plecăm la drum.

— Termină!

— Să termin cu ce?

— Cu… Să te uiţi aşa…

Nu reuşea să-şi găsească un cuvânt potrivit. El i se părea că arată la fel de ridicol de sexy acum pe cât i se păruse de dimineaţă, când îi fusese atât de greu să plece. Şi asta era bine.

— Trebuie să mă duc să-mi iau lucrurile din baie.

— Îţi doresc succes. Eve a luat deja totul, în afară de aftershave.

În realitate, Eve nu luase totul; numai că, de fapt, Claire nu avea prea multe. Şampon şi balsam, ambele într-un singur flacon. O mică geantă pentru machiaj. Un aparat pentru ras. Nu prea avea nevoie de uscător pentru păr, dar dac-ar fi avut, Eve sigur ar fi luat unul cu ea… dacă nu chiar două. După dimensiunile valizei, Eve îşi pusese în gând să ia tot ce-i aparţinuse vreodată.

Întoarsă în camera ei, Claire era cât pe ce să-şi închidă valiza, când se opri, încruntându-se.

— Tu ce-ai luat? îl întrebă pe Shane. Pentru, ştii tu, protecţie?

Shane se ridică puţin, rezemându-se în coate.

— Ce, adică, hm, *protecţie*?

— Nu! strigă Claire, care simţi cum se înroşeşte toată la faţă,

reacţie destul de caraghioasă, dat fiind ceea ce făcuseră de dimineaţă. Mă referem, împotriva tuturor chestiilor cu vampiri care ar putea să ni se-ntâmple. Ştii ce.

— Ţepuşe, pe fundul sacului marinăresc, răspunse el. Am mai luat şi ceva rezerve de nitrat de argint în sticle. Ar trebui să n-avem griji. Doar n-or fi cine ştie ce mari probleme cu vampirii, acolo unde mergem.

Poate că nu, dar traiul în Morganville transformase astfel de preocupări într-un reflex. Claire, sinceră să fie, nu-şi putea imagina cum de *nu* ar include aşa ceva în planurile pentru călătorie, şi încă ea nu fusese crescută aici, în sera asta. Se mira văzându-l pe Shane că pare atât de… calm.

Dar, la urma urmei, Shane mai ieşise din Morganville, şi încă timp de doi ani. Şi nici nu fuseseră doi ani prea buni, dar măcar ştia cam cum o să fie; în orice caz, mai mult decât Michael şi Eve.

Claire se scotoci prin sertarul ei cu lenjerie şi scoase de-acolo patru ţepuşe îmbrăcate în argint, şi le trânti peste hainele din valiză. Pentru orice eventualitate. Shane îi făcu un semn aprobator cu degetul mare ridicat. Atunci, Claire trânti capacul valizei şi-o încuie, după care se luptă s-o dea jos din pat. Era mai grea decât se aşteptase, şi nici măcar nu avea rotiţe şi mâner extensibil. Aşa că Shane nu mai aşteptă să fie rugat: se rostogoli din pat şi i-o luă. O ridică de parcă ar fi avut greutatea unui sac cu fulgi, se duse în camera lui, îşi înşfacă sacul marinăresc şi porni spre scară. În timp ce trecea pe lângă camera lui Eve, aruncă o privire înăuntru, scuturâ din cap şi urlă:

— Eşti totalmente pe cont propriu cu aia de colo!

Claire privi la rândul ei, şi văzu motivul. Eve îşi închisese valiza şi reuşise cumva s-o coboare pe podea, însă avea dimensiunile unui cufăr.

Dar, cel puţin, avea roţi.

Michael era deja jos când coborâră Shane şi Claire; Shane lăsă bagajele să cadă pe podea şi-i zise:

— Ai face bine să-i iei valiza iubitei tale, frate. Aş fi luat-o eu, dar nu vreau să-mi petrec întreaga călătorie în cărucior.

Michael zâmbi cu gura până la urechi şi se repezi la etaj. Coborî, ducând valiza de parcă n-ar fi cântărit nimic. Claire constată că era nouă şi strălucitoare, şi avea lipite autocolante

cu capete de mort şi indicatoare de risc biologic. Mda, se vedea clar că-i aparţine lui Eve. A, şi mai era şi neagră. Fireşte.

— Gustări! ţipă ea, şi se repezi în bucătărie, de unde se întoarse cu o sacoşă plină. Ne trebuie mâncare la drum. Credeţi-mă. Absolut necesară. A, şi de băut… ne trebuie de băut.

Dădu cu ochii de geanta frigorifică.

— Bine, tu nu, Michael. Noi, ceilalţi.

Tocmai încărcau o a doua geantă frigorifică, umplând-o cu băuturi neînrudite cu sângele, când se auzi soneria. Claire deschise şi se pomeni cu Oliver în faţa ei. Soarele era încă pe cer, însă el purta pălărie şi o haină lungă, neagră, ceea ce nu-l făcea nicicum să arate mai puţin sinistru. Îşi legase părul la spate şi, probabil, şi-l îndesase pe sub pălărie. Claire chiar se întrebă dacă şi părul i-o fi inflamabil, ca şi restul. Vârsta înaintată îl făcuse să devină destul de rezistent la aprindere, însă tot ar fi avut de suferit dac-ar fi fost să stea expus la soare, şi până la urmă tot ar fi izbucnit în flăcări, dacă nu reuşea să ajungă la adăpost.

Intră, fără să mai aştepte vreo invitaţie.

— Mda, bine ai venit, zise Claire, oftând şi închizând uşa după el. Noi tocmai ne strângem bagajele. Hm, asta-i tot ce ţi-ai luat? se miră ea, fiindcă Oliver nu avea decât o geantă, mai mică şi decât a lui Michael sau a lui Shane.

Oliver nu se mai obosi să-i răspundă. Trecu pe lângă ea, se duse în living şi se îndreptă direct spre Michael. Eve şi Shane, care se ciorovăiau despre cum să aşeze dozele de coca-cola lângă cafeaua rece îmbuteliată, tăcură, iar Claire se opri lângă ei.

— Doar n-o să vă luaţi toate astea, exclamă Oliver, fixând cu privirea grămada de lucruri de pe podea.

Erau, Claire trebuia s-o recunoască, destul de multe; în principal, din cauză că valiza lui Eve era de dimensiunile statului Rhode Island, dar şi ei îşi aduseseră contribuţia.

— O fi loc? se interesă Oliver.

— Am un portbagaj barosan, răspunse Eve. Or să încapă.

Oliver clătină din cap.

— Detest să călătoresc cu amatorii, zise. Foarte bine. Duceţi-le la maşină. Eu şi cu Michael vom aştepta înăuntru până când va apune soarele.

Se comporta ca şi cum el ar fi fost şeful, lucru destul de enervant, însă adevărul era că el chiar *era* şeful. Amelie îl desemnase să le fie escortă, iar asta însemna că putea să le dea ordine după bunul plac. Adică, raiul, pentru Oliver. Şi iadul, pentru toţi ceilalţi.

Claire ridică din umeri în tăcere, după care îşi luă valiza şi rucsacul şi porni înainte.

Încărcarea bagajelor în maşină fu teribilă, pentru că încercarea de a potrivi în portbagaj valiza lui Eve însemna o dramă de care nimeni n-avea nevoie. Până la urmă, izbutiră, şi tot restul încăpu, inclusiv chitarele şi genţile frigorifice. Toţi trei rămaseră transpiraţi, enervaţi şi epuizaţi, dar până când reuşiră să înghesuie totul, soarele coborâse destul încât vampirii să poată ieşi în deplină siguranţă.

Nimeni nu încercă să revendice locul mortului. Oliver fu cel care-l ocupă, Michael se aşeză la volan, iar Eve, Claire şi Shane ocupară bancheta din spate. Şi nici măcar nu stăteau prea înghesuiţi.

— Permisele, ceru Oliver, întinzând mâna.

Michael i le înmână, iar Oliver le examină de parcă nici n-ar fi ştiut că deja li se acordase aprobarea de a pleca din oraş.

— Foarte bine, zise apoi. Continuaţi.

— Muzică! exclamă Eve. Avem nevoie de…

— Fără gălăgie, o întrerupse Oliver. Nu mă voi lăsa supus la asaltul a ceea ce consideraţi voi că ar fi *muzică*.

— Pentru cultura ta generală, ştiu că e doar o deghizare, însă eşti slab de tot şi ca imitaţie de hippy, bombăni Eve. Măcar Beatles, sau ceva asemănător.

— Nu.

— O să fie un drum foa-a-arte lung, oftă Shane, petrecându-şi braţele pe după umerii celor două fete, din moment ce el stătea în mijloc. Dar bine măcar că am puicuţele. Bancheta din spate să trăiască!

— Tacă-ţi gura, îl repezi Michael.

— Vino-ncoa’ şi închide-mi-o, *tati*!

Michael şi Shane făcură un schimb de gesturi grosolane, după care Michael porni motorul şi demară de lângă bordură. Eve se foi pe locul ei şi bătu din palme.

Oliver întoarse capul spre ea şi-o privi chiorâş. Apoi îşi scoase pălăria neagră şi-o aşeză pe bord, lângă scheletul care

bâţâia din cap, mascota lui Eve.

— Destul cu astea, declară el. Îmi ajunge că sunt obligat să stau închis într-o maşină cu nişte copii. Măcar faceţi tot posibilul să nu vă *purtaţi* ca nişte copii.

— Oliver, îi atrase atenţia Michael, las-o mai moale. E prima oară când ieşim din oraş. Lasă-ne măcar să ne bucurăm un pic.

— Prima oară pentru unii dintre voi, îl corectă Oliver, şi privi pe fereastră cum casele de pe strada Lot începeau să rămână în urmă, una după alta. Pentru alţii dintre noi, nu e chiar un eveniment care să ne schimbe vieţile.

Era, într-un fel, adevărat, însă oricum, Claire simţea că entuziasmul lui Eve era contagios. Michael zâmbea. Shane se bucura că e tipul de pe bancheta din spate. Iar ea… lăsa Morganville-ul în urmă, măcar pentru puţin timp.

Când ajunseră la marginea oraşului, Claire privi cum se apropia panoul cu BUN VENIT ÎN MORGANVILLE. Pe partea aceasta, scria: VĂ RUGĂM, NU NE PĂRĂSIȚI ATÂT DE REPEDE!

Trecură ca racheta pe lângă el, cu cel puţin 110 kilometri pe oră, poate să fi atins chiar 130. Dincolo de indicator era o maşină de patrulare a poliţiei: una dintre cele ale echipei lui Hannah Moses. Claire simţi cum tot aerul îi năvăleşte afară din plămâni, însă poliţistul aflat la volan le făcu doar semn să meargă mai departe, iar Michael nici măcar nu reduse viteza.

Morganville-ul, în oglinda retrovizoare.

Uite-aşa!

N-ar fi trebuit să fie atât de uşor, îşi zise Claire. După toate cele întâmplate, după toate luptele şi teroarea şi primejdiile.

Acum, pur şi simplu… plecaseră.

Michael porni aparatul de radio şi găsi un post pârâit de rock’n’roll, şi cu toate că Oliver continua să-i arunce priviri furioase, dădu volumul mai tare; nu trecu mult până când cântau cu toţii „Born to Be Wild”[4], pe lângă melodie şi cât îi ţineau plămânii. Oliver nu-i acompania, dar nici nu interpreta partitura vampirului cu nervii la pământ. Iar Claire putea aproape să jure că, o dată sau de două ori, îi zărise buzele mişcându-se în concordanţă cu versurile.

Apusul era superb, revărsându-şi culorile peste tot cerul, în

[4] Celebră piesă a formaţiei americane Steppenwolf, imnul neoficial al motocicliştilor din perioada *flower-power* (hippy).

nuanţe de portocaliu, de roşu şi de auriu, topindu-se treptat într-un albastru-indigo. Claire lăsă geamul în jos şi adulmecă aerul rece, proaspăt, cu parfum de praf şi de salvie. Dincolo de Morganville era doar deşertul, populat de tufişuri, şi încă unul destul de întins. Nu era nimic de văzut cale de mulţi kilometri, în afara pământului neted, pustiu, şi a şoselei cu două benzi de asfalt negru, care se întindea spre orizont, dreaptă ca o săgeată.

— Trebuie să ne hurducăm puţin pe drumuri de ţară, anunţă Michael, de îndată ce se termină cântecul şi începu un altul, mai puţin demn de karaoke. În mod normal, ajungem pe şoseaua interstatală în aproximativ două ore.

— Eşti sigur că ştii încotro mergi? se interesă Shane. Pentru că n-aş vrea să mă trezesc tocmai în Golful Mexic, sau mai ştiu eu pe unde.

Michael nu-l luă în seamă, iar Claire se instală cu încetul mai comod pe locul ei, simţindu-se relaxată şi cu inima uşoară. *Plecaseră*. Chiar *plecaseră din Morganville*. Simţea şi la Shane aceleaşi sentimente abia stăpânite, de entuziasm şi de uşurare, ca şi, de dincolo de el, la Eve, ai cărei ochi negri sclipeau pur şi simplu de emoţie. Visase la asta întreaga ei viaţă, îşi dădu seama Claire. Poate nu şi să fie închisă în aceeaşi maşină cu Oliver, sau ca Michael să fie vampir, însă plecarea din oraş împreună cu Michael fusese totdeauna în top zece al fanteziilor lui Eve.

Şi iată-i plecând, mai mult sau mai puţin, oricum, ceea ce nu făcea decât să le demonstreze tuturor că fanteziile din top zece s-ar putea dovedi în cele din urmă experienţe total diferite faţă de ceea ce şi-au imaginat.

— Am ieşit, rosti Eve, aproape ca pentru sine. Am ieşit, am ieşit, am *ieşit*.

— Te vei întoarce, îi dădu replica Oliver, întorcându-şi capul să privească pe fereastra din lateral. Până la urmă, vă veţi întoarce cu toţii.

— Chiar şi pentru un vampir, tot eşti ca o rază de soare, zise Shane. În consecinţă, ar trebui, probabil, să discutăm despre ce-o să facem în Dallas.

— De toate! sări imediat Eve. De toate, de toate, de toate. După care, iar de toate.

— Hopa, calcă frâna, fată. Avem, cât, o sută de dolari

amândoi? Sunt destul de convins că pachetele turistice *all-inclusive* cu de toate costă un pic mai mult.

— A! exclamă Eve, părând surprinsă, de parcă nici măcar nu i-ar fi trecut prin minte problema banilor. Şi, fiind vorba despre Eve, probabil că nici nu-i trecuse. Ei bine, reluă ea, ar fi cazul, măcar, să trecem pe la vreo câteva dintre cluburile mai bune, nu? Şi prin magazine? A, şi au pe-acolo vreo câteva cinematografe chiar foarte bune.

— Cinematografe? repetă Michael, privind-o scurt în oglinda retrovizoare. Vorbeşti serios? Zău, Eve…

— Ce e? *În amfiteatru*, Michael. *Imagini digitale*. Cu 3D şi toate alea.

— Ai de gând să-ţi iroseşti prima ta ieşire din Morganville într-un cinematograf.

— Ba nu, păi, dar… *amfiteatrul* Bine, bine, aşa e. La muzee. Concerte. Cultură. E mai bine?

Shane doar clătină din cap.

— Nu prea. Unde e distracţia, Eve?

— Păi, *asta* e distracţia!

Oliver oftă şi-şi lăsă capul să cadă pe geam cu un zgomot surd.

— Unul dintre voi o să fie lăsat să meargă pe jos până în Dallas, dacă nu *tăceţi odată*!

— Uau! Ghici cine s-a trezit cu faţa la sicriu astă-seară? ripostă Eve. Ei? Tu eşti specialistul. Tu unde te-ai duce?

Oliver îşi îndreptă spinarea şi-şi întoarse capul spre ea.

— Poftim?

— Ţi-am cerut părerea. Tu probabil ştii care sunt cele mai bune locuri de vizitat.

— Păi…

Oliver dădea impresia că a rămas fără cuvinte, ceea ce era destul de nostim; Claire nici măcar nu putea să-şi imagineze când i s-ar mai fi întâmplat aşa ceva ultima dată. Probabil că nu în decursul ultimelor două secole, presupuse.

— Îmi ceri recomandări, zise el, până la urmă. Despre ce s-ar putea face în Dallas.

— Îhî.

Oliver o fixă pe Eve cu o privire prelungă, mută, îngheţată, după care-şi întoarse din nou faţa înainte.

— Mă îndoiesc că gusturile noastre ar putea să aibă ceva în

comun. Eşti prea tânără pentru baruri, şi prea matură pentru terenurile de joacă. Nu ştiu nimic despre ce-ai putea prefera.

Apoi, după o secundă de ezitare, continuă:

— Poate, mall-urile.

— Mall-urile! ţipă entuziasmată Eve, după care-şi astupă gura cu ambele mâini. O, Doamne, uitasem de mall-uri. Cu magazine adevărate. Putem să mergem la mall?

— La care dintre ele?

— Sunt mai multe! Bine, ăăă… la unul care să aibă un magazin Hot Topic[5].

Oliver aproape – cel puţin, din câte îi făcea impresia lui Claire – zâmbi.

— Cred că aşa ceva s-ar putea rezolva.

— Grozav, comentă Shane, oftând şi lăsându-şi capul să cadă la loc pe spătarul banchetei. La mall. Ce mi-am dorit de când mă ştiu.

Claire îşi împleti degetele cu ale lui.

— Noi putem să facem şi altceva, îi zise. Iar când el îşi întoarse privirea spre ea, şi-şi dădu seama că *toţi* ceilalţi o priveau, de asemenea, se îmbujoră şi adăugă: Activităţi culturale. Ştii tu. Librării. Muzee. E un muzeu foarte tare, de ştiinţe naturale, pe care mi-ar plăcea să-l vizitez.

— Dar nu există în tot oraşul ăsta un magazin cu jocuri video?

— Stai să ajungem, mai întâi, acolo, îl domoli Michael.

Și era un sfat bun, se gândi Claire, privind cum cele din urmă pete de culoare dispar de pe cer, şi întunericul nopţii preia deplina stăpânire. Era un sfat *foarte* bun.

•

Aţipi un pic, dar se trezi atunci când automobilul se smuci cu violenţă şi vină brusc, în scrâşnet de cauciucuri. Încă se străduia să înţeleagă ce se-ntâmplase, când îl auzi pe Oliver răstindu-se:

— Trage pe dreapta.

— Ce e?

Michael, în lumina aparatelor de bord, semăna cu o fantomă, cu ochii mari şi chipul încordat.

— Tu n-ai mai condus niciodată afară din Morganville. Eu,

[5] Lanţ de magazine cu profil muzical care comercializează articole vestimentare şi bijuterii inspirate din cultura pop.

da. Trage pe dreapta. Reflexele de vampir te vor împinge la accidente, nu te vor feri de ele. Oamenii nu pot să reacţioneze la fel ca tine. E nevoie de exerciţiu, ca să conduci în deplină siguranţă alături de ei, la drum deschis.

Aşadar, probabil că Michael încercase să evite o altă maşină. Uau. Cine ştie de ce, Claire nu se gândise niciodată la faptul că reflexele specifice vampirilor ar putea reprezenta şi un dezavantaj. Şi, cu certitudine, Michael se speriase îndeajuns de tare, încât să-i dea dreptate lui Oliver, fiindcă trase maşina pe dreapta drumului, făcând să scârţâie pietrişul sub cauciucuri, şi coborî. El şi Oliver făcură schimb de locuri. Oliver verifică poziţia oglinzilor, cu uşurinţa cuiva beneficiind de un îndelungat antrenament, după care poziţionă automobilul din nou pe şosea şi călătoria se reluă într-un ritm stabil, monoton. Claire îşi privi vecinii de pe bancheta din spate. Eve avea căştile pe urechi şi ochii închişi. Shane dormea buştean. Era… liniştit, bănui ea. Privi apoi afară, în noapte. Luna era în ultimul pătrar, aşa că nu strălucea prea tare, însă lumina ei argintie poleia nisipul şi plantele ţepoase. Tot ce intra în bătaia farurilor părea însufleţit; tot restul nu însemna decât umbre şi fum.

Era ca o călătorie prin spaţiu, îşi zise ea. Din când în când, se mai vedea câte o casă izolată, departe, în mijlocul pustietăţii, cu luminile ei strălucind pe fundalul nocturn. Dar, în cea mai mare parte a timpului, erau absolut singuri.

Oliver coti şi ieşi de pe şoseaua cu două benzi, îndreptându-se spre interstatală, după cum presupuse ea. Nu-l întrebă nimic… până când nu trecură de un indicator rutier cu o săgeată arătând spre Dallas.

Săgeata arăta spre stânga. Iar ei mergeau drept înainte.

— Hei, zise ea. Hei, Oliver? Am impresia că ai greşit drumul.

— N-am nevoie de sfaturi, replică Oliver.

— Dar indicatorul…

— Trebuie să facem o escală, răspunse el. N-o să dureze mult.

— Stai, cum? Ce escală? întrebă Michael.

Din câte se părea, şi pentru el era ceva nou. Iar asta nu avea darul de a domoli subitul sentiment de anxietate din pieptul lui Claire.

— Despre ce e vorba, Oliver?

— Staţi potoliţi. Nu vă priveşte pe voi.

— E maşina noastră, îi atrase atenţia Michael. Şi mai suntem şi noi în ea. Aşa că pare să ne privească *şi* pe noi. Aşa. Deci, unde ne duci, şi pentru ce?

Shane se trezi şi el, probabil simţind încordarea din vocea lui Michael. Clipi de două ori, îşi trecu mâinile peste faţă şi se aplecă înainte.

— Ceva probleme?

— Mda, îi răspunse Michael. Am fost deturnaţi.

Shane îşi îndreptă încetişor spinarea, iar Claire putea să şi simtă cum se acumulează încordarea în el.

— Mai uşor, copii, zise Oliver. Este o directivă de-a Ameliei. Avem o mică problemă de care trebuie să mă ocup. Nu va dura mult.

Eve, care-şi eliberase o ureche din căşti, scoase un căscat de-i trosniră fălcile.

— Mi-ar prinde bine să-mi mai întind picioarele, zise. Plus că un popas la toaletă n-ar strica.

— Ce gen de mică problemă? vru să ştie Shane.

Era încă încordat, prevăzător, şi nu credea câtuşi de puţin în atitudinea de nu-e-mare-scofală a lui Oliver, care-l fixă cu o privire de gheaţă prin oglinda retrovizoare.

— Nimic din ce ar putea avea legătură cu voi, zise. Şi aici nu începe discuţie. Aşa, că, gura, toată lumea.

— Mikey?

Michael îl sfredeli cu privirea pe Oliver timp de câteva lungi secunde, după care, în sfârşit, zise:

— Nu, nu-i nimic. O scurtă oprire ne-ar fi bună tuturor, probabil.

— Depinde şi unde, zise Shane, însă ridică din umeri şi se lăsă la loc pe spate. Sunt de acord, dacă eşti şi tu.

Michael încuviinţă.

— Suntem de acord, Oliver?

— Ţi-am zis, nu începe discuţie.

— Noi suntem patru; tu, unul singur. Poate că începe.

— Numai dacă aveţi chef să răspundeţi în faţa Ameliei, la urmă.

Michael nu mai zise nimic. Îşi continuară drumul prin noaptea smolită, înconjuraţi de haloul farurilor; în cele din urmă, un indicator decolorat străluci, verzui, în depărtare. Claire clipi şi-şi încordă privirea spre el.

— Durram, Texas, citi ea. Acolo trebuie să ajungem?

— Şi, mai important, există acolo vreun popas amenajat? se văită Eve. Pentru că vorbeam serios când spuneam despre chestia cu toaleta. Pe bune.

— Probabil că ai vezica de dimensiunile unei alune, replică Shane. Cred că văd un panou pe-acolo.

Într-adevăr, văzuse bine, era un popas pentru camioane: nu prea mare, nu prea curat, dar deschis. Mai era şi aglomerat: şase autocamioane mari în parcare, şi destule camionete. Oliver coti pe breteaua de ieşire de pe autostradă şi se îndreptă spre popas, oprind în dreptul unei pompe de benzină.

— Fă-i plinul, îi ordonă lui Michael. Pe urmă, parcheaz-o şi aşteptaţi-mă înăuntru. Mă întorc.

— Stai, când?

— Când sunt gata. Sunt convins că puteţi să găsiţi ceva cu care să vă ocupaţi timpul.

Şi, cu asta, portiera de pe partea şoferului se deschise, şi Oliver coborî. De îndată ce ieşi din pata de lumină aspră a stâlpilor, dispăru.

— Am putea să plecăm, le atrase atenţia Shane. Facem plinul şi-o luăm din loc.

— Şi tu crezi că ar fi un plan bun?

— Sincer? Nu tocmai. Dar ar fi un plan *nostim*.

— Nostim, până când ne-o aduce moartea. Unora, în mai mare măsură decât altora, aş putea să adaug.

— Bine, bine, freacă-ne ridichea cu Învierea. Dar, nu, serios! De ce mai stăm? Îl lăsăm baltă pe Oliver, şi nu mai trebuie niciodată să ne întoarcem în Morganville. Ia mai gândeşte-te.

Claire îşi umezi buzele şi zise, cu blândeţe:

— Nu putem chiar toţi să plecăm aşa, deodată, Shane. Părinţii mei sunt acolo. La fel, mama şi fratele lui Eve. Nu putem să ne facem bagajele şi să plecăm, pur şi simplu, decât dacă vrem ca lor să li se-ntâmple ceva foarte rău.

Shane păru chiar destul de ruşinat de sine, ca şi cum uitase într-adevăr de toate acestea.

— N-am vrut să… Oftă din rărunchi. Mda, bine. Înţeleg.

— În plus faţă de asta, eu sunt acum sânge din sângele Ameliei, preciză Michael. Dacă vrea, ea poate să mă găsească. Dacă vrei să mă iei părtaş la marea ta evadare, află că sunt ca un uriaş GPS numai bun pentru detectare.

— Hopa!

— Exact.

— Toaleta? interveni Eve, pe un ton plângăcios.

Şi, astfel, puse punct discuţiei despre fuga de la locul faptei.

Cel puţin, pentru moment.

•

Popasul pentru camioane Texas Star arăta mai rău pe dinăuntru decât pe dinafară.

Când împinse Claire uşa – după ce Shane îi apăsă pe clanţă – se auzi clinchetul metalic al unui clopoţel, iar când îşi ridică privirea, Claire se pomeni holbându-se la… o mulţime.

— Uau, murmură Shane, intrând imediat în urma ei în prăvălie. Adunarea alcoolicilor.

Claire îşi dădu seama ce voia el să spună. Era acolo o adunătură înfricoşătoare de oameni. Cea mai tânără persoană prezentă, în afara lor, era o femeie sfrijită, mult prea bronzată, cam pe la treizeci de ani, îmbrăcată într-un top sumar şi blugi cu cracii retezaţi. Avea tatuaje… grămadă. Toţi ceilalţi arătau mai vârstnici, mai voluminoşi, mai răutăcioşi, şi-i fixau cu priviri stânjenitoare pe noii-veniţi.

Dar atunci îşi făcu intrarea Eve, în toată splendoarea ei goth, ţopăind de pe un picior încălţat cu gheată Doc Marten pe celălalt.

— Baia? îl întrebă ea pe tipul masiv şi bărbos din spatele barului.

El o privi încruntat, după care întinse mâna undeva pe sub tejghea şi o ridică la loc împreună cu o cheie, prinsă de o bară mare, metalică.

— Mulţumesc! zise Eve, înşfăcând cheia şi repezindu-se pe coridorul întunecos deasupra căruia scria TOALETE.

Claire nu era convinsă că ar fi avut curajul să se aventureze acolo, oricât de apăsătoare i-ar fi fost nevoia de a face pipi. Nu arăta *deloc* sigur, darămite curat.

Michael intră ultimul, şi îmbrăţişă tot decorul într-o singură privire rapidă, pătrunzătoare. Înălţă sprâncenele spre Shane, care-i răspunse ridicând din umeri.

— Mda, zise Shane. Ştiu. Distracţie, hm?

— Hai să stăm la o masă, propuse Michael. Să comandăm ceva.

În ideea, după cum deduse Claire, că dacă vor cheltui ceva

bani, localnicii îi vor privi cu mai multă bunăvoinţă.

Dar, cumva, ea avea senzaţia că nu va fi aşa. Privirea i se opri asupra afişelor lipite prin cârciumă: DACĂ-ŢI SCOŢI PISTOLUL, NOI ÎL SCOATEM MAI REPEDE. STĂPÂNIREA ARMEI ÎNSEAMNĂ SĂ NIMEREŞTI CE-AI ŢINTIT. ACCESUL INTERZIS; CONTRAVENIENŢII VOR FI ÎMPUŞCAŢI; SUPRAVIEŢUITORII VOR FI ÎMPUŞCAŢI ÎNCĂ O DATĂ.

— Nu cred că mi s-ar face foame, zise ea, însă înţelese că Michael avea dreptate. Chiar era singura lor opţiune posibilă, în afara celei de a aştepta afară, în maşină. Poate, ceva de băut? Au coca-cola pe-aici, nu?

— Claire, au coca-cola şi în Botswana. Sunt cât se poate de sigur că în popasul La Marginea Drumului din statul Texas se găseşte coca-cola.

Până se aşezară ei la una dintre soioasele mese din plastic, încă sub privirile stăruitoare ale localnicilor, li se alătură, în sfârşit, şi Eve. Arăta mult mai relaxată, mai zglobie şi mai… în fine, mai ca Eve.

— Aşa-i mai bine, anunţă ea, în timp ce se strecura pe scaunul de lângă Michael. Mmm, *mult* mai bine acum.

El o cuprinse cu braţul şi-i zâmbi. Era drăguţ. Claire se pomeni zâmbind, la rândul ei, şi se cuibări mai aproape de Shane.

— Cum a fost la baie? o întrebă ea.

Eve se cutremură.

— Să nu mai vorbim niciodată despre asta.

— Mă temeam eu.

— Vrei lista cu meniul?

— Fără discuţie. Poate au şi îngheţată.

Ultimul lucru care i-ar mai fi trebuit zglobiei şi fericitei Eve ar fi fost un aport energetic, însă o îngheţată chiar suna tentant… Claire căută cu privirea o chelneriţă şi descoperi una rezemată de tejgheaua crăpată, şuşotind cu bărbatul aflat de partea cealaltă. Amândoi se holbau la Claire şi la prietenii ei, şi expresiile nu le erau tocmai prietenoase.

— Ăăă… auziţi? Aş zice că îngheţată, nexam. Ce-ar fi să aşteptăm în maşină? propuse ea.

— Şi să rămânem fără *îngheţată*? Pe naiba, n-aş prea crede, protestă Eve, care-i şi făcu semn cu mâna chelneriţei, zâmbind.

Claire tresări ca înjunghiată.

— O, dar stai liniştită, Claire-Jder. Eu sunt om de lume.

— *În Morganville*!

— Tot aia, replică Eve. Zâmbea în continuare, însă zâmbetul începea să-i devină puţin cam crispat, din moment ce chelneriţa continua să se holbeze, dar fără să se sinchisească de semnele ei. Hei? Aş vrea să comand ceva! Alooooooooo?

Chelneriţa şi tipul din spatele tejghelei păreau încremeniţi pe loc, cu privirile lor fioroase. Deodată, însă, imaginea lor dispăru, fiind acoperită de cineva care pătrunse în câmpul vizual al lui Claire; de fapt, era mai mult decât cineva. Erau trei de cineva, trei bărbaţi, cu toţii mari şi umflaţi, şi înfăţişări de-a dreptul dezagreabile.

Shane, care stătea tolănit alene lângă ea, îşi îndreptă spinarea.

— Pă la voi nu există bune man’ere? întrebă unul dinte ei. Aşteaptă-ţi rându’. Lu’ Sherry nu-i place să să ţipe la ea.

Eve clipi, nedumerită, apoi zise:

— Dar nu…

— De unde eşti? o întrerupse el.

Deja se formase ca un zid de ţărănoi între masa lor şi restul salonului, ceea ce însemna că ei patru erau, practic, ţintuiţi pe loc. Shane şi Michael avură un schimb de priviri între ei, după care Michael îşi retrase braţul de pe Eve.

— Noi suntem în drum spre Dallas, declară Eve, pe un ton exact la fel de voios pe cât ar fi fost dacă atmosfera n-ar fi degenerat, de la neprimitoare la ameninţătoare. Michael e muzician. Se duce să înregistreze un CD.

Cei trei izbucniră în râs. Nu era un sunet plăcut, ci unul pe care Claire îl cunoştea prea bine: chiar dacă era într-un registru mai grav, era exact acelaşi râs pe care le plăcea, Monicăi Morrell şi prietenelor ei, să-l lanseze atunci când se pregăteau să-şi atace prada. Nu era în el nici pic de amuzament. Era un soi bizar de agresivitate: râdem *de* tine, nu *cu* tine; era semnul că agresorii împărtăşeau un secret al lor.

— Muzician, hm? Eşti într-o trupă de-aia, de *băieţi*? se amestecă un al doilea tip, mai scund, mai îndesat, purtând o şapcă de baseball portocalie, murdară, şi o bluză de trening cu emblema Universităţii Texas, pătată şi cu mânecile tăiate. Noi, p-acilea, ne dăm în vânt după trupele noastre de *băieţi*.

— Dacă-i prind vr’odat’ pă afurisiţii ăia de Jonas Brothers în

persoană, le dau io ce le trebuie, îi asigură cel de-al treilea. Părea şi mai furios decât ceilalţi, cu ochii lui ca două mici găuri negre pe faţa rigidă, crispată.

— Ştiu ce vreţi să spuneţi, zise Eve, cu un soi de dulceaţă prefăcută în glas care o făcu pe Claire să tresară încă o dată. Nimeni nu mai merită să fie ascultat, de la New Kids on the Block încoace, am dreptate?

— Ce? răcni tipul, fixând-o cu ochii aceia morţi, întunecaţi.

— Uau, nici eu nu-s fană New Kids on the Block. Mă şochează. OK. Bănuiesc că nu Marilyn Manson, atunci… Jessica Simpson? Sau…

Vocea lui Eve se stinse, fiindcă mâna lui Michael îi cuprinsese braţul. Îşi întoarse privirea spre el, şi Michael clătină din cap a negaţie.

— Corect. Atenţie, se închide gura. Scuze.

— Ce vreţi? îi întrebă Michael pe cei trei.

— Mica ta gagicuţă cu moacă de vampir are nevoie să-nveţe cum să-şi ţie gura.

— Pe cine faci tu *mică*? sări Eve.

Shane oftă adânc.

— Greşit, din toate punctele de vedere. Eve. *Taci odată*!

Ea îi aruncă o privire fioroasă, dar făcu un semn cum că-şi trage fermoarul la gură, îşi împreună braţele şi se lăsă pe spătar.

Michael, între timp, îi susţinea privirea celui de-al treilea tip, furiosul, iar acesta nu-l slăbea nici el din ochi. Starea aceasta se prelungi câtva timp, după care Michael zise:

— Ce-ar fi să ne lăsaţi, pe mine şi pe prietenii mei, să ne luăm câte o îngheţată, după care să ne întoarcem la maşina noastră şi să plecăm? Nu avem nevoie de probleme.

— O, chiar aşa, javră miorlăită? strigă furiosul, care-i împinse deoparte pe ceilalţi doi şi-şi trânti palmele pe masă, profilându-se ameninţător deasupra lui Claire şi a prietenilor ei. Şi-atunci, pen' ce-aţi mai venit aici?

— Pentru îngheţată? încercă Eve, cu o voce extrem de firavă.

— Ţi-am zis să taci naibii, o repezi individul, care încercă să-i şi ardă un dos de palmă.

Încercă, fiindcă Michael se aplecă în faţă cu o mişcare fulgerătoare şi-l prinse de încheietură; totul se petrecu într-o fracţiune de secundă, atât de repede, încât Claire nici măcar nu

văzu. Şi nici furiosul, care părea oarecum nedumerit de faptul că nu-şi putea mişca mâna; abia după câteva clipe izbuti să pună lucrurile cap la cap şi să-şi întoarcă privirea spre Michael.

— Nu, îi zise Michael. Tonul, chiar dacă îi suna blând, era categoric de avertizare. O dată să mai încerci, şi-ţi smulg braţul din umăr.

Nu glumea, însă problema era că *niciunul* dintre ei nu glumea. În timp ce el îl imobiliza pe furios, tipul cu şapca portocalie îşi vârî mâna în buzunar şi scoase de-acolo un cuţit mare, sclipitor, după care o apucă de păr pe Eve. Ea scoase un mic ţipăt, îşi ridică bărbia şi încercă să-i tragă un şut. Tipul se feri cu abilitate. După toate aparenţele, avea antrenament.

— Dă-i drumu' lu' Berle, zise Şapcă Portocalie. Al'fel, îi fac ăsteia ceva mult mai al dracu' decât să-i ard o palmă. Io pot să am destulă imaginaţie!

Shane înjură încet în barbă, şi Claire îşi dădu seama de ce: el era blocat într-un colţ, cu ea în faţa lui, şi chiar n-avea cum să-l poată ajuta ca lumea pe Michael din acel unghi. Nu putea decât să stea acolo liniştit, lucru la care nu se pricepea prea bine. Şi Claire stătu cât putu de nemişcată; în schimb, îl privi în ochi pe şapcă Portocalie, şi i se adresă pe un ton cât se poate de respectuos, aşa cum o învăţase mama ei.

— Domnule? Domnule, vă rog să nu-i faceţi vreun rău prietenei mele. Ea n-a vrut să vă deranjeze.

— Noi nu vrem p-acilea arătări cu gura mare şi dăşteaptă, replică tipul. Le ştim p-ale noastre.

— Da, domnule. Acum am înţeles. Noi doar încercam să ne destindem puţin. N-o să vă facem niciun fel de probleme, vă promit. Vă rog, daţi-i drumul prietenei mele.

Îşi menţinuse tonul calm, drăgălaş, raţional: exact aşa cum învăţase în situaţiile când Myrnin sărea de pe fix.

Şapcă Portocalie clipi, şi ea avu impresia că abia acum o vede pentru prima oară.

— Ar trebui să-ţi alegi prietenele mai bine, fetiţo, zise. N-ar trebui să umbli lela cu o gaşcă de arătări. Dac-ai fi fata mea…

Însă, între timp, ţâfna îi pierise, aşa că-i dădu drumul lui Eve, îşi închise briceagul la loc şi-şi şterse palmele pe blugii lui unsuroşi.

— Vă sculaţi de la masă, zise. Imediat. Tu îi dai drumu' lu' Berle, şi terminăm discuţia. Nimeni nu păţeşte nimic.

— Plecăm, se repezi Claire să confirme, şi-l apucă de mână pe Shane.

Michael îi eliberă mâna lui Berle, furiosul, care şi-o smuci spre el, frecându-şi de zor încheietura îndureratã.

Era clar că-l durea. Claire chiar vedea urmele albicioase de unde-l strânsese Michael. Însă, în cazul lui Michael, asta însemna înfrânare: probabil că i-ar fi putut sfărâma oasele fără cine ştie ce efort.

— Domnule? mai zise ea, întorcându-şi din nou privirea spre Şapcă Portocalie, pe care-l trata ca pe cel aflat la comandă; tipul făcu un semn de încuviinţare şi-şi bătu amicii pe umeri.

Toţi trei se retraseră.

Claire se strecură pe lângă masă şi pe lângă cei trei, practic trăgându-l pe Shane după ea. Eve şi Michael îi urmară. Se îndreptară spre ieşire, unde Claire deschise uşa şi-i conduse pe toţi afară, în aspra lumină albă de lângă pompele de benzină şi automobilul lor.

Îşi întoarse privirea spre cârciumă. Cei trei indivizi, angajaţii restaurantului şi, practic, toţi ceilalţi aflaţi acolo le urmăreau mişcările, prin ferestre.

O luă în primire mai întâi pe Eve.

— Eşti *nebună*? o întrebă. Nu poţi să-ţi ţii gura, şi pace, nu? Şi *tu*! exclamă, arătând spre Michael. Aici nu mai eşti în Morganville, Michael. Acolo, tu erai leul. Aici, eşti ceea ce eram *noi*, *acolo*. Eşti vulnerabil. Aşa că nu mai crede că toată lumea trebuie să-ţi arate respect doar pentru că eşti vampir.

El făcu o figură nedumerită.

— Dar nu asta am…

— Ba asta ai, îl întrerupse ea. Te-ai comportat ca un vampir, Michael. Ca oricare vampir, atunci când un om îi întoarce vorba. Din cauza ta, puteam s-o păţim! Eve putea să fie omorâtă din cauza ta!

Michael îşi întoarse privirea spre Shane, care-i răspunse printr-o aproape imperceptibilă ridicare din umeri, ca o scuză.

— Ea nu greşeşte cu nimic, frate.

— Dar n-a fost aşa, insistă Michael. Eu doar încercam să… uite ce e, Eve a început.

— Hei! Bubuitul ăla pe care l-ai auzit, eram eu, sub roţile autobuzului, na!

Shane mai ridică o dată din umeri.

— Iar acum, Michael e cel care nu greşeşte. Hei, îmi place jocul ăsta. Măcar o dată în viaţă, nu trebuie să fiu eu ala care greşeşte.

— Taci, Shane, se răsti Eve. Dar despre tine ce să mai zic, domnişoară? *O, domnule, vă rog, daţi-le drumul prietenilor mei, că eu sunt o mică floare atât de gingaşă*? Ce grămadă de porcării, Claire!

— Aha, adică tu acum te-ai supărat pentru că te-am scos de-acolo? strigă Claire. Îşi simţea obrajii cuprinşi de flăcări, şi acum tremura literalmente de nervi şi de necaz. Tu ai început, Eve! Eu doar încercam să-l opresc pe ăla să le omoare! Îmi cer scuze dacă nu ţi-a plăcut modul în care am procedat!

— Dar ce… tu nu poţi să-ţi vezi de-ale tale?

— Hei, interveni Shane, cu blândeţe, punându-i o mână pe braţ.

Eve se întoarse spre el, cu pumnii strânşi, însă Shane ridică ambele mâini în semn de evidentă capitulare.

— Ea ţi-a ţinut *ţie* partea. Poate c-ar fi mai bine să te gândeşti la asta, înainte de a-i spune lui Claire că a fost laşă. Ştii că n-a fost niciodată aşa.

— A, *sigur*, treci imediat de partea ei!

— Nu e vorba despre o parte, preciză Shane. Iar dac-ar fi, ar trebui să fii şi tu în ea.

Michael stătuse să urmărească scena, calmându-se (sau, cel puţin, încercând să păstreze tăcerea); acum, însă, îşi puse ambele mâini pe umerii lui Eve. Ea se încordă mai întâi, dar apoi se destinse, închise ochii şi-şi scoase aerul din plămâni printr-o expiraţie precipitată.

— Da, zise ea. Acum o să-mi spui că n-am voie să fiu supărată, după ce-a fost cât pe-aci să mă aleg cu faţa ciopârţită.

— Nu, replică Michael. Dar nu sări cu gura pe Claire. N-a fost ea de vină.

— Eu am fost.

— Păi… oftă el. Cam şi eu. Ne-o împărţim?

Eve îşi întoarse faţa spre el.

— Îmi place de vinovăţia mea. Mi-o ţin aproape, ca pe o pătură caldă, pufoasă.

— Dă-i drumul, zise el, şi-o sărută uşor. Îmi iei şi partea mea din pătura vinovăţiei.

— Foarte bine. Îţi las şi ţie jumătate, cedă Eve, care acum

arăta mai calmă, destinzându-se în îmbrăţişarea lui Michael. Fir-ar a naibii! Asta a *fost* o prostie, nu-i aşa? Gata să fim omorâţi pentru o îngheţată.

— Iată încă un lucru pe care nu mi l-aş vrea scris pe piatra de mormânt, comentă Shane.

— Mai ai şi altele? îl întrebă Claire.

Shane ridică un deget.

— „Credeam că nu e încărcat”, începu el. Ridică al doilea deget. „Dă-mi un chibrit, ca să verific rezervorul.” Al treilea deget. „Omorât pentru o îngheţată.” Practic, oricare moarte care necesită în primul rând prostie din partea mea.

Michael clătină din cap.

— Şi-atunci, care ar fi pe lista bună?

— A, ştii doar. Chestii eroice, pentru care să apar pe CNN. Cum ar fi, că am murit salvând un autobuz de supermodele.

Claire îi repezi un pumn în braţ.

— Au! Am zis *salvând*! La ce credeai că mă refer?

— Aşa, zise Claire, abordând un ton autoritar. Acum, ce facem? Adică, presupun că îngheţata se cam taie de pe listă, afară de cazul în care nu vă deranjează violenţele neprovocate pe post de topping.

— Trebuie să mai existe şi altceva prin oraşul ăsta, zise Michael. Doar dacă nu vreţi să staţi aici şi să luaţi în primire câte o pompă de benzină, până când îşi termină Oliver treburile.

— El ne-a zis să-l aşteptăm aici.

— Mda, bine, dar eu sunt de partea lui Michael la faza asta, interveni Shane. Nu mă dau în vânt să fac ce vrea Oliver, ştii? Iar asta era vorba să fie excursia noastră, nu a lui. El doar e însoţitor de grup. Personal, aş prefera să mutăm maşina de-aici. Chiar şi fără să-l lăsăm pe el de căruţă.

— Tu *chiar* ţi-o cauţi cu lumânarea!

— Lasă, că mă salvezi tu, zise Shane, sărutând-o pe Claire pe vârful nasului. Mikey, al tău e volanul.

CINCI

Localitatea Durram, din statul Texas, era un oraş mic. Mai

bine zis, mic *rău*. Mai mic decât Morganville. Cam cât şase cvartale, dispuse nu neapărat într-un pătrat; mai degrabă, într-un oval neregulat. La Dairy Queen era închis şi întuneric; la fel şi la Sonic. Exista pe-acolo un soi de bar, însă Michael şi-a exercitat repede dreptul de veto la această propunere (venită din partea lui Shane, desigur); dacă avuseseră necazuri cerând o îngheţată, să comande o bere ar fi însemnat fatalitate garantată.

Claire n-avea cum să găsească vreun cusur în logica lui şi, în plus, oricum, niciunul dintre ei nu avea, în realitate, vârsta permisă pentru intrarea într-un bar. Deşi se îndoia oarecum de faptul că oamenilor din Durram le păsa prea tare de asta. Nu părea să fie genul excesiv de respectuos faţă de lege. Plimbatul pe străzi părea să însemne o mare pierdere de timp: nu mai erau şi alte maşini care să circule, şi nici măcar prea multe lumini aprinse prin case. Părea să fie un orăşel cu adevărat plicticos, adormit.

Cumva, ca Morganville, cu toate că în Morganville aveai, măcar, *motive* întemeiate ca să eviţi plimbările după lăsarea întunericului.

— Hei! Uite-acolo! strigă deodată Eve, de pe locul din faţă, arătând spre ceva, şi Claire îşi încordă privirea într-acolo.

Într-o vitrină se vedea o firmă micuţă şi ştearsă, vreo câteva becuri erau aprinse, iar pe firma aceea era *posibil* să fi fost scris ceva legat de îngheţată.

— Ştiam eu că niciun orăşel din Texas care se respectă n-ar fi în stare să închidă noaptea chioşcurile cu îngheţată, rosti Eve, triumfătoare.

— N-are niciun sens.

— Gura, Shane. Cum e posibil să nu vrei îngheţată? Ce e-n neregulă la tine?

— Bănuiesc că m-am născut fără gena poftei de îngheţată. Slavă Domnului.

Michael opri automobilul în faţa micii şi izolatei prăvălii cu îngheţată. Când opri motorul, peste ei se aşternu o tăcere apăsătoare; cu excepţia firmelor care scârţâiau în bătaia vântului, abia dacă se mai auzea vreun sunet prin centrul orăşelului Durram, din Texas.

Totuşi, Eve nu părea să se sinchisească. Se aruncă practic afară din automobil, îndreptându-se spre uşa prăvăliei. Michael

o urmă, lăsându-i pe Claire şi pe Shane pe bancheta din spate.

— Nu merge deloc aşa cum am crezut, rosti Claire, oftând.

Shane îşi înlănţui degetele cu ale ei şi-i ridică mâna spre buze.

— Dar cum ai crezut c-o să fie?

— Nu ştiu. Mai normal?

— Dar tu *unde* ai fost de un an încoace? Pentru că normalul nici măcar nu intră în scenariul nostru. Şi? schimbă el vorba, făcându-i semn spre micul magazin. Tu vrei ceva?

— Da, răspunse Claire, dar fără să facă vreun gest de a coborî din maşină.

— Atunci, ce… A!

Şi nu părea deloc necăjit în privinţa asta. Spusese adevărul, îşi dădu seama Claire. Shane chiar nu avea gena poftei de îngheţată.

În schimb, *avea* gena sărutatului, şi nu-i trebuiau prea multe aluzii ca să înceapă să şi-o pună în aplicare, în beneficiul amândurora. Se aplecă în faţă, şi la început nu fu decât o uşoară, şăgalnică atingere a buzelor, urmată de o apăsare moale şi umedă, apoi de şi mai mult. Avea buze într-adevăr minunate. O făceau să simtă că ia foc pe dinăuntru, şi că forţa de gravitaţie sporeşte, de la sine, atrăgând-o pe spate, într-o parte, pe bancheta aceea mare; şi pe el, după ea.

Lucrurile poate chiar ar fi ajuns undeva, numai că, dintr-odată, s-a auzit un puternic ciocănit metalic în geam, şi un fascicul luminos a pătruns înăuntru, concentrându-se în ceafa lui Shane şi în ochii lui Claire. Ea scoase un mic ţipăt şi începu să bată aerul cu braţele, îl împinse pe Shane de pe ea, iar el se strădui să-şi recapete, la rândul lui, o poziţie normală.

Lângă maşină era un bărbat cu o cămaşă cafenie, pantaloni cafenii, o pălărie cu boruri largi, texană… Creierul cuprins de panică al lui Claire avu nevoie de câteva secunde până să ajungă din urmă ochii care se opriseră asupra stelei strălucitoare prinse de pieptul cămăşii.

Au! Au, ce *naiba*!

Şeriful din localitate.

Ciocăni din nou în geam cu capătul celălalt al unei lanterne intimidant de mari, după care-i orbi încă o dată cu capătul activ. Claire îşi miji ochii şi lăsă foarte puţin în jos geamul. Îşi linse buzele dintr-un gest nervos şi dădu de gustul lui Shane.

Total nepotrivit momentului!

— Hai să vedem ceva acte, zise omul.

Şi după voce nu părea să fie din comitetul de bun venit. Claire scotoci în jur după rucsac şi-şi scoase portofelul din el. Extrase apoi actul de identitate şi i-l întinse cu mâna tremurătoare. Shane îi înmână permisul de conducere.

— Ai şaptesprezece ani? întrebă şeriful, îndreptându-şi lanterna către Claire.

Ea încuviinţă. Atunci, omul îşi mută fasciculul luminos spre Shane.

— Optsprezece?

— Da, domnule. E vreo problemă?

— Nu ştiu, fiule. Tu crezi că e vreo problemă dacă profiţi de o fată sub vârsta de optsprezece ani, într-un loc public?

— Dar el n-a…

— Mie sigur aşa mi s-a părut, domnişoară. Jos din maşină, amândoi. Asta-i a voastră?

— Nu, domnule, răspunse Shane, al cărui ton era acum supus.

Realitatea începea să se dezvăluie. Claire îşi dădu seama că tocmai comiseseră aceeaşi greşeală ca Michael, ceva mai devreme: se comportaseră de parcă ar fi fost acasă, în Morganville, unde-i cunoştea lumea. Aici, nu erau decât doi adolescenţi aducători de necazuri – unul fiind chiar minor – care se giugiuleau pe bancheta din spate a unui automobil.

— Aveţi ceva droguri?

— Nu, domnule, repetă Shane, şi Claire îl îngână.

Buzele ei, pe care şi le simţise atât de calde şi de adorabile cu doar un minut în urmă, i se păreau acum reci şi amorţite. *Nu se poate să se-ntâmple aşa ceva. Cum a fost posibil să fim atât de proşti*? Îşi aminti de lista lui Shane, cu modurile în care n-ar fi vrut să moară. Poate că era cazul să-l adauge şi pe acesta, la numărul patru.

— Atunci, v-ar deranja dacă percheziţionez maşina?

— Păi… Claire îşi îndreptă privirea spre Shane, care i-o susţinu, şi deodată făcu ochii mari de tot. Nu este maşina noastră, domnule. E a prietenei noastre.

— Bine, şi unde vă e prietena?

— Acolo, zise Claire, care-şi simţea acum gâtul încordat şi uscat, şi-i strângea mâna lui Shane ca o menghină ucigătoare.

Dacă percheziționează mașina, deschide și genţile frigorifice. Şi dacă deschide genţile frigorifice şi dă peste sângele lui Michael…

Îi arătă spre uşa magazinului cu îngheţată. Şeriful privi într-acolo, pe urmă spre ea, apoi spre Shane. Făcu un semn de încuviinţare, stinse lanterna şi zise:

— Nu plecaţi nicăieri.

Prin toate acestea, Claire nu zărise decât o imagine vagă a lui: nici prea tânăr, nici prea bătrân, nici prea gras, nici prea slab, nici prea înalt, nici prea scund; pur şi simplu, pe la mijloc. Dar, în timp ce-l privea îndepărtându-se, cu cătuşele şi cheile zăngănindu-i la centură şi pistolul în tocul de la şold, simţi că i se face frig şi i se taie respiraţia, cam la fel cum i se întâmplase când stătuse faţă în faţă cu domnul Bishop, cel mai înspăimântător dintre toţi vampirii.

Aveau probleme: probleme *mari*.

— Repede, zise Shane, imediat cum începu să se închidă uşa prăvăliei în urma şerifului.

Smuci portiera, înşfacă geanta frigorifică a lui Michael şi începu să caute în jur, înnebunit, un loc în care s-o ascundă.

— Du-te la uşă, o îndemnă pe Claire. Acoperă-mă.

Claire încuviinţă şi se duse până la uşa magazinului, privind înăuntru prin geamul soios şi blocând orice posibilitate de vedere spre stradă. Îşi strânse mâinile în forma unui ochean, la gândul că-i va fi greu să vadă înăuntru. Nu-i fu. Şeriful se dusese direct la Michael şi Eve, care stăteau încă la tejgheaua magazinului cu îngheţată. Eve chiar ţinea în mână un cornet cu îngheţată, de un fluorescent verde-mentă, însă după expresia feţei, uitase complet de existenţa acestuia.

Privi înapoi. Shane dispăruse. Când scrută din nou interiorul magazinului, şeriful încă vorbea cu Michael, Michael îi răspundea ceva, iar Eve urmărea totul cu groază în ochi.

Fu cât pe ce să scape un ţipăt când o atinse cineva pe umăr, şi făcu un salt înapoi. Era, evident, Shane.

— Am lăsat-o pe alee, în spatele unui tomberon. Acoperită cu un teanc de ziare, o informă el. Mai bine de-atât…

Şeriful pusese capăt conversaţiei, şi acum, urmat de Eve şi de Michael, se îndrepta spre uşă. Claire şi Shane bătură în retragere spre maşină. Claire se rezemă de el şi-i simţi inima bătându-i cu putere. Părea calm. Dar nu era.

Eve nici măcar nu *părea* calmă. Părea, în fine, necăjită.

— Dar noi n-am *făcut* nimic! tocmai spunea în timp ce ieşeau din magazin. Domnule, vă rog…

— Am primit o reclamaţie că au fost tulburări la Quik-E-Stop, zise şeriful. Persoane care vi se potrivesc ca descriere, ameninţându-i pe oameni. Şi, ca să fiu sincer, cam săriţi în ochi pe-aici.

— Dar noi n-am…

Eve îşi muşcă buza şi-şi înghiţi cuvintele, fiindcă, în realitate, aşa fusese. Michael îi ameninţase, clar.

— Dar noi n-am vrut să facem probleme. N-am vrut decât să mâncăm câte o îngheţată, nimic mai mult.

Iar acum îngheţata ei începuse să se scurgă în şiroaie groase şi verzi. O privi, uimită, şi începu să-şi lingă compoziţia topită de pe degete.

— Ai face bine s-o mănânci până nu curge toată pe tine, o sfătui şeriful, pe un ton care de această dată suna relaxat şi aproape uman. Am permisiunea dumneavoastră de a vă percheziţiona maşina, domniţă?

— Păi… Eve îşi îndreptă privirea spre Shane, care-i făcu un semn aprobator cu degetul mare ridicat, pe la spatele şerifului. Cred că da, zise.

Omul păru surprins; poate, chiar, puţin dezamăgit.

— Aşezaţi-vă acolo, pe trotuar. Toată lumea.

Se aşezară. Eve avu ceva probleme în a-şi menţine graţia mişcărilor, dată fiind fusta ei neagră şi umflată pe care o îmbrăcase, dar de îndată ce se văzu aşezată, începu să-şi înfulece grăbită îngheţata. Dar, cam pe la jumătate, se opri şi începu să se plesnească peste frunte cu palma.

— Au, au, au!

— Migrenă de la îngheţată? se interesă Claire.

— Nu, doar mă întrebam cum naiba de putem fi atât de *slabi* la toate astea, îi răspunse Eve. Tot ce trebuia să facem noi era să mergem cu maşina până la Dallas. N-ar fi trebuit să fie prea greu, corect?

— Dar Oliver a fost cel care ne-a făcut să ne oprim.

— Ştiu, dar dacă noi singuri nu suntem în stare să ne ferim de necazuri…

— Deci a *fost* o migrenă provocată de îngheţată, nu? Nu un anevrism?

— Asta-i chestia aia, când încep să-ţi explodeze toate alea în cap? Probabil că ultima variantă, zise Eve, oftând şi muşcând din cornet. Eu m-am săturat. Voi v-aţi săturat?

Michael nu spunea nimic. Doar privea fix automobilul, ca şi pe omul care scotocea prin el: prin genţi, valize, saci, prin torpedou, ba chiar şi pe sub banchete. În cele din urmă, îşi întoarse privirea spre Shane.

— Dar armele?

Gura lui Shane se deschise, apoi se închise la loc.

— Hm…

Exact în clipa aceea, şeriful deschise valiza lui Claire şi scoase din ea o ţepuşă ascuţită, îmbrăcată în argint. O ridică la vedere.

— Ce-i asta?

Niciunul dintre ei nu-i răspunse, timp de câteva secunde, după care Eve luă cuvântul.

— Pentru costumaţii. Ştiţi, mergem la un simpozion. Şi eu joc rolul vampirului, iar ei, ale vânătorilor de vampiri. E foarte fain.

Suna aproape veridic.

— Dar chestia asta e ascuţită.

— Alea din cauciuc prea se vedeau că sunt false. Ştiţi, trebuie plătit un preţ, nu? Dacă vrem autenticitate.

Omul o privi prelung, după care lăsă ţepuşa la loc în valiza lui Claire, mai scotoci prin ea, apoi o închise. Lăsă bagajele scoase din maşină, împrăştiate în jurul ei, şi după ce căută prin cauciucuri şi prin roata de rezervă, se opri în sfârşit, clătinând din cap.

— Foarte bine, zise. O să vă las pe toţi să plecaţi, dar trebuie s-o faceţi chiar în clipa asta.

— Ce?

— Vreau să vă văd farurile de poziţie dispărând dincolo de graniţele oraşului. Şi-o să vă urmăresc, ca să fiu sigur că treceţi de ele în deplină siguranţă.

Of, pe *naiba*!

— Şi cu Oliver ce facem? întrebă în şoaptă Claire.

— Păi, nu prea putem să-l folosim în chip de pretext, îi răspunse Eve, într-o şoaptă înfierbântată. Apoi, îşi ronţăi ultima bucată de cornet şi-i zâmbi omului legii. Suntem gata, domnule! Numai daţi-ne voie să ne punem bagajele la loc.

Michael îl apucă de braţ pe Shane, îl trase spre el, şi purtară

o conversaţie aprinsă, aplecaţi deasupra uriaşei valize a lui Eve. Deodată, Eve făcu un salt, se împiedică de altă geantă şi se prăbuşi pe jos, cu un ţipăt care se transformă repede în urlet.

Şeriful, dovedind că nu era chiar întru totul ticălos, se apropie imediat de ea şi se aplecă să vadă dacă n-a păţit ceva.

Acest incident îi oferi lui Michael suficient răgaz pentru ca, profitând de viteza lui vampirică, să-şi recupereze geanta frigorifică de pe alee, s-o vâre la loc în maşină şi să întindă, cu un aer nevinovat, mâinile spre un nou bagaj, până ca şeriful s-o poată ajuta pe neîndemânatica şi disperata Eve să se pună la loc pe picioare.

— Scuze, rosti Eve, cu răsuflarea tăiată, oferindu-i lui Michael un mic zâmbet tremurat şi un uşor semn cu mâna. N-am nimic. Doar un pic învineţită.

— Asta e, comentă Shane. Nu mai primeşti îngheţată.

Terminară cu încărcatul lucrurilor în maşină, şi Claire aruncă o ultimă privire asupra străzilor pustii, a îndepărtatelor şi estompatelor lumini pâlpâitoare. Nu se vedea nici urmă de Oliver: absolut niciuna.

— Ei? îi îndemnă şeriful. Haideţi, la drum!

— Da, domnule, răspunse Eve, strecurându-se pe scaunul din dreptul volanului.

Închise ochii pentru o clipă, după care bâjbâi după chei şi porni motorul. Michael se urcă în dreapta ei, iar Claire şi Shane ocupară bancheta din spate.

Şeriful, fidel cuvântului dat, se sui în maşina lui, parcată de cealaltă parte a străzii, şi-şi porni luminile intermitente, roşii şi albastre; totuşi, sirena o lăsă oprită.

— Mersi, zise Michael, gratulând-o cu un zâmbet rapid pe Eve. Bună treabă, cu împiedicatul. Aşa am avut timp să-mi recuperez sângele.

— Atunci, îmi pare rău că n-a fost intenţionat, răspunse ea, comutând în marşarier. Dar nu s-ar putea să folosim un alt termen pentru sânge, cât timp suntem afară din Morganville? Ceva de genul, hm, nu ştiu… Ciocolată? Prăjitură cu glazură roşie?

— Dar de ce trebuie mereu să fie cu dulciuri, la tine? întrebă Shane.

— Gura, Collins. Asta a fost numai din cauza ta, să ştii.

El ridică din umeri şi-şi petrecu braţul pe după umerii lui Claire.

— Mda. Ştiu. Scuze.

— Şi ce-o să facem? se interesă Claire. În legătură cu Oliver?

Nimeni nu ştiu ce să-i răspundă.

Maşina de patrulare a şerifului scoase un mic, dar puternic şuierat din sirenă, doar ca să le dea de înţeles că vorbea serios. Eve înghiţi în sec, porni în marşarier şi-şi duse automobilul, cu spatele, pe carosabil.

— Cred c-o să ne gândim la asta din mers, zise. Are cineva numărul lui de mobil?

— Îl am eu, răspunseră Michael şi Claire, simultan, după care schimbară între ei o privire vinovată.

Michael îşi scoase telefonul şi scrise ceva, în timp ce Eve conducea – având grijă să se menţină mult sub limita de viteză legală, ceea ce lui Claire i se păru ceva extrem de inteligent – şi, după ce trecură de panoul care anunţa ieşirea din oraş, văzură cum maşina şerifului se opreşte pe dreapta. Luminile intermitente continuau, totuşi, să fulgere prin întuneric.

— Continuăm drumul? întrebă Eve, rămânând cu ochii pe oglinda retrovizoare. Băieţi? O hotărâre?

— Mergi mai departe, îi răspunse Shane, aplecându-se în faţă. Nu putem să ne întoarcem cât timp ne vede. Dac-o fi să ne mai întoarcem. Capitol la care votez contra, apropo.

— Am o idee mai bună, zise Michael, arătând spre ceva din faţa lor, la stânga şoselei înguste şi extrem de întunecoase. E un motel acolo. Ne cazăm şi-l aşteptăm pe Oliver să vină. Oricum, trebuie să stăm undeva pe timpul zilei.

— *Acolo*?

După voce, Eve era de-a dreptul îngrozită, şi Claire putea să-şi dea seama şi de ce. Nu era chiar ca la Ritz. Nu era nici măcar la nivelul motelului din filmul *Psycho*[6]. Era o înşiruire în linie dreaptă de camere cu pereţi din beton, cu o firmă luminoasă, o verandă prăbuşită şi un singur bec de siguranţă pentru spaţiul de parcare.

Iar parcarea era goală.

— Doar nu vorbeşti serios, zise Eve. Fraţilor! Oamenii ajung să fie *devoraţi* în locuri ca ăla. În cel mai bun caz, ne trezim

[6] Film din anul 1960 al lui Alfred Hitchcock, după un roman de Robert Bloch, despre un criminal care avea mania de a se îmbrăca în veşmintele mamei sale.

încuiaţi într-o cameră, şi ni se fac tot felul de lucruri îngrozitoare, oribile, după care se postează totul pe internet. Am văzut destule filme.

— Eve, zise Michael, filmele de groază nu sunt documentare.

— Şi totuşi, eu chiar cred că proprietarul hanului ăstuia e un criminal în serie. Nu. Eu n-am de gând să…

Telefonul lui Michael bâzâi. Îl deschise şi citi mesajul lui Oliver.

— Oliver zice să poposim aici. Vine şi el cam într-o oră.

— *Glumeşti*!

— Hei, tu eşti cea care a trebuit să umble după îngheţată. Uite şi tu în ce necazuri ne-am băgat. Bine măcar că aşa o să fim la adăpost, într-o cameră cu uşă care să se şi încuie. Şi pe panoul de-acolo scrie că au şi HBO.

— Care vine de la Hidoasa Bestială Omucidere, exclamă Eve. Adică exact aşa cum or să ne omoare. Tocmai când o să credem că suntem în siguranţă.

— Eve! protestă Claire, care începea să fie scuturată de fiori reci, la rândul ei.

Eve îşi ridică scurt braţele în semn de capitulare, apoi le lăsă la loc pe volan.

— Perfect, zise ea. Să nu spuneţi că nu v-am avertizat, când o să ne apucăm toţi să urlăm şi să zbierăm. Şi vă anunţ că eu o să dorm îmbrăcată. Ţinând o ţepuşă cu amândouă mâinile.

— Probabil că proprietarii nu sunt vampiri.

— Unu la mână: pui pariu? se răsti Eve, călcând frâna şi parcând automobilul. Doi la mână: chestiile cu vârf ascuţit cam au efect şi asupra altora. Inclusiv a canibalilor proprietari de moteluri sinistre.

Aşteptară în tăcere, în timp ce motorul se răcea, pocnind uşor. În cele din urmă, Shane tuşi uşor, dregându-şi glasul.

— Bun. Aşadar, intrăm?

— Am putea să rămânem în maşină.

— Mda, e mai sigur.

— Măcar putem să-i vedem când vin. Şi, de asemenea, să fugim.

Claire oftă şi coborî din maşină, intră în micul birou al recepţiei şi lovi în clopoţelul de pe tejghea. I se păru că sună foarte, foarte tare. Auzi uşile trântindu-se în spatele ei: erau Shane, Michael şi Eve, venindu-i în sfârşit în sprijin. Recepţia

arăta, la drept vorbind, mai drăguţ decât exteriorul clădirii, cu o mochetă oarecum nouă, fotolii confortabile, ba chiar şi un televizor cu ecran plat montat pe unul dintre pereţi, aflat în funcţiune, dar cu sonorul oprit. Şi înăuntru mirosea a… vanilie caldă.

Dintr-o încăpere din spate, îşi făcu apariţia o doamnă mai în vârstă, cu părul încărunţit legat la spate într-o coadă. Claire nu-şi putea închipui pe cineva care să semene *mai puţin* a criminal în serie, sinceră să fie: arăta ca o bunicuţă clasică, mergând chiar până la ochelarii cu lentile mici şi rotunde. Îşi ştergea mâinile pe un şervet pentru vase şi purta un şorţ peste cămaşa în carouri şi blugi.

— V-ajut cu ceva, dragă? întrebă, lăsând deoparte şervetul. Aveţi nevoie de o cameră?

— Da, doamnă, îi răspunse Claire, cu delicateţe.

Michael şi Shane făceau tot posibilul să arate a băieţi drăguţi, în timp ce Eve era, în fine, Eve. Zâmbitoare.

— Poate chiar de două, adăugă, dacă nu sunt prea scumpe.

— O, nu sunt deloc scumpe, zise femeia, scuturând din cap. Nu-i tocmai ca la Hilton, să ştiţi. Treizeci şi cinci de dolari pe noapte, cu micul dejun inclus. Fac pesmeţi şi cârnaţi cu sos, şi avem cafea. Ceva cereale. Nu prea pretenţios, dar e mâncare bună.

Michael se apropie, semnă în registru şi începu să numere banii. Femeia citi de-a-ndoaselea.

— Glass? Sunteţi de pe-aici?

— Nu, doamnă, răspunse el. Suntem doar în trecere. În drum spre Dallas.

— Şi-a intrat diavolul în voi, de-aţi venit tocmai până aici? se miră femeia. Nu contează; mă bucur c-aţi venit. Aşternuturi şi prosoape curate în camere, săpun, ceva rezerve de şampon. Aveţi nevoie de ceva, doar sunaţi. Copii, vă doresc o noapte bună. A, şi fără balamuc. Om fi noi în afara oraşului, dar îl cunosc personal pe şerif. Face imediat o expediţie specială.

— Dar de ce trebuie să ne creadă toată lumea descreieraţi? întrebă Eve, dându-şi ochii peste cap. Serios, suntem chiar *simpatici*. Nu toţi cei de vârsta noastră se dau în vânt după anarhie.

— Tu te-ai da, dacă anarhiştii ar oferi îngheţată pe gratis, replică Michael. Primi cele două chei şi zâmbi. Vă mulţumim,

doamnă…

— Linda mă cheamă, îl întrerupse femeia. Doamnă a fost mama. Deşi cred că-s destul de bătrână acum ca să fiu doamnă pentru voi, mai mare-i regretul. Hai, duceţi-vă. Lăsaţi-mă să termin cu coptul. Să treceţi mai târziu pe-aici. O să am fursecuri cu ciocolată proaspete pentru voi.

Eve rămase cu gura căscată. Până şi Michael părea impresionat.

— Hm… mulţumim, zise, după care se retraseră toţi în parcare, privindu-se reciproc cu ochii mari. Face fursecuri! exclamă el.

— Mda, îl aprobă Shane. Înfiorător. Şi, ce ne facem?

— Fetele au camera lor, decretă Eve, smulgând una dintre chei din mâna lui Michael. Ei, hai acum, nu-mi face mutra asta. Ştii că aşa se cuvine.

— Mda, ştiu, acceptă Michael. Se pare că sunt camere vecine.

Aşa şi erau: camerele numărul unu şi doi, ba chiar aveau o uşă de legătură între ele. Pe dinăuntru – la fel ca şi biroul Lindei – arătau, într-adevăr, destul de drăguţ. Claire vru să vadă cum e baia: era mai arătoasă decât cea de-acasă… şi mai curată.

— Hei, Eve? strigă ea, scoţând capul pe după uşă. Cum fac, mă îngrozesc de-acum, sau mai târziu?

— Gura, o repezi Eve, trântindu-se pe unul dintre cele două paturi, încrucişându-şi picioarele şi întinzând mâna după telecomanda televizorului. OK, nu e tocmai Motelul Iadului. Recunosc. Dar putea să fie… Hei, ia uite: pe HBO e maraton *Saw*[7]!

Grozav. Exact ce le trebuia. Claire îşi dădu ochii peste cap şi se duse afară, la maşină, ca să-i ajute pe băieţi să descarce lucrurile de care aveau nevoie: adică, după cum se dovedi când terminară, cam toate, de fapt. Eve rămase, ţanţoşă, întinsă în pat, schimbând canalele şi căutându-şi perna cea mai confortabilă.

Shane îi aduse târâş valiza în cameră şi i-o trânti pe podea, lângă pat.

[7] Serie de şapte filme de groază, primul având premiera în anul 2003. Personajul principal, John Kramer, poreclit „fierăstrăul”, îşi supune victimele unor serii de torturi fizice şi psihice înainte de a le omorî.

— Hei, Prinţesa Întunericului! Uite-ţi rahaturile. Şi muşcă-mă de cur!

— Stai puţin, să-ţi dau şpaga, replică Eve, făcându-i semne să se care, dar fără să-şi dezlipească privirea de televizor. Ce bine e să ştim că putem să fim exact la fel, chiar şi afară din Morganville, nu?

El izbucni în râs.

— Corect!

Îşi întoarse privirea spre Claire, care-şi sprijinise propria valiză de perete şi privea în jur.

— Aşadar, presupun că asta înseamnă „noapte bună”?

— Aşa cred, îi răspunse ea. Hm, doar dacă nu vreţi să vedeţi cu noi ceva filme?

— Aduc eu chipsurile!

•

Două ore mai târziu, erau întinşi pe paturi, rezemaţi de perne, gemând şi tresărind şi urlând tot felul de replici către ecran. Sonorul era dat destul de tare şi, cu toate ţipetele şi scrâşnetele fierăstrăului mecanic, fu nevoie de câteva secunde până ca zgomotul din *afara* camerei să pătrundă înăuntru, până la vreunul dintre ei. Michael îl auzi primul, fireşte, şi aproape că zbură din pat, traversând camera şi trăgând draperiile. Eve se repezi să oprească sonorul televizorului.

— Ce? Ce e?

De afară, din parcare, Claire putea acum să audă tropăit de cizme, râsete de beţivi şi zgomot de metal zdrobit. Sări şi ea din pat, aproape concomitent cu Shane, iar Eve fu ultima care le urmă exemplul.

— Hei! ţipă ea, şi Claire tresări auzindu-i furia din voce. Hei, jigodiile naibii, asta-i maşina *mea*!

Erau cei trei ticăloşi din popasul auto, doar că ajunseseră acum cu o ladă de bere mai imbecili, ceea ce, teoretic vorbind, chiar nu prea părea posibil. Şi totuşi, iată-i, căşunând pe maşina lui Eve cu un baros uriaş şi două bâte de baseball. Parbrizul din faţă se prefăcu în ţăndări după o lovitură a barosului mânuit de Tipul Furios. Şapcă Portocalie îşi avântă bâta de baseball şi mai contribui cu o adâncitură profundă la deja oribilul aspect al capotei. Cel de-al treilea haidamac făcu să zboare oglinda laterală, trimiţând-o pe aripa stângă cu o lovitură aprigă.

Şapcă Portocalie îi trimise lui Eve o bezea cu gura ştirbă, apoi îşi vârî mâna în buzunarul de la spate al pantalonilor, de unde scoase o sticlă plină cu ceva având o uşoară nuanţă roz, ca de limonadă.

— Benzină, înţelese Michael. Trebuie să-i opresc.

— Or să te omoare, protestă Shane, aruncându-se în drumul lui. Nici gând! Aici nu eşti în Morganville, şi dacă ajungi într-o celulă, eşti *mort*. Înţelegi?

— Dar… maşina *mea*! se văicări Eve. Nu, nu, nu…

Şapcă Portocalie turnă benzină peste tot, pe banchetele de dinăuntru, apoi aprinse un băţ de chibrit şi-l azvârli.

Automobilul lui Eve se aprinse ca un foc de tabără la serbarea de sfârşit de an şcolar. Eve mai scoase un ţipăt ascuţit şi încercă, la rândul ei, să se avânte pe lângă Shane. El se retrase până când ajunse lipit cu spinarea de uşă şi se feri de o palmă de-a ei.

— Claire? O mânuţă de ajutor? scânci el, când Eve chiar reuşi să-l nimerească.

Atunci, Claire îşi prinse prietena de ambele braţe şi-o trase înapoi. Nu-i fu uşor. Eve era mai mare decât ea, mai puternică şi, în clipa de faţă, mult mai agitată.

— Dă-mi drumul! urlă Eve.

— Nu! Calmează-te! E prea târziu. Nu mai ai ce să faci!

— Pot să-i iau în şuturi!

Michael deja ajunsese la aceeaşi concluzie ca Shane, aşa că, în clipa în care Eve reuşi să se desprindă din strânsoarea lui Claire, se grăbi să-i iasă în cale şi s-o cuprindă cu braţele, făcând-o imediat să se oprească.

— Nu, zise el, nu poţi.

Ochii lui aveau pâlpâiri roşiatice din cauza furiei; clipi de câteva ori, inspiră şi expiră adânc, până când izbuti să redevină el însuşi, acel Michael cu ochi albaştri, stăpân pe sine… la limită.

Cei trei haidamaci din parcarea motelului chiuiau şi zbierau, în timp ce priveau cum arde automobilul lui Eve; deodată, se repeziră spre masiva lor camionetă, când uşa recepţiei se deschise, trântindu-se de perete.

În prag îşi făcu apariţia bunicuţa Linda, arătând ca urgia lui Dumnezeu cu şorţ în faţă. Avea în mâini o puşcă de vânătoare, pe care o îndreptă pieziş, spre cer, apoi trase. Detunătura fu

şocant de răsunătoare.

— Dispăreţi de-aici, idioţilor! urlă ea spre cei trei indivizi aflaţi în plină retragere. Data viitoare când vă mai văd farurile din spate, vă trimit un pupic special, cu încărcătură pentru cerbi!

Trase de încărcător, dar nu mai avu nevoie să-şi încarce arma: camioneta deja demara, scuipând pietriş cu cauciucurile în timp ce zbura din suprafaţa parcării; pe urmă, după o întoarcere în U rapidă, de beţiv, porni înapoi spre teritoriul oraşului Durram.

Bunicuţa Linda îşi săltă puşca de vânătoare pe umăr, privi încruntată automobilul incendiat, apoi se întoarse în biroul ei. Reveni de acolo cu un extinctor şi făcu să piară văpăile din cinci jeturi rapide de spumă albă.

Shane deschise uşa, dar fu imediat secerat de Eve, care se năpusti pe lângă el, cu Michael urmând-o îndeaproape. Shane şi Claire veniră ultimii. Claire simţea că i se face rău, fizic. Maşina era complet *distrusă*. Chiar dacă focul fusese stins, geamurile erau ţăndări, caroseria, îndoită şi răsucită, farurile, sparte, cauciucurile, dezumflate, iar scaunele fuseseră arse până la arcuri în mai multe locuri.

Văzuse epave mai arătoase în cimitirul de maşini.

— Ăştia trei nu-s în firea lor, le-a luat Dumnezeu minţile, comentă Linda. Îl sun pe şerif, îl aduc încoace, ca să-i poţi scrie o plângere. Îmi pare rău, scumpo.

Eve plângea, zguduită de suspine violente însoţite de tresăriri, ori de câte ori privea resturile maşinii pe care o iubise atât de mult. Claire o cuprinse cu un braţ, şi Eve se întoarse, îngropându-şi faţa în umărul ei.

— De ce? strigă, acum plină de furie şi de nedumerire. De ce ne-au urmărit? De ce-au făcut una ca asta?

— Pentru că i-am speriat, zise Michael. Oamenii speriaţi comit fapte prosteşti. Iar haidamacii speriaţi, când sunt beţi, le fac şi mai gogonate.

Linda clătină aprobator din cap.

— Ai mare dreptate, fiule. Totuşi, e al naibii de păcat. Nu suport să văd că se-ntâmplă aşa ceva cu nişte copii drăguţi care-şi văd de treburile lor. Oamenii ca ăştia nu ştiu decât să se ia de câte cineva, şi tuturor celor de pe-aici li s-a acrit de ei. Cred că şi-au închipuit că aţi putea fi jucării noi pentru ei.

— Şi-au închipuit greşit, replică Michael. Ochii îi scânteiară, pentru o fracţiune de secundă, înroşiţi, dar văpaia lor se stinse repede, spre albastrul firesc. Totuşi, reluă el, avem o problemă. Ce-o să ne facem de maşină?

— Fii bucuros că am reuşit să ne luăm lucrurile din ea, îi atrase atenţia Shane, iar Michael, dându-şi seama unde bătea, făcu pentru scurt timp o figură îngreţoşată, după care încuviinţă. Eu şi cu Eve o să facem mâine ceva cumpărături, continuă Shane. Să vedem ce-am putea găsi prin oraş.

Eve se smiorcăi şi-şi şterse ochii, întinzându-şi astfel rimelul pe toată faţa.

— Dar eu n-am bani pentru o maşină nouă, zise.

— Găsim noi o cale, o linişti Shane, pe un ton de parcă ar fi afirmat un lucru normal, şi că aşa ceva i s-ar fi întâmplat cu regularitate.

Iar Claire presupuse că, la trecutul lui, probabil că aşa şi era.

— Haideţi, adăugă el, dacă stăm să tot bocim aici, tot nu rezolvăm nimic. Mai bine intrăm să ne petrecem restul nopţii. Doar nu plecăm nicăieri.

Linda oftă.

— Urăsc să văd că se-ntâmplă de-astea, repetă ea. Ai naibii cretini. Ia staţi aici o clipă.

Se duse din nou în biroul recepţiei, luându-şi extinctorul cu ea, şi se întoarse de-acolo cu un mic castron din ceramică, plin de…

— Fursecuri, exclamă Shane, primindu-l din mâinile ei. Mersi, Linda.

— Măcar atât pot să fac, replică ea, izbind o piatră cu piciorul, încruntându-se şi clătinând din cap. Ai naibii cretini. Las’ c-o să stau trează tot restul nopţii, ca să fiu sigură că nu se mai întorc.

Totuşi, Claire nu credea că ei şi-ar mai asuma un astfel de risc. Linda se arătase îndeajuns de hotărâtă, cu puşca ei de vânătoare.

•

Nu mai putea fi vorba despre bucuriile unei petreceri cu vizionări de filme, însă măcar fursecurile erau calde, proaspete şi delicioase. Lacrimile lui Eve se zvântară, lăsând în loc o furie febrilă. Făcu un duş prelungit, ca să şi-o mai stingă, iar când se întoarse din baie, aureolată de aburi, părea micuţă şi

vulnerabilă, despuiată de armura ei goth.

Claire o strânse în braţe şi-i oferi un fursec. Eve începu să-l ronţăie şi-şi strânse mai bine în jurul trupului chimonoul din mătase neagră, în timp ce se suia în pat.

— Au plecat băieţii? se interesă ea.

— Mda, s-au dus, îi răspunse Claire. Pot să…

— Nu, dă-i bătaie. Eu o să stau aici şi să privesc cum îmi fumegă maşina, zise Eve, fixând cu o privire ţâfnoasă draperiile, care, slavă Domnului, acopereau geamurile.

Claire clătină din cap, îşi luă lucrurile şi se duse să facă şi ea o baie. O termină cu iuţeala fulgerului, fiind aproape convinsă că Eve ar putea găsi o cale de a intra în bucluc cât timp nu e ea de faţă, însă când ieşi din baie, cu pielea trandafirie şi umedă şi strălucitoare de pe urma apei fierbinţi, o găsi pe Eve exact în locul în care o lăsase, schimbând întruna canalele televizorului.

— Asta-i cea mai rea excursie *din toate timpurile*, zise Eve. Şi-am mai pierdut şi sfârşitul filmului.

— Fierăstrăul învinge de fiecare dată. Ştii asta.

Se auzi un zgomot uşor la uşa camerei de motel. Ceva ca un râcâit, apoi o bufnitură. Eve se ridică fulgerător în capul oaselor, pe pat.

— Ce naiba a fost asta? Pentru că nu-mi vine în minte decât un criminal în serie!

— E Shane, care vrea să te sperie. Sau poate s-or fi întors tipii ăia, îşi dădu cu părerea Claire. Şşşt.

Se duse la perdele şi aruncă o privire afară, prudentă, în faţa uşii, lumina era destul de slabă, însă tot văzu pe cineva rezemat cu spatele de perete. Singur.

— Nu e decât un tip… dar nu prea pot să-l văd bine.

— Aşadar, varianta cu criminalul în serie rămâne pe tapet? O nouă regulă. Uşa nu se deschide.

Tresăriră amândouă când un pumn bubui, o singură dată, în uşă.

— Lăsaţi-mă să intru, porunci vocea lui Oliver. Imediat.

— A, exclamă Eve. În cazul acesta, altă nouă regulă. Pe de altă parte, teoretic vorbind, el chiar *este* un criminal în serie, nu?

Claire nu prea avea chef să se gândească la ultima ei afirmaţie, fiindcă se temea că Eve ar fi putut avea dreptate.

Descuie uşa şi o deschise, şi Oliver pătrunse în cameră. Mai

făcu doi paşi, înainte ca genunchii să cedeze sub el, şi se prăbuşi.

— Nu-l atinge! exclamă Claire, când o văzu pe Eve că se lasă să alunece jos din pat, vrând să se apropie de Oliver. Vedea clar rănile şi urmele de sânge de pe el. Cheamă-l pe Michael, o îndemnă ea. Mai repede!

Asta nu constituia o problemă. Michael şi Shane deja deschideau uşa, şi erau toţi patru laolaltă când Oliver se rostogoli pe o parte, apoi pe spate, privind fix tavanul.

Arăta rău: palid, cu răni deschise la faţă şi pe mâini. Şi hainele îi erau spintecate, şi îmbibate de sânge. Nu spuse nimic. Michael se repezi înapoi în camera lui şi se întoarse de-acolo cu geanta frigorifică. Îngenunche lângă Oliver şi-şi întoarse privirea peste umăr spre cei trei prieteni ai săi.

— Voi trebuie să plecaţi. Duceţi-vă alături. Imediat. Mai repede!

Shane le apucă de braţe pe cele două fete şi le conduse afară, închizând uşa după el şi lăsându-l pe Michael singur cu Oliver.

Claire dădu să se întoarcă.

— Nici să nu te gândeşti, o opri Shane, împingându-le pe amândouă în camera lui. Ştii cum merge treaba. Dacă are nevoie de sânge, lasă-l să şi-l ia din geanta frigorifică. Nu de la robinet.

— Dar ce-o fi păţit? formulă Eve întrebarea logică şi înfricoşătoare, pe care Claire, până la un anumit moment dat, încercase s-o evite. Doar e *Oliver*. Unul dintre cei mai tari. Şi cineva i-a făcut chestia asta. Cum? De ce?

— Cred că toate astea ar trebui să-l întrebăm pe el, îi atrase atenţia Shane. Cu condiţia să nu aibă o poftă prea nestăvilită pentru gustări în miez de noapte.

— Fir-ar să fie, exclamă Eve. Că tot ai adus vorba, am lăsat fursecurile dincolo. Mi-ar fi prins tare bine un fursec în clipa asta. În definitiv, cam cât de daţi peste cap suntem?

— Dat fiind ce s-a întâmplat cu maşina şi cine ştie ce belele o mai fi iscat Oliver? Destul de daţi peste cap. Dar, stai puţin! Asta e ceva normal pentru noi, nu?

— În clipa asta, tare mult, dar tare mult îmi doresc să nu fi fost.

Stătură să joace poker până când se întoarse Michael, cu

Oliver după el. Era pe picioare şi mergea normal, cu toate că părea să-şi fi trecut veşmintele printr-o maşină de tocat.

Şi nu părea deloc fericit. Nu că ar fi arătat vreodată Oliver cu adevărat fericit, când nu-şi juca rolul de hippy, însă acum părea de-a dreptul nefericit, cu prisosinţă.

— Trebuie să plecăm, zise el. Repede.

— Păi, cam asta e problema, interveni Shane, dat fiind faptul că mijlocul nostru de transport folosit până aici nu mai e tocmai impermeabil la lumină, chiar dacă nu ne-ar deranja prea tare să stăm pe scaunele arse pe jumătate. Nici măcar în portbagaj nu se poate sta, mulţumită efectului barosului. Plus că mai avem doar două ore până la răsăritul soarelui. Oricum, nu se poate.

— Oliver, zise Michael, e momentul să ne spui de ce am venit aici, în primul rând. Şi ce-ai păţit.

— Nu e treaba voastră, ripostă Oliver.

— Mă scuzi, dar din moment ce ne-ai atras în povestea asta după tine, aş zice că e treaba noastră acum.

— Ce, problema mea a fost cea care v-a distrus maşina? Nu, propria voastră tâmpenie a fost. Vă mai spun o dată: nu aveţi nevoie să ştiţi, iar eu nu sunt nevoit să vă spun. Lăsaţi-o cum a picat.

După voce, părea să fi redevenit el însuşi, dar într-o versiune mai blândă, iar când se aşează pe marginea patului, de parcă statul în picioare l-ar fi obosit… nu mai semăna a Oliver.

— Te simţi bine? se interesă Claire.

El îşi ridică ochii şi-i întâlni privirea, şi pentru o clipă, ea zări ceva cumplit în ei: o teamă copleşitoare, istovitoare, străveche. Fu şocată. Nu crezuse că lui Oliver ar putea, cu adevărat, să-i fie teamă de ceva, vreodată.

— Da, îi răspunse el. Sunt bine. Rănile se vindecă. Dar problema e ce s-ar putea întâmpla, dacă am rămâne blocaţi aici. Nu putem să aşteptăm ajutor din Morganville. Trebuie să ne aşternem la drum înainte de următoarea înserare.

— Altfel? vru să ştie Claire.

— Altfel, se întâmplă ce e mai rău. Pentru noi toţi, zise Oliver, cu o înfăţişare care părea… bântuită. Şi extrem de obosită. Am nevoie de odihnă, reluă el. Găsiţi o maşină.

— A… nu prea putem spune că ne scăldăm în bani.

Fără o vorbă, Oliver scoase un portofel din buzunarul pantalonilor, se strâmbă când văzu zgârieturile şi crestăturile

din pielea acestuia, dar îl desfăcu şi scoase la iveală un teanc de bancnote verzi, scorţoase.

Sute.

Le întinse tot teancul.

— Mai am, îi asigură. Luaţi-i. Ar trebui să fie destui ca să puteţi cumpăra ceva utilizabil. Şi aveţi grijă să aibă suficient spaţiu în portbagaj.

După o secundă de ezitare, degetele lui Eve se strânseră în jurul teancului de bani.

— Oliver? Nu, serios, eşti bine?

— Voi fi, răspunse el. Michael, crezi că există vreo altă cameră în motelul acesta, pe care s-o pot ocupa până când vom fi gata pentru plecare?

— Fac eu rost, încuviinţă Michael.

Se strecură afară pe uşă şi dispăru în câteva clipe, îndreptându-se spre biroul de recepţie. Oliver închise ochii şi se lăsă pe tăblia patului. Arăta atât de vizibil devastat, încât Claire, fără să-şi dea seama, întinse mâna şi, doar din intenţia de a fi drăguţă cu el, îi puse mâna pe braţ.

— Claire, zise Oliver încetişor, fără să deschidă ochii, ţi-am acordat cumva permisiunea de a mă atinge?

Ea îşi retrase mâna… în grabă.

— Nu trebuie decât… să mă laşi în pace. Nu sunt eu însumi, în clipa de faţă.

La drept vorbind, era în destul de mare măsură el însuşi, cel dintotdeauna, cel puţin din câte putea să-şi dea seama Claire, dar trecu cu vederea.

Eve desfăcuse bancnotele în evantai, numărându-le.

Cu cât creştea suma, cu atât se făceau şi ochii ei mai mari.

— Maică, şopti ea. Cu ăştia aş putea să cumpăr şi cel mai fiţos iaht de uscat. Uau. Habar n-aveam că o cafenea poate să fie o afacere atât de rentabilă.

— Nu e, o asigură Shane. El probabil că are mormane de aur ascunse pe sub pernele canapelei. A avut destul timp la dispoziţie ca să ajungă bogat, Eve.

— Şi destul timp ca să pierd totul, o dată, sau de două ori, îl completă Oliver. Asta, dacă vrei să respectăm adevărul. Am fost bogat. În prezent, sunt… nu chiar atât de sărac pe cât am fost odată. Dar nici pe departe atât de avut, în acelaşi timp. Blestemul războaielor umane, şi al politicii. E greu să-ţi

păstrezi ceea ce ai, cu atât mai mult când eşti, totdeauna, un outsider.

Claire nu stătuse niciodată să se gândească la felul în care-şi obţinuseră vampirii banii de care dispuneau; totuşi, presupuse că nu le-o fi fost deloc uşor, în realitate. Îşi aminti de toate reportajele pe care le văzuse în programele de ştiri ale televiziunilor, cu oamenii care fugeau ca să-şi salveze vieţile din calea războiului, ducând cu ei tot ce mai puteau lua.

Odată şi-odată, o fi fost şi Oliver printre aceştia. Şi Amelie. Şi Myrnin. Probabil că nu numai o dată. Însă reuşiseră să treacă peste astea.

Erau supravieţuitori.

— Şi ce s-a întâmplat acolo? întrebă ea, dar fără să se aştepte cu adevărat ca el să-i răspundă.

Şi Oliver nu-i înşelă aşteptările.

ŞASE

De îndată ce Oliver îşi primi propria cameră – numărul trei, evident – la motel, Claire, Eve şi Shane se apucară să camufleze încăperile în care aveau să rămână Michael şi Oliver pe timpul zilei. Nu era prea greu: draperiile de la ferestre se dovediră destul de bune, şi un pic de bandă izolatoare pe la margini asigura păstrarea penumbrei în fiecare cameră… plus câte un afiş cu UN DERANJAŢI pe fiecare clanţă.

— Zăvorul şi lanţul, îl povăţui Shane pe Michael, în timp ce plecau toţi trei.

Zorii începuseră să picteze în trandafiriu orizontul spre răsărit.

— Te sun pe mobil când ajungem în faţa uşii. Nu deschizi pentru nimeni altcineva.

— I-ai spus asta şi lui Oliver?

— Am eu faţă de prost, după părerea ta? Lasă-l să-şi vadă singur de porcăriile lui, frate.

Michael clătină din cap.

— Aveţi grijă pe-acolo. Nu-mi place că plecaţi toţi trei de capul vostru.

— Linda a anunţat că vine cu noi, la vânătoare, îi explică Eve.

Literalmente. Cu adevărata ei *puşcă de vânătoare*.

— Mai bine zis, Linda ne conduce. I-am promis că-i facem cinste cu micul dejun şi că-i cărăm ceva lucruri mai grele de la magazin. Mi se pare o învoială destul de bună, plus că, din câte am impresia, tuturor le place de ea. Nimeni n-o să se ia de noi, cât timp ne însoţeşte.

Poate c-o fi fost o dovadă de optimism, însă şi Michael păru oarecum uşurat după ce auzi toate acestea, şi bătu palma cu Shane, după care încuie uşa în urma lor. Auziră clar ţăcănitul zăvorului.

— Ei bine, zise Eve, e începutul unei zile frumoase, după o noapte în care n-am dormit, mi-a ars maşina, şi nu pot să mă machiez, ceea ce e la fel de grozav ca şi toate celelalte.

Faza cu nemachiatul fusese ideea lui Shane, iar Claire fusese nevoită să recunoască faptul că era o idee bună. Eve era, de departe, cea mai uşor de recunoscut din micul lor grup, însă fără pudra de orez, creionul dermatograf negru şi gros, şi rujurile în nuanţe fanteziste, ea arăta cu totul altfel. Claire îi împrumutase o bluză mai puţin goth, cu toate că Eve insistase să fie purpurie. Cu ea, şi o pereche de blugi simpli, Eve arăta aproape… normal. Ba chiar îşi pieptănase părul pe spate şi şi-l legase într-o singură coadă de cal.

Nici urmă de craniu la vedere, cu toate că cizmele ei tot arătau un pic şocant.

— Gândeşte-te că operezi deghizată, o sfătui Shane. Într-o zonă beligerantă ostilă.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti. N-a trebuit decât să-ţi arunci pe tine un tricou de camuflaj şi să-ţi găseşti o şapcă de baseball. Dacă-ţi găsim şi puţin tutun de mestecat, eşti de-acolo.

— Eu nu sunt deghizată, interveni Claire.

Eve pufni.

— Iubito, tu *trăieşti* deghizată. Ceea ce înseamnă norocul nostru. Haideţi, poate că Lindei i-or mai fi rămas ceva fursecuri.

— Pentru micul dejun?

— N-am spus niciodată că aş fi partizana politicii naziste de exterminare prin înfometare!

O găsiră pe Linda trează – căscând, obosită, dar trează – când deschiseră uşa biroului de recepţie. Sorbea dintr-o cană cu cafea neagră, iar când Eve îi spuse bună dimineaţa, Linda

făcu semn cu mâna spre platoul cu fursecuri de pe tejghea. Eve suspină uşurată.

— Ăăă… aş putea să iau şi puţină cafea?

— Uite colo, în ibric. Toarnă-ţi una mare. Deja e o zi lungă.

Linda îmbrăcase o altă bluză – tot cu carouri, dar în alte culori – însă altfel arăta în mare măsură la fel ca aseară.

— Ia ziceţi, copii, aţi dormit cât de cât? se interesă ea.

— Nu prea, mormăi Shane, cu gura plină de fursecuri, în timp ce Eve îşi umplea o ditamai cana albă cu cafea.

Întinse mâna spre ea, ca o cerere mută de a-i turna şi lui. Eve îşi dădu ochii peste cap, puse ibricul la loc pe arzător şi trecu pe lângă el, spre tava cu fursecuri.

— Ia uite-o pe domnişoara Tupeu! bombăni el.

— Tupeu înseamnă când *cineva* nu vrea nici măcar să-şi ia singur cafeaua.

Shane ridică din umeri şi se duse să-şi toarne singur, în timp ce Eve dădea iama în tava cu fursecuri, iar Claire ciugulea şi ea, gândindu-se că ar fi fost cazul să se simtă mai obosită. Probabil că aşa avea să fie, mai târziu, însă în clipa de faţă se simţea… entuziastă? Poate că agitată era un termen mai potrivit.

— Şi, se aventură ea, de unde se poate cumpăra o maşină pe-aici?

— În Durram? răspunse Linda, clătinând din cap. Sunt în vreo două locuri de-alea vechi, atât. Cine vrea maşină nouă, se duce la oraş după ea. Nu că ar fi prea multe maşini noi pe-aici, în zilele noastre. Durram a fost un oraş petrolier, mai demult, pe vremea boomului, se pompa o grămadă de ţiţei brut din pământ, dar când s-a terminat, s-a dat toată lumea cu capul de pereţi. De-atunci, se tot pleacă. N-a fost niciodată o populaţie prea mare, dar ce vedeţi acum nu-i mai mult de jumătate din ce-a fost acum cincizeci de ani, şi chiar şi-atunci, o grămadă din clădirile-astea au rămas închise.

— Dar dumneata de ce rămâi? se interesă Shane, sorbind din cafea.

Linda ridică din umeri.

— Unde să mă duc? Soţul meu e îngropat aici, s-a întors mort din războiul din Irak, ăla primul. Familia mea e aici, cât a mai rămas din ea, inclusiv Ernie, nepotul meu. Ernie e patronul uneia dintre firmele cu maşini vechi, tocmai de-asta cred că

putem să găsim ce vreţi la un preţ bun, atât de devreme, dimineaţa, zise, zâmbind. Dacă o bătrână nu e în stare să-şi dea jos din pat propriul nepot înaintea zorilor, ca să-i facă un serviciu, atunci viaţa nu mai are niciun rost. Aşa că lăsaţi-mă doar să-mi termin cafeaua şi-o pornim la drum.

O bău repede, mai repede faţă de cât reuşiră Shane şi Eve să şi le dea pe gât pe-ale lor, şi după aproximativ cinci minute se înşirau toţi patru pe bancheta camionetei Lindei, care pe dinăuntru avea mai multă rugină decât vopsea, şi tapiţeria lăsată. Claire stătu în poala lui Shane, ceea ce nu era deloc un lucru rău, privind din perspectiva ei. Iar după felul în care o ţinea, nu avu impresia că el ar putea să aibă vreo obiecţie. Linda porni camioneta cu un zdrăngănit metalic şuierat, şi motorul începu să urle în timp ce vehiculul se desprindea de suprafaţa acoperită cu pietriş a parcării, intrând pe îngusta şosea cu două benzi care ducea spre Durram.

— Hm, exclamă ea, în timp ce treceau pe lângă panoul care indica intrarea în oraş, abia lizibil ca urmare a atacurilor armelor de vânătoare. De obicei, e câte un ajutor aici, dimineţile. Cred că a dormit cineva cam mult. Probabil, Tom. Lui Tom îi cam place să întârzie serile în bar, câteodată; vede el pe naiba pentru că iar a tras chiulul.

— Adică o să fie concediat?

— Concediat? În Durram, nu. În Durram nu eşti concediat: eşti făcut de ruşine, răspunse Linda.

Trecu de câteva străzi, de câteva magazine goale şi de benzinăria goală, după care vină la dreapta şi pe urmă la stânga.

— Aici e, îi anunţă ea.

Firma era inscripţionată HURLEY MOTORS, şi părea veche de un milion de ani. Cineva o nimerise şi pe ea cu alice pentru căprioare, cine ştie când; totuşi, după rugină, părea să se fi întâmplat acum multă vreme. Poate chiar înainte de naşterea lui Claire; poate chiar înainte de naşterea *mamei* lui Claire. Era acolo o mică şi jalnică adunătură de maşini vechi, parcate în faţa unei clădiri mici, din beton, care arăta de parcă ar fi fost construită de aceeaşi persoană care ridicase şi motelul Lindei.

Şi dacă stăteai să te gândeşti, probabil că aşa şi era.

Blocurile de ciment erau vopsite într-un bleu-pal, cu un chenar roşu-închis la acoperiş şi la ferestre, însă totul se

decolorase de-a lungul timpului, ajungând la un soi de gri. Imediat cum îşi opri Linda camioneta, în scrâşnetul frânelor, uşa de la intrarea barăcii se deschise, şi un tânăr ieşi de acolo, făcându-le semne de salut cu mâna.

— Ooo, ce drăguţ, comentă Eve în şoaptă spre Claire, care clătină aprobator din cap.

Era un pic mai mare ca vârstă, poate să fi avut vreo douăzeci de ani, însă era drăguţ la faţă. Şi avea un zâmbet grozav, la fel ca al bunicii sale.

— Ooo, dar e drăguţ! replică Shane, cu o voce prefăcută de fată. Phii, ce-ar fi să-l invităm în oraş!

— Tacă-ţi gura, *dihorule*! Claire, trage-i una!

— Mă fac că-i trag, zise Claire. Uite-l, i-a dat sângele.

Shane pufni.

— Vezi să nu! Bine, haideţi jos din camionetă, până nu devine prea ridicolă situaţia.

Linda, neluându-i în seamă, coborâse deja de la volan şi acum se îndrepta spre nepotul ei. În timp ce se îmbrăţişau, Claire sări jos pe caldarâm din poala lui Shane. El ţopăi alături de ea, după care se lăsă să lunece jos şi Eve.

— Uau, exclamă ea, examinând maşinile din parc. E, pur şi simplu…

— Trist.

— Eu înclinam mai degrabă spre înfiorător, dar, mda, merge şi-aşa. OK, putem cădea de acord să nu fie cumva o dubiţă?

— Îhî, aprobă Shane. Aşa ceva mă îmbolnăveşte.

Porniră agale prin parcul de maşini. Nu le luă mult până să termine de examinat tot ce era în faţă şi, după expresia feţei lui Eve, Claire îşi putea da seama că nu s-ar fi lăsat văzută nici moartă conducând ceva din tot ceea ce găsise acolo… sau, mai bine zis, nu s-ar fi lăsat văzută cu morţii, conducând maşina.

— E *naşpa*, zise, într-adevăr, Eve. Singura chestie care să aibă un portbagaj cu spaţiu cumsecade e *roz*.

Şi nu avea doar un pic de roz: dădea impresia că o întreagă fabrică de vopsea roz s-ar fi vărsat pe ea.

Nepotul Lindei se apropie, urmat îndeaproape de ea. Prinse din zbor ultima parte a plângerii lui Eve, şi scuturâ din cap.

— Oricum, n-aţi vrea să luaţi chestia aia, zise. I-a aparţinut lui Janie Hearst. A condus-o douăzeci şi cinci de mii de kilometri fără să-i schimbe uleiul. Ea se crede Paris Hilton a

Durram-ului. Bună, eu sunt Ernie Dawson. Am auzit că vă căutaţi o maşină. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu a voastră. Idioţii ăştia sunt un pericol public; aşa sunt de când eram eu mic. Mă bucur că n-a fost nimeni rănit.

— Mda, bine, acum nu mai vrem decât să plecăm naibii din oraş, îi răspunse Eve. Maşina mea era… era un foarte drăguţ Caddy clasic, ştii? Negru, cu aripioare? Speram că, eventual, ar putea cineva s-o remorcheze, s-o repare, şi eu s-o pot lua altădată, poate, peste vreo două săptămâni?

Ernie făcu un semn de încuviinţare. Avea ochii verzui, o culoare care ieşea în evidenţă pe fondul feţei arse de soare; părul şaten îi era ondulat şi-i tot cădea peste faţă. Claire îl simpatiză instinctiv, dar apoi îşi aminti de *ultimul* străin simpatic de care-i plăcuse. Nu ieşise prea bine. În realitate, ieşise foarte, foarte rău, acesta făcându-i sângele să i se scurgă cu încetul din trup.

Aşa că nu-i răspunse la zâmbet lui Ernie… prea tare.

— Cred că aş putea s-o rezolv, zise el. Earle Weeks, de la atelierul de reparaţii de mai încolo, probabil c-ar reuşi să facă vreo minune cu ea, însă va trebui să-i lăsaţi un avans destul de substanţial. Trebuie să comande piesele.

— Hei, dacă poţi să-mi faci o ofertă bună pentru o maşină cumsecade care să nu fie *roz*, sunt întru totul amatoare.

— Păi, ceea ce vedeţi e cam tot ce se poate oferi, în afară de…

O fixă cu privirea pe Eve timp de câteva lungi secunde, după care clătină din cap.

— Nooo, nu se poate să vă intereseze aşa ceva.

— Ce?

— Una pe care o ţin în spate. Nimeni de pe-aici n-ar cumpăra aşa ceva. Am încercat să cad la învoială cu o companie din Dallas, ca să mă scape de ea. Dar, dac-aţi zis un Caddy mare, clasic…

Eve ţopăi pe loc.

— Super! Hai să vedem!

— Vreau doar să vă avertizez, n-o să vă placă.

— E roz?

— Nu. Categoric, nu roz. Dar – Ernie ridică din umeri – bine, sigur. Veniţi după mine.

— Asta trebuie să fie bună, zise Shane, vârându-şi mâna în

buzunar şi scoţând un fursec pe care-l ascunsese acolo. Îl rupse în două şi-i oferi jumătate lui Claire.

— Abia aştept, zise ea, şi-o înfulecă imediat, fiindcă Linda era o specialistă de clasă mondială în privinţa fursecurilor. Nu-mi vine să cred că am ajuns să mănânc fursecuri la micul dejun, comentă ea apoi.

— Mie nu-mi vine să cred că suntem blocaţi în Durram, Texas, cu o maşină arsă, doi vampiri, şi cu fursecuri *atât* de bune.

Şi… avea dreptate.

•

Eve avea o faţă de parcă tocmai ar fi descoperit Sfântul Graal, sau cine ştie care ar fi echivalentul gotic pentru aşa ceva. Se holba, cu ochii cât cepele şi strălucitori, buzele întredeschise, şi o veselie pe chip neobişnuit de contagioasă.

— E de vânzare? întrebă.

Încerca să pară nepăsătoare, îşi zise Claire, însă trecea pe lângă ţintă la un kilometru.

— Cât costă?

Ernie nu se lăsă păcălit câtuşi de puţin. Îşi frecă buzele cu degetul mare, privind fix când spre Eve, când spre maşină.

— Ei bine, zise, până la urmă, pe un ton gânditor, cred că aş putea s-o dau cu trei mii. Pentru că sunteţi prieteni cu bunica.

— Să nu îndrăzneşti s-o tragi pe sfoară pe fata asta, îl apostrofa Linda. Ştiu sigur că i-ai plătit lui Matt, de la pompe funebre, şapte sute de dolari pentru chestia asta afurisită, şi de şase luni tot stă aici, să se pună praful pe ea. Ar trebui să i-o dai pe o mie, cel mult.

— Buni!

— Nu mă *Buni* tu pe mine. Fii băiat drăguţ. Unde naiba ai mai putea să vinzi un dric în oraşul ăsta?

— Păi, zise el, eu încercam să-l fac să semene mai degrabă cu un autobuz pentru petreceri.

Era o maşină *gigantică*. De un negru sclipitor, cu chenare şi înfloriturii argintii, şi perdele de un alb stins în spate. Bunicuţa Linda avea dreptate: era acoperită de praful deşertului, însă pe sub stratul de murdărie, arăta brici; *de-a dreptul* brici.

— Autobuz pentru petreceri? întrebă Eve.

— Mda, ia priviţi.

Ernie deschise uşa din spate, pe care ar fi trebuit să fie urcat

sicriul… şi, iată, acolo era o podea în toată regula, cu o luxuriantă mochetă neagră, fără jgheaburile sau clemele metalice obişnuite pentru fixarea sicrielor. El montase scaune scunde pe ambele laturi, câte două de fiecare parte, faţă în faţă.

— Am pus şi suporturile pentru pahare, explică el. Voiam să montez şi un ecran pentru filme, dar am rămas fără bani.

Eve, ca în transă, îşi vârî mâna în buzunar şi scoase banii de acolo. Numără trei mii de dolari şi i-i întinse lui Ernie.

— Nu vreţi s-o conduceţi mai întâi? se miră el.

— Merge?

— Mda, destul de bine.

— Are aer condiţionat?

— Sigur că da. Şi în faţă, şi în spate.

— Cheile, ceru ea, întinzând mâna.

Ernie ridică un deget, fugi înapoi în baracă şi apoi se întoarse cu un inel cu chei, pe care i-l înmână, zâmbind.

Eve deschise portiera din faţă şi porni motorul dricului. Acesta tuşi puţin, dar apoi se linişti, torcând frumos, regulat.

Eve mângâie volanul, după care-l *îmbrăţişă*: la propriu.

— A mea e, zise. A mea, a mea, a mea.

— OK, treaba asta începe să-mi dea fiori, la modul cel mai serios, zise Shane. Am putea să trecem peste bizara iubire obsesivă şi să ajungem la partea cu condusul propriu-zis?

— Duceţi-vă şi daţi o tură, îi îndemnă Ernie. Eu vă pregătesc actele, doar să le semnaţi. Veniţi cam peste un sfert de oră.

— În faţă! strigă Shane, cam cu o secundă înaintea lui Claire. Îi făcu cu ochiul. Şi tu stai pe locul mortului, îi zise.

— Ha, ha, ce glumă bună.

— Aşteaptă tu doar până or sta morţii adevăraţi acolo! Nu era prea prudent să spună aşa ceva; în orice caz, nu de faţă cu Ernie şi cu Linda. După numai o secundă, Claire observă că şi el îşi dăduse până la urmă seama de asta. Clipind mărunt, Shane încercă s-o dreagă:

— Ei bine, poate că nu. Dar tot ar fi nostim.

— De-a dreptul ilar, îl aprobă Claire, ducându-se la uşa din spate.

Urcarea era, într-o oarecare măsură, o provocare, dar de îndată ce se aşeză, se simţi cam aşa cum îşi imagina că ar fi fost într-o limuzină. Privi în jur, căutând o centură de siguranţă,

şi chiar găsi una, cu care se încinse. N-avea rost să moară într-un accident rutier, tocmai într-un dric. Părea o situaţie cam prea tragicomică, până şi pentru Eve.

— Hei, dar chiar *sunt* suporturi pentru pahare! exclamă ea surprinsă.

— Soarta, răspunse Eve, oftând.

— Nu sunt convins că soarta a trebuit să-ţi incendieze maşina, doar ca să-ţi dea ceva de înţeles, replică Shane, fixându-şi la rândul lui centura de siguranţă.

— Nu, nu era asta. Dricul. O să-l botez Soarta.

Shane se holbă prelung la Eve, după care începu să clatine, încetişor, din cap.

— Te-ai gândit cumva să urmezi un tratament, sau…

Eve îi expedie un bobârnac prin aer.

— Aha. Înapoi la normal. Excelent.

Eve manevră dricul cu mare grijă, încercând să se obişnuiască treptat cu dimensiunile vehiculului.

— Probabil că asta consumă în prostie la suta de kilometri, zise. Dar, ce *naiba*? E atât de *întunecată*!

Claire dădu într-o parte perdelele albe şi privi afară, pe geamurile din spate, cum treceau pe lângă parcul de maşini vechi. Linda şi Ernie erau în faţa barăcii şi le făceau semne cu mâinile, aşa că le răspunse la fel.

— Probabil că sunt prima care a făcut vreodată cu mâna de-aici, comentă ea cu glas tare. Cam ciudat.

— Ba nu, e nemaivăzut! Nemaivăzut, într-un sens delicios de sinistru. OK, hai să-i dăm drumul, ţineţi-vă bine…

Eve apăsă pe ambreiaj şi dricul ţâşni înainte. Shane se propti de bord.

— Uau! exclamă ea. Drăguţ! Credeam că, poate, nu merge decât cu, ştiţi voi, viteză de înmormântare, sau cam aşa ceva.

— Doar nu vorbeşti serios c-o să botezi chestia asta…

— Ba da. Soarta.

— Măcar, zi-i Intimidator. Ceva şic.

— Maşina mea, replică Eve, zâmbind. Regulile mele. Dacă vrei, poţi să te duci să ţi-o cumperi pe cea roz.

Shane se cutremură şi tăcu.

Eve făcu un tur fără vreun incident şi reveni în parcul cu maşini vechi cam după cinci minute, hurducându-se cu grijă pe alee şi oprind în faţa barăcii. După ce răsuci cheia în contact şi

opri motorul, oftă şi se foi, satisfăcută, pe scaunul mare, din piele.

— Asta-i cea *mai tare excursie din toate timpurile*.

Shane sări jos. Claire se grăbi să coboare prin spate şi se pomeni că el o aştepta deja: o prinse cu amândouă mâinile de mijloc şi-o ajută. Nu-i dădu imediat drumul. Era plăcut, şi ea se simţi atrasă spre el, ca şi cum lumea s-ar fi înclinat în direcţia aceea.

— Cred c-ar fi cazul să mergem să ne asigurăm că nu-i mai dă ceva bani în plus, zise Shane, fiindcă ştii bine că ar fi în stare, pentru chestia asta.

— E darnică, fu de acord Claire. Plus că, poate, Linda o mai avea ceva fursecuri din alea.

— Bine zis.

Ajungând înăuntru, o găsiră pe Eve semnând deja actele. Permisul ei de conducere şi dovada asigurării erau deja pe masă, şi după ce-i salută pe amândoi, Ernie îi luă actele şi se duse să le facă, undeva în partea din spate a biroului, câte o copie. Biroul lui era mic şi înghesuit, şi destul de prăfuit. După toate aparenţele, Ernie era singurul care lucra acolo, cel puţin în majoritatea timpului. Linda se rezemase de un perete şi privea parcul de maşini prin geamul mare al ferestrei. Părea adâncită în gânduri.

— E ceva în neregulă? o întrebă Claire.

Linda o privi în treacăt, apoi scutură din cap.

— Nimic, probabil, răspunse ea. Mă întreb doar de ce n-o fi ajuns şeriful până acum. De obicei, dă roată oraşului la intervale regulate, dar acum n-a ajuns încă prin partea asta. Şi nici ajutorul nu era la panou. Ciudat.

Ernie completă actul de proprietate şi i-l înmână lui Eve, împreună cu celelalte documente şi cu permisul de conducere şi asigurarea ei. Eve ascunse actele cu o îndemânare de prestidigitator, ca să-i strângă mâna, iar el îi dărui un zâmbet care categoric era de flirt.

— Mersi, zise Ernie. Mai rămâneţi ceva timp prin oraş?

— O… a, nu, eu… noi o să plecăm. Spre Dallas. Cu iubitul meu.

Eve o rostise fără să accentueze prea tare, ceea ce era bine; lui Claire nu i se părea că Ernie ar fi om rău, sau cine mai ştie cum. Iar Eve era drăguţă, chiar şi acum, când nu făcuse nici cel

mai mic efort de a se costuma în stil goth.

Ernie tresări.

— Trebuia să mă fi aşteptat, zise. Ei bine, Eve, s-o stăpâneşti sănătoasă. Şi să nu te comporţi ca o străină faţă de noi.

— Nu mai străină decât sunt deja, îi promise, cu seriozitate pe chip, după care ieşiră amândoi să admire din nou marele dric negru.

Linda trecu pe lângă ei, îndreptându-se spre propria camionetă.

— Hei, o strigă Shane. Cum rămâne cu micul dejun? Doar urma să facem…

— Nu-i nevoie, zise ea, suindu-se în cabină. Apoi, prin geamul deschis, adăugă: Mă duc să-l caut pe şerif, să văd ce mama naibii se-ntâmplă astăzi. Copii, dacă nu ne vedem înainte de plecarea voastră, să aveţi un drum bun. Şi mersi pentru că mi-aţi înveselit săptămâna. Ce naiba, luna întreagă, dacă mă gândesc mai bine.

— Nu, *noi* mulţumim, zise Shane. Motelul dumitale e grozav.

Ea îi răspunse cu un zâmbet încordat, mut.

— Aşa mi s-a părut şi mie, zise. Acum, la revedere.

Demară într-un jet de pietriş, înălţând trâmbe de praf în timp ce pătrundea din nou, în derapaj, pe şosea. Ernie, care ieşise cu ei, oftă.

— Bunica mea, pilot de curse, zise. Ei, vă doresc călătorie plăcută.

Îi mulţumiră, se suiră în dric şi porniră înapoi spre motel.

Dar nu mai ajunseră acolo. Imediat cum trecură de indicatorul de ieşire din oraş, şi şoseaua începu să urce pe o mică pantă, Claire zări în faţă luminile intermitente, roşii şi albastre.

— Hopa, exclamă ea. Eve călcă frâna şi avu un schimb de priviri cu Shane.

— Acolo e motelul, nu? zise Claire. La motel sunt.

— Aşa se pare, confirmă Shane. Şi nu e bine.

— Crezi tu? întrebă Eve, muşcându-şi buza, gânditoare. Sună-l pe Michael.

— Poate că sunt…

— Ce, sunt doar în vizită pe-acolo, căutând pe altcineva? Sună-l, Shane!

Shane formă numărul de telefon mobil al lui Michael, ascultă

pentru o clipă, după care închise.

— Ocupat, anunţă el. Trebuie să ajungem acolo.

— Şi să facem *ce*, mai precis?

— Nu ştiu! Ce, vrei să-ţi vezi iubitul târât afară la soare, să se prăjească?

Eve nu-i mai răspunse. Bătu darabana cu degetele pe volan, cu o înfățișare torturată, după care zise:

— Atunci, rămâne să-mi cer scuze mai târziu.

Călcă ambreiajul, şi dricul prinse viteză la vale, profitând de inerţie. Trecu fulgerător pe lângă motel, depăşind cu mult limita legală de viteză.

Una dintre maşinile de poliţie – erau două în parcarea motelului – dădu în marşarier şi ţâşni după ei. Eve nu încetini. Acceleră şi mai mult.

— Eve, ce naiba faci? Nu putem să gonim mai repede decât ei, într-un *dric*, în mijlocul deşertului!

— Nici nu încerc, ripostă ea. Claire, ia vezi în spate. Zi-mi dacă şi cealaltă maşină s-a luat după noi.

Trecură câteva secunde, dar pe urmă Claire văzu alte fulgere roşii şi albastre în spatele lor.

— Ne urmăresc amândouă, strigă ea. Şi la ce ne serveşte asta, mai precis?

— Dă-i un mesaj lui Michael, îi zise Eve lui Shane. Spune-i că drumul e liber şi că să-şi mişte fundul de-acolo.

— Dar Oliver?

— Michael e prea bun samaritean ca să nu-i spună şi lui. Nu-ţi face griji în privinţa asta.

Shane tastă la repezeală.

— Tot e cam soare afară, să ştii, remarcă el.

— Oliver e mai bătrân, zise Claire. El poate să stea afară, în soare, mult mai mult timp decât Michael. Poate reuşeşte să-i atragă pe poliţişti altundeva, sau mai ştiu eu ce.

— De ei depinde, întări Eve. Eu trebuie doar să merg mai departe, cât pot de mult, înainte de a renunţa. Cu cât îi enervăm mai tare pe băieţii ăştia, cu atât mai multe şanse de scăpare au Michael şi Oliver.

Curând, se dovedi, după ce maşinile de poliţie accelerară, că dricul condus de Eve chiar nu era construit pentru curse de maşini. Poliţiştii îi ajunseră cam după o milă, şi-i blocară după alte două.

Eve, capitulând, îşi luă talpa de pe acceleraţie şi apăsă pe frână, încetinind şi trăgând pe dreapta.

— OK, uite cum stă treaba, o dădăci Shane. Îţi ţii mâinile sus şi faci frumos. Ai intrat în panică, şi-atât. Noi ţi-am spus să tragi pe dreapta, dar tu te-ai blocat. Înţeles?

— N-o să-mi fie de prea mare folos.

— O să-ţi fie, dacă o faci pe zăpăcita. Mai bine bagă mare, Eve. Şi-aşa avem destule necazuri deja.

Restul decurse ca şi cum ar fi fost desprins direct din manualele reality-show-urilor de televiziune. Poliţiştii le ordonară să coboare din maşină şi, până ca măcar să-şi dea seama, Claire se pomeni trântită de uşa din spate a dricului şi percheziţionată. Se simţi umilită, şi-o auzi pe Eve plângând: ori că se prefăcea, ori că nu, asta rămânea de văzut; Eve obişnuia să plângă şi pentru altele, mai mărunte. Shane răspundea la întrebări pe un ton scăzut, calm, dar, în definitiv, el îşi petrecuse o grămadă de timp fiind hărţuit de poliţia din Morganville. Pentru Claire, era un fel de nouă experienţă, şi absolut deloc una plăcută. Ea avea parte de ajutorul de şerif, presupuse: era un tip înalt şi slăbănog, pe care uniforma nu stătea prea bine, şi părea cuprins de nervozitate, mai ales în timp ce-i încătuşa mâinile.

— Hei, strigă Shane, în timp ce şi lui i se imobilizau mâinile la spate. Hei, vă rog, n-o maltrataţi. Ea n-a fost de vină!

— Nimeni nu maltratează pe nimeni, replică şeriful din seara precedentă. OK, acum haideţi să ne liniştim. Să auzim şi ceva nume. Tu? întrebă, arătând spre Claire.

— Claire Danvers, se prezentă ea.

Of, *Doamne*, îşi zise în sinea ei, s-a dus absolut orice şansă de a mai ajunge vreodată la MIT[8].

O să i se facă o poză oribilă, care-o să circule peste tot pe Facebook. Toată lumea o să râdă de ea. Din nou, o să fie ca-n liceu, dar de un milion de ori mai rău.

— Adresa?

Îi dădu adresa din Morganville, cea de pe strada Lot. Nu ştia ce-ar fi făcut ceilalţi, în situaţia asta: poate c-ar fi trebuit să mintă, să inventeze ceva. Totuşi, nu îndrăznea. Aşa cum

[8] Abreviere pentru Massachusetts Institute of Technology, una dintre cele mai mari universităţi specializate în cercetare din lume, cu sediul în localitatea Cambridge din statul Massachusetts.

spusese Shane: deja aveau destule necazuri şi-aşa.

Eve îşi spuse numele cu o voce firavă, tremurătoare, după care Shane încheie formalităţile. Amândoi îşi dădură adresa din Casa Glass.

— Adică, voi toţi, ce, împărţiţi o casă? se interesă şeriful. Şi unde-i puştiul blond de aseară?

— Am… Eve îşi muşcă buza şi închise ochii. Am avut o ceartă. Una mare. Şi el… a plecat.

— A plecat, cum? Dat fiind că maşina cu care aţi venit fumegă încă în parcarea de colo, şi nu prea are cum să plece undeva. Pe-aci nu trec autobuze, domnişoară.

— A făcut autostopul, răspunse Eve. L-a luat un camion. Nu ştiu ce fel. Doar l-am auzit trecând pe şosea.

— Un camion, repetă şeriful. M-hm. Şi-atunci, înseamnă că nu e acolo, în motelul Lindei, cu uşa încuiată pe dinăuntru.

— Nu, domnule.

Aici, reflectă Claire, putea să fie aproape adevărat, fiindcă, în cazul în care lui Eve îi mersese cacealmaua, Michael şi Oliver dispăruseră deja din motel, între timp. Dar *unde*, asta era o altă poveste.

— Ei bine, atunci o aşteptăm pe Linda să se întoarcă; pe urmă, deschidem uşile alea şi vedem ce se-ntâmplă pe-acolo. Vi se pare OK?

— Da, domnule, răspunse Eve. Dar de ce e nevoie de cătuşe?

— Voi trei sunteţi o gaşcă de figuri fără speranţă, după cum văd eu, replică şeriful. Dau peste voi aseară că provocaţi tulburări, primesc o reclamaţie că maşina v-a fost distrusă de exact aceiaşi flăcăi care declaraseră că v-au ameninţat, iar azi-dimineaţă mă trezesc cu un mort şi doi dispăruţi. Mortul a fost găsit în camioneta lui, cam la o milă distanţă pe şosea de la motelul vostru.

— Păi… Eve se întrerupse, încremenind. Scuzaţi-mă, ce-aţi zis?

— Crimă, preciză şeriful, cu o voce tărăgănată şi precisă. Şi voi aţi fost ultimii care i-aţi văzut în viaţă.

ŞAPTE

Urmă un moment lung, foarte lung, de nemişcare generală, şi abia apoi Shane zise:

— Doar nu credeţi că i-am fi omorât…

— Hai să ne oprim deocamdată aici, fiule. Nu vreau să comit vreo greşeală în ce facem noi acum, zise şeriful, după care îşi drese glasul şi începu să recite ceva despre drepturi şi despre păstrarea tăcerii.

Claire nu mai înţelegea nimic. Îi era greaţă şi avea o oribilă senzaţie de leşin.

Era *arestată*.

Era arestată *pentru crimă*.

Plânsul lui Eve devenise acum necontrolat, însă Claire n-avea cum s-o ajute. Nu se putea ajuta nici măcar pe ea însăşi.

Shane rămase atipic de tăcut în timp ce-l urcară pe bancheta din spate a echipajului de poliţie, alături de el fiind împinse apoi Claire şi Eve. Şeriful se aplecă şi-şi vârî capul înăuntru, privindu-i, înainte de a închide portiera. Avea acum o înfăţişare aproape amabilă. Dar asta nu-i domolea defel lui Claire senzaţia de greaţă.

— O să-l pun de ajutorul meu să vă conducă, hm, vehiculul, înapoi, spre oraş, zise el. Nu putem să-l lăsăm aici. L-ar putea fura cineva, şi voi deja aţi pierdut o maşină în Durram. Nu vrem să se repete figura.

Apoi le trânti portiera în nas. Claire o simţi pe Eve tresărind din toate fibrele la bubuitura metalului solid.

— Respiră adânc, o sfătui Shane, cu blândeţe. Eve. Adună-te. Nu se poate să te laşi doborâtă aşa. Nu acum.

Şeriful se urcă în faţă, de cealaltă parte a unui paravan din plasă de sârmă. Îşi fixă centura de siguranţă, îşi ridică privirea spre oglinda retrovizoare şi zise:

— Fără discuţii.

Apoi, se întoarseră spre motel, unde tocmai sosise şi camioneta Lindei. Arăta palidă şi neliniştită, însă nu trădă cine ştie ce la vederea celor trei foşti oaspeţi ai ei pe bancheta din spate a unei maşini de poliţie. Îl ascultă pe şerif, clătină din cap în semn de încuviinţare şi intră în biroul ei, ca să ia cheile de rezervă.

Descuie uşile tuturor celor trei camere pe care le închiriase. Shane lăsă să-i scape un suspin de uşurare chiar înainte ca şeriful să intre ca să verifice.

— S-au dus, zise. Au plecat. Cumva.

— Cum de poţi să fii sigur?

— Ştiu că Michael e mai deştept decât mine, şi sigur a găsit o cale. Au, Eve, termină cu foiala! Ce, crezi că avem prea mult loc pe-aici?

— Scuze, zise Eve, care nu reuşea să se mai oprească din smiorcăit.

Avea ochii roşii şi umflaţi, la fel şi nasul, şi în general arăta cât se poate de nefericită. Claire îşi lovi uşurel umărul de al ei.

— Hei, îi zise. O să fie bine. Nu suntem noi de vină.

— Mda, sigur, şi niciodată oamenii nevinovaţi nu ajung în celula condamnaţilor la moarte, în Texas, replică Eve. Nu te mai amăgi singură. Am dat de belea. *Mare* belea. Cum ar fi, belea de-nici-măcar-Amelie-nu-poate-să-ne-mai-scoată.

Lacrimile reîncepură să-i şiroiască din ochi. Claire repetă figura cu umerii.

— Termină. O să fie bine. Vedem noi cum.

O nouă smiorcăială.

— Tu eşti Miss Optimism, nu? Ai la pachet şi accesorii, de genul pahar pe jumătate plin şi lămâi din care să faci și monadă?

— Nu sunt optimistă, o corectă Claire. Ştiu doar cum suntem noi.

— Al naibii de corect, o aprobă Shane. Ştiţi ce, la secţie ei or să ne despartă. Nu spuneţi nimic, despre nimic. Doar priviţi şi ascultaţi, bine? Orice-ar zice ei, tăceţi şi-atât.

— Am văzut şi eu filme cu poliţişti, ripostă Eve, cu o figură ofensată. Nu sunt proastă, să ştii.

Shane se aplecă în faţă şi privi, dincolo de ea, spre Claire.

— OK, zise, în traducere, asta înseamnă că Eve o să-şi deşarte sacul cu prima ocazie când or s-o privească mai chiorâş. Dar tu?

— Mută ca mormântul, îl asigură Claire.

Inima îi bătea cu putere, şi nu era sigură că-şi va putea ţine promisiunea, însă, dacă se gândea mai bine, reuşise ea să păstreze secrete până şi faţă de domnul Bishop.

Iar acum situaţia nu era nici pe departe atât de rea.

Sau da?

•

Postul şerifului din localitatea Durram, statul Texas, consta în esenţă din două încăperi, dacă nu puneai la socoteală şi baia; avea un mic spaţiu deschis, cu vreo două birouri cu computere pe ele, câteva aviziere pe pereţi, pline de anunţuri şi fotografii, iar dincolo, o uşă cu gratii din fier. Dar, mai întâi, înainte de a se ajunge la partea cu gratiile, Claire şi Shane ajunseră aşezaţi pe o bancă din lemn – semăna mult cu o strană din biserică, doar că era fixată de-o parte şi de cealaltă cu şuruburi groase – şi încătuşaţi de ea; cam prea departe unul de celălalt, pentru tihna lui Claire. Simţea o nevoie de-a dreptul dureroasă de a fi ţinută de el în braţe, în clipele acestea.

— Domnule? Aş putea să merg la baie? ceru Shane.

— Nu, până când nu ţi se termină formalităţile.

— Nu glumesc. Chiar am nevoie să merg. Vă rog! Sau preferaţi să ştergeţi pe urmă?

Ajutorul de şerif îl fixă cu o privire sâcâită şi plină de îndoială, iar Shane recurse la o foială destul de convingătoare, despre care Claire nu era absolut sigură că ar fi prefăcută. În cele din urmă, ajutorul de şerif oftă şi-l descătuşă, apoi îl însoţi până la mica sală de baie aflată alături de încăperea principală.

Între timp, Eve fusese dusă direct în biroul şerifului, unde acesta îi oferise o cutie mare cu şerveţele şi un pahar cu apă.

Claire tocmai se întreba ce naiba ar mai putea face, când zări fulgerător faţa cuiva, prin fereastra postului de poliţie, în spatele şerifului. O siluetă înaltă şi suplă, într-o haină neagră, lungă, cu pălărie şi mănuşi.

Oliver. Îmbrăcat ca pentru mers prin soare. În libertate şi în mişcare, evaluând locul în care se aflau şi ce li se întâmplase. O observă privindu-l şi-i făcu un mic semn cu capul, din care Claire nu înţelese absolut nimic, nici măcar un *nu-ţi face griji*. Apoi, dispăru.

Telefonul ei vibră. Clipi şi privi în jur, însă nici şeriful, nici ajutorul lui, nu remarcaseră nimic. Eve, da, însă după o primă privire instinctivă, rămăsese întoarsă cu spatele şi privind în gol, cu un şerveţel Kleenex mototolit în mâini.

Claire se foi puţin pe bancă şi reuşi să-şi scoată telefonul din buzunar fără să atragă atenţia.

Avea un SMS, de la Michael. Scria: *Vă scoatem noi cât de*

curând de acolo. Până atunci, nu spuneţi nimic.

Era, în destul de mare măsură, acelaşi sfat primit şi din partea lui Shane. Şi-ar fi dorit să-l creadă, însă încă tremura pe dinăuntru. *Categoric* nu era croită pentru o carieră de criminală.

Bun. În consecinţă, nu trebuia decât să stea acolo, şi… să se gândească la altceva. Cum ar fi, la ceva ştiinţific. Unii oameni îşi recapitulau în minte scorurile de la baseball, ca să-şi distragă atenţia; Claire prefera să parcurgă întregul tabel periodic al elementelor, iar după ce termina cu el, începea cu simbolurile alchimice şi proprietăţile acestora, învăţate de la Myrnin. O ajuta. O făcea să-şi amintească de faptul că mai exista ceva şi dincolo de încăperea aceasta, de momentul acesta, şi că afară mai existau persoane cărora chiar ar putea să le pese dacă ea nu s-ar mai întoarce.

Shane reveni de la toaletă şi fu încătuşat la loc. Se apropie foarte puţin de ea şi se aplecă în faţă, rezemându-şi coatele de coapse, cu capul în jos, astfel încât părul să-i acopere faţa.

— E o fereastră la baie, zise. Nu prea mare, dar tu ai putea să încapi pe ea. Totuşi, nu se deschide. Trebuie s-o spargi, şi asta ar cam face zgomot.

Claire tuşi uşor şi-şi acoperi gura cu palma.

— Doar n-o să evadez din arest! Ai înnebunit?

— Ei, n-a fost decât un gând. Adică, mi s-a părut o idee bună la momentul ăla.

Shane se lăsă pe spate şi-o privi, cu fruntea încreţită de îngrijorare.

— Doar că nu vreau să te ştiu aici, îi zise. Nu că…

Scutură din cap.

— Pur şi simplu, nu e corect. Eu şi cu Eve, în fine, mda, ea s-a repezit în asta cu capul înainte, iar eu mereu sunt acolo, când e de necazuri. Dar tu…

— Nu-i nimic, îl linişti ea, întinzându-se şi punându-i o mână pe obraz, simţindu-i ţepii aspri ai bărbii. Atingerea o făcu să-şi mai adune forţele. O făcu să-şi dorească să fie altundeva, ca de exemplu în camera de motel, cu uşa închisă. Nu plec nicăieri fără tine, îl asigură.

— Am o *foarte* proastă influenţă asupra ta.

— Pentru că încerci să mă împingi spre o evadare din închisoare? Mda. Ai, într-adevăr.

— Ei bine, măcar n-ai făcut-o. Tot e ceva.

Ajutorul de şerif se ridică de la biroul lui şi se apropie să-i descuie cătuşele lui Shane.

— Hai să stăm de vorbă, domnule Collins, îi zise.

— A, hai, replică Shane, cu un entuziasm total prefăcut.

Îi făcu un semn ştrengăresc cu ochiul lui Claire, ceea ce o ajută să zâmbească pentru o clipă, dar numai până când îşi aminti că era ceva într-adevăr tragic la mijloc: un om mort, şi alţi doi dispăruţi. Drept e că nu fuseseră cei mai drăguţi oameni din lume, dar oricum…

Îşi dădu seama, străbătută pe şira spinării de un fior aspru, rece şi umed, că n-avea idee despre ce anume făcuse Oliver în timp ce fuseseră omorâţi oamenii aceia.

Nici cea mai mică idee.

•

Şeriful îi puse să tot vorbească ore întregi, după care-i încuie în celulele din spate. Shane fu introdus într-una dintre celule, iar Eve şi Claire, împreună, în cealaltă. Toate lucrurile le fuseseră luate, firește, inclusiv telefoanele mobile. Claire îşi ştersese mesajele, însă îşi închipuia că nu putea să fie decât o problemă de timp până ca şeriful să le obţină, oricum. Şi atunci, el va şti sigur că Michael era undeva pe-acolo, afară, fugar din calea justiţiei.

Suna romantic, însă probabil că nici vorbă nu putea fi despre aşa ceva, mai ales din cauză că el era un vampir prins fără adăpost pe timpul zilei.

Spera că el şi Oliver îşi amintiseră să-şi ia cu ei geanta frigorifică în care aveau proviziile de sânge. Era posibil să aibă nevoie de el, mai ales dacă s-ar fi ales cu arsuri.

Şi iată-mă, aici, neliniştindu-mă pentru doi vampiri care ştiu şi singuri să-şi poarte de grijă, medită ea. Ar fi cazul să mă neliniştească mai mult ce-o să se-ntâmple când or să-mi sune ei părinţii. Pentru că-i vor suna… iar asta nu va face decât să înrăutăţească totul cam de un milion de ori.

— Hei, zise Shane, de dincolo de grilaj. Ofer ţigări pentru un baton de ciocolată.

— Bună poantă, replică Eve. Aproape că redevenise ea însăşi, doar fără deghizamentul goth, deşi avea încă pete roşii pe obraji şi în jurul ochilor. Cum se face că eşti mereu în spatele grilajului, zurbagiule?

— Uite cine vorbeşte! Nu eu am încercat să fug de maşinile poliţiei într-un dric.

— Dricul ăsta avea ceva cai-putere, zise Eve, şi în ochi îi apăru din nou acea privire visătoare. Iubesc dricul ăsta, murmură ea.

— Mda, bine, atunci sper că te iubeşte şi el, fiindcă altfel, n-ar fi decât o poveste tristă. Şi puţin cam maladivă, comentă Shane, bătând darabana pe gratiile dintre celule. Aici nu e chiar atât de rău, zise apoi. Cel puţin, am o companie mult mai bună.

Şi nici nu mai era programat să fie transformat în vampir, sau ars de viu, însă toate acestea se subînţelegeau.

— Ba chiar au şi hârtie igienică, adăugă el.

— O, dar *chiar* nu aveam nevoie să aud şi asta, Collins, ripostă Eve, suspinând şi reîncepând să patruleze prin celulă, strângându-se singură în braţe. Îmi spune mult prea multe despre trecutul tău!

Claire se aplecă peste gratii, iar Shane făcu acelaşi lucru, de partea lui. Degetele li se atinseră, apoi se înlănţuiră.

— Hei, zise el. Prin urmare, e ceva familiar.

— Nu şi pentru mine, îi atrase ea atenţia. Eu, de obicei, sunt *dincolo* de gratii.

— Te descurci de minune.

Claire îi zâmbi, apoi îşi adună curajul cu o inspiraţie rapidă, tremurată.

— Trebuie să-ţi spun ceva, zise. E important.

Degetele lui Shane se încordară pe-ale ei, iar arătătorul mângâie uşor inelul *claddagh* din argint, cu piatra lui strălucitoare.

— Ştiu, îi zise.

— Nu, nu e asta. L-am văzut pe Oliver, şopti ea, repede şi cât de încet fu în stare.

Era clar că nu asta se aşteptase Shane să audă, şi ea îl văzu cum trece printr-o întreagă serie de reacţii, până să se stabilească, în sfârşit, la una de sâcâială.

— Grozav, zise. Când?

— Era afară, la fereastră, în timp ce te interogau pe tine, îl lămuri Claire.

— Prăjit?

— Nu, avea o haină lungă şi pălărie. Totuşi, nu cred să fi fost

prea bucuros că trebuie să umble pe-afară pe timpul zilei.

— Cred că era prea mult să sper la un Oliver prăjit, mormăi Shane. Tăcu puţin, gândindu-se, şi, în cele din urmă, clătină din cap. Or s-aştepte până se-ntunecă, zise. N-au încotro, indiferent ce-ar vrea să facă: Michael e prea vulnerabil ca să umble pe-afară ziua. Mi-aş dori să ştiu ce-or face.

— Sunt destul de convinsă că şi ei gândesc la fel despre noi, zise Claire. Din moment ce, probabil, habar n-au ce s-o fi întâmplat. Ei nu ştiu decât că toată încurcătura e provocată de cât de bine conduce Eve.

— Hei, vezi că te-am auzit! protestă Eve.

Shane zâmbi, dar pentru foarte scurt timp, şi ochii lui, de un căprui-închis, nu-şi abătură privirea de pe-ai lui Claire.

— Nu-mi place treaba asta, zise. Nu-mi pace să vă văd pe voi două aici.

— Mda, atunci, bun venit în lumea mea, zise Claire. Nici mie nu mi-a făcut prea mare plăcere să te văd după gratii.

Râse încet, cu tristeţe.

— Şi asta se presupunea c-o să fie o mică excursie distractivă, ţi-aduci aminte? La ora asta ar fi trebuit să fim în Dallas.

— Tata obişnuia să spună că viaţa e ca o excursie, numai că s-a găsit cineva s-o dea în bară şi să piardă harta.

Claire nu era sigură că voia să se gândească la tatăl lui, în clipa aceasta. Frank Collins nu era genul de fantomă pe care să şi-o dorească plutind printre ei, mai ales că faptul de a fi – din nou – după gratii îl determina, probabil, pe Shane să-şi amintească de tatăl lui. Nu că Frank ar fi fost într-adevăr o fantomă. Din nefericire. Fusese un tată îngrozitor, abuziv, iar acum era vampir, şi ea chiar nu-şi putea închipui că transformarea i-ar fi adus o cine ştie ce ameliorare.

Chiar dacă-i salvase ei viaţa la un moment dat.

— Atât timp cât suntem împreună, zise ea. Asta-i tot ce contează.

— Că veni vorba, replică Shane, am putea fi împreună şi să mergem oriunde, după ce scăpăm de-aici, să ştii. Nu fac decât să amintesc problema.

El se referea la posibilitatea de a nu se mai întoarce; de a părăsi Morganville-ul pentru totdeauna. Şi ea o examinase, şi ştia că-l preocupă şi pe el.

— Eu… nu pot, Shane. Părinţii mei…

El îşi aplecă un pic mai aproape capul şi-şi coborî tonul până la nivel de şoaptă.

— Tu chiar crezi că ei vor să te ştie acolo? Riscându-ţi viaţa, în fiecare zi? Nu crezi că ar prefera să te ştie afară, la adăpost?

— Nu pot, Shane. Pur şi simplu, nu pot. Îmi pare rău.

Shane rămase tăcut pentru câteva clipe, după care expiră prelung.

— Pun pariu că te-aş putea convinge, dac-aş reuşi să trec printre gratiile astea…

— Te-ar aresta încă o dată.

— Ei bine, dacă eşti atât de ispititoare… Ispită minoră[9]!

Îi sărută degetele, ceea ce o făcu să se cutremure toată; buzele lui îi zăboviră, calde, pe piele, amintindu-i de cum se simţea când era singură cu el, în acea tăcere specială, atemporală.

— Prea multe nu putem să facem până…

Shane se întrerupse deodată, încruntându-se şi privind spre uşa zăbrelită care dădea spre biroul şerifului.

— Ai auzit? o întrebă.

— Ce? se miră Claire.

Dar, chiar în timp ce pronunţa acest scurt cuvânt, auzi huruitul unui motor afară… şi era unul mare. Să fi fost un soi de camion, poate, nu doar o camionetă: unul dintre cele folosite pentru livrări de marfă, sau unul cu optsprezece roţi. Frânele oftară, şi răgetul motorului se stinse.

— Bănuiesc că li se livrează ceva, nu? îşi dădu ea cu părerea.

Ar fi fost posibil, dar, fală să ştie de ce anume, Claire nu prea credea. Avea un presentiment neplăcut. După felul în care fixa Shane cu privirea uşa arestului – care nu putea să le spună nimic – şi el simţea cam la fel.

Şi atunci, dinspre încăperea exterioară, veniră zgomote de geamuri sparte, urletul cuiva, apoi Claire auzi râsete.

Şi iar geamuri sparte. Şi iar urlete.

Shane acţionă.

— Claire, Eve… duceţi-vă în fundul celulei.

Văzându-le că ezită, se răsti de-a binelea.

---

[9] În original, *jailbait*, termen folosit pentru desemnarea unei fete extrem de atrăgătoare, însă aflată la vârsta majoratului, ceea ce înseamnă că un tânăr care ar întreține relații cu ea ar risca închisoarea.

— Duceţi-vă odată!

Se retraseră amândouă, cu toate că nu prea aveau unde să se ducă, darămite să se ascundă. Se aşezară, una lângă cealaltă, pe unul dintre cele două priciuri minuscule, cu ochii pe uşa arestului, aşteptând să vadă ce sau cine anume va intra prin ea.

Iar cine intră nu era Oliver. Nu era nici măcar Michael.

Ci Morley, vampirul din Morganville, în toată splendoarea lui de boschetar. Era îmbrăcat în straturi peste straturi de zdrenţe, iar pe cap, o pălărie neagră, cu boruri moi, îi acoperea laţele încărunţite.

Aruncă o privire spre gratiile de la uşa arestului, rânji dispreţuitor şi o făcu să sară din balamale dintr-o simplă smucitură. Azvârli uşa din fier deoparte, ca şi cum n-ar fi cântărit nimic.

Apoi, Morley trecu prin deschizătură, îi examină pe cei trei şi-şi scoase pălăria, într-o plecăciune adâncă, batjocoritoare. Se pricepea de minune la plecăciunile astea. Claire presupuse că erau îndelung exersate. Părea destul de bătrân ca să fi putut trăi într-o vreme în care ştiinţa de a te înclina frumos te putea duce undeva.

— Ca homarii, în bazin, zise. Ştiu că ne-am înţeles ca voi să-mi dăruiţi sângele vostru, dar, zău aşa, e mult prea *uşor*.

Şi zâmbi.

Arătându-şi colţii.

Claire se ridică şi se îndreptă spre gratii. Nu voia să-l lase pe Morley – şi pe niciun alt vampir – să vadă că i-ar fi teamă de el; de când lucrase împreună cu Myrnin, în zilele lui de nebunie – de mai mare nebunie? – înţelesese că, arătându-le că ţi-e frică de ei, nu faci decât să le adresezi o invitaţie. Una la care le e foarte greu să nu răspundă afirmativ.

— Ce cauţi aici? îl întrebă.

Deoarece, pentru câteva clipe de derută, se gândise că poate Oliver se aliase cu Morley ca să-i salveze. Însă aşa ceva era, categoric, imposibil. Ideea ca între Oliver şi Morley să fie vreodată posibilă fie şi o simplă conversaţie civilizată, darămite o adevărată colaborare, era complet ridicolă.

— N-aveai voie să ieşi din Morganville! adăugă ea.

— Ah. Da. Regulile Ameliei, zise el, şi ultimele cuvinte le pronunţase cu multă plăcere, în ochi apărându-i o flacără roşiatică tulbure, pe deplin potrivită. Biata, draga de Amelie,

are dificultăţi de administrare în zilele noastre. Umblă zvonul că n-ar mai fi în măsură să menţină graniţele oraşului în aceeaşi stare în care fuseseră. M-am hotărât să verific teoria, şi iată! Sunt *liber*.

Ceea ce nu era deloc, dar deloc, bine. Claire nu cunoştea prea mare lucru despre Morley, dar ştia că tinde mai mult spre genul de vampir rău, din trecut: ia-ţi tot ce vrei, oricând vrei, fală să-ţi pese de consecinţe. Adică exact opusul modului în care Amelie – şi chiar Oliver – ar fi vrut să decurgă lucrurile. Pentru Morley, oamenii nu erau altceva decât pungi cu sânge capabile să vorbească… şi uneori să fugă de el, ceea ce nu le făcea decât să devină încă şi mai ispititoare.

— Or să vină după tine, îi atrase atenţia Claire. Trimişii Ameliei. Ştii asta.

— Şi abia aştept să văd atunci cum o să iasă pentru ea, replică Morley, începând să patruleze de colo-colo prin faţa gratiilor, murmurând un cântec pe care Claire nu-l recunoştea.

Pe sub încâlceala părului sălbatic, ochii îi sclipeau de un soi de lumină argintie. Expresia lor nu denota neapărat foame, ci mai degrabă amuzament.

— Păreţi să fiţi cam înghesuiţi aici, prieteni, le zise. Să vă scot eu afară?

— La drept vorbind, e destul de încăpător, zise Shane. Mă face să mă simt din ce în ce mai bine, pe cât trece timpul.

— Poate… Morley îşi întoarse faţa spre el. A, te joci de-a gentlemanul, din câte văd. Da, sigur, fală discuţie. Doamnele primele!

— Nu! urlă Shane, aruncându-se spre zăbrele.

Morley îşi ţinea privirea aţintită acum asupra lui Eve şi a lui Claire, şi Claire se gândi, cu o senzaţie de prăbuşire, că arborarea unei expresii curajoase nu putea s-o ducă prea departe; oricum, nu cu el.

— M-am răzgândit, zise Shane. Sigur. Ies eu primul. Morley îşi bâţâi uşor degetul în direcţia lui Shane, dar fală să-şi ia ochii aceia strălucitori de pe fete.

— Nu, ocazia ta a trecut. Şi să ştii că, în orice caz, îi dispreţuiesc pe cei care se consideră *gentlemeni*. Aşa nu-ţi faci prieteni.

— Nu! răcni Shane, pocnind cu palma gratiile, care zăngăniră neliniştitor. Vino încoace, păduche mizerabil! Hai la

masă!

— Păduchii sug sânge, remarcă Morley, cu glas blând. Sunt oarecum înrudite cu vampirii, aceste minuscule vietăţi, aşa că, de ce mi s-ar părea ceva insultător? Tu chiar ar trebui să cauţi modalităţi mai interesante de a mă momi, băiete. Spune-mi că barba mea ar arăta mai bine ca umplutură pentru perna unui măcelar. Sau că am mai mult păr decât inteligenţă. Ridică-te la înălţimea neamului tău, rogu-te.

Shane nu avea habar ce să-i mai răspundă la asta, aşa că luă cuvântul Claire, după ce-şi drese glasul.

— Ca, de exemplu, că eşti… o mizerie inumană, secată şi golită de-orice strop de milostenie?

Nu putea să-l sufere pe Shakespeare, însă fusese nevoită să memoreze versurile, când era în liceu, pentru o reprezentaţie cu *Neguţătorul din Veneţia*.

Şi, în sfârşit, îşi atinse ţinta, judecând după mirarea de pe chipul lui Morley, care făcu chiar un pas înapoi.

— Grăieşte! exclamă el. Şi încă în vorbe săltăreţe, prea-frumoase! Cu toate că nu sunt prea amorezat de bard, personal. Era un companion jalnic la băutură, mereu gata s-o rupă la fugă ca să mâzgălească tot felul de lucruri prin întuneric. Scriitorii… Ce şleahtă plicticoasă!

— Ce *cauţi* aici? Fiindcă ştiu că n-ai venit după noi, zise Claire.

Înaintă şi se prinse cu amândouă mâinile de gratii, ca şi cum nu i-ar fi fost câtuşi de puţin frică de el. Spera doar ca el să nu-i audă bătăile inimii, deşi ştia că poate.

— Nu suntem destul de importanţi, argumentă ea.

— Ei bine, este o afirmaţie, cu certitudine, adevărată. Voi reprezentaţi o întâlnire întru totul accidentală. În realitate, suntem în căutarea unui oraş. Ceva mărunt, izolat, lesne controlabil. Aici părea să fie o bună posibilitate, dar tot este cam mare pentru scopurile noastre.

Noastre. Asta însemna că Morley nu se strecurase afară din Morganville de unul singur. Claire îşi aminti de zgomotul scos de motorul acela puternic, de afară. Da, putea să fie al unui camion mare. Sau al unui autobuz. Fie într-un caz, fie în celălalt, probabil că transporta o grămadă de vampiri… cum ar fi, de exemplu, cei pentru care solicitase Morley permisiunea de a pleca din Morganville, împreună cu el, de la bun început.

O, situaţia devenea din ce în ce mai drăguţă.

— Nu e posibil să vă mutaţi aici, zise Claire, străduindu-se să pară rezonabilă, de parcă ar fi şi avut cu cine.

Dădu drumul gratiilor şi se retrase cu un pas, când Morley făcu din nou un pas spre ea.

— Aici trăiesc oameni!

— Într-adevăr, nu am în plan aşa ceva. Prea multă bătaie de cap pentru supunerea unei populaţii atât de numeroase. Cu toate acestea, avem nevoie de provizii, iar oraşul acesta este destul de bine dotat. Nici că se putea mai bine.

Deodată, Morley se avântă înainte, înşfacă gratiile de la celula fetelor şi *rupse uşa*: aşa, pur şi simplu, în urletele şi trosnetele ascuţite ale fierului.

Eve, în spatele lui Claire, ţipă, dar sunetul se auzi înfundat, semn că-şi acoperise gura.

Claire nu se clinti. Nici nu i se părea că ar avea cine ştie ce rost. Shane urla ceva, şi dintr-un oarecare motiv ciudat, o durea un anumit loc de la gât, locul de unde o muşcase Myrnin, unde încă avea o cicatrice urâtă.

Morley rămase pe loc pentru o clipă, cu mâinile pe ambele margini ale deschizăturii, după care păşi înăuntru. Se *scurse*, ca un tigru. Şi ochii i se făcură roşii, irisurile luminându-se în sclipitoarea nuanţă a sângelui.

— Jos! urlă cineva din spatele lui, şi Claire se trânti la podea, neîndrăznind să ezite nici măcar pentru o clipă.

Se auzi un zgomot asurzitor, şi avu nevoie de o secundă până să-l identifice ca fiind o împuşcătură, după care Morley se clătină şi căzu într-un genunchi.

Şeriful părea ameţit, şi avea urme de sânge la tâmplă, însă ţinea arma cu mâini extrem de sigure.

— Rămâi jos, stimabile, zise. Nu mă face să te mai împuşc o dată.

Morley se prăbuşi încet înainte, cu faţa în jos, pe podea. Şeriful suspină uşurat şi le făcu semn, lui Eve şi lui Claire, să iasă din celulă. Claire ieşi prima, sărind peste braţul întins la maximum al lui Morley şi aşteptându-se ca în orice clipă, absolut în orice clipă, el să se mişte şi s-o înhaţe, exact ca-n filme.

Dar nu se-ntâmplă aşa ceva. Eve mai şovăi preţ de câteva secunde, după care sări la rândul ei, având grijă să aterizeze la

cel puţin jumătate de metru distanţă de Morley. Şeriful le apucă pe amândouă de câte un braţ şi le împinse într-o parte, după care descuie celula lui Shane.

— Ieşi, îi ordonă. Ajută-mă să-l vâr pe el înăuntru.

— Nu serveşte la nimic să-l încuiaţi, zise Shane. Deja v-a smuls două dintre uşi. Vreţi neapărat să ajungă la trei?

Era clar că şeriful nici măcar nu voia să se gândească la asta.

— Dar ce naiba mai sunt şi ăştia? mârâi el printre dinţi. Vreun soi de monştri afurisiţi?

— Cam aşa ceva, îi răspunse Shane.

Se apropiase între timp de Claire, şi acum o cuprinse cu braţele, iar după încă o secundă, o atrase şi pe Eve în îmbrăţişarea lui.

— Mersi, îi zise şerifului. Ştiu că nu ne credeţi, dar nu noi suntem personajele negative pe-aici.

— Încep să cred că s-ar putea să aveţi dreptate în privinţa asta.

— Şi ce anume v-a oferit primul indiciu? Colţii, sau uşa smulsă? întrebă Shane, dar nu mai aşteptă răspuns. Să ştiţi că nu l-aţi nimicit. El acum doar se joacă.

— Poftim?

— Nu puteţi să-l omorâţi cu aia, adăugă Eve. Nici măcar să-l împiedicaţi cu adevărat.

Şeriful făcu stânga-mprejur să se holbeze la Morley, care zăcea încă, întins cu faţa în jos, pe podea. Îşi îndreptă ţeava armei spre trupul lui şi-o ţinu aşa.

Morley nu se clinti.

— Ba nu, s-a dus, zise şeriful, şi se apropie de Morley, aplecându-se şi apăsându-şi degetele pe gâtul lui murdar, îşi smuci repede mâna, făcând câţiva paşi împleticiţi înapoi. E rece!

Morley izbucni în râs, se rostogoli şi se ridică în şezut, executând cea mai bună interpretare a ridicatului din mormânt de care era capabil. La efectul obţinut contribui şi faptul că era murdar şi se vedea că e pradă unei înfricoşătoare nebunii.

Şeriful bătu în retragere, cât putu de mult, tocmai până la perete, de unde îşi îndreptă din nou arma spre Morley şi apăsă încă o dată pe trăgaci.

Morley îşi scutură uşor veşmintele, deviind glonţul chiar înainte ca şocant de asurzitoarea detunătură să nu-i mai răsune

în urechi lui Claire.

— Te rog, zise, şi se puse pe picioare, practic levitând.

Întinse mâna spre şerif şi-i luă arma, azvârlind-o apoi în colţul celulei în care fuseseră ţinute Eve şi Claire.

— Detest zgomotele puternice. Afară de cazul în care sunt ţipete de durere. Ţipetele-mi plac. Dă-mi voie să-ţi demonstrez.

Se întinse din nou şi-l apucă de ceafa pe şerif.

Un fulger palid şi foarte iute zbură prin cadrul uşii şi, deodată, un alt vampir era acolo: Patience Goldman, cu mâna ei suplă încleştată pe încheietura lui Morley. Era o femeie brunetă, drăguţă, cu ochii mari, închişi la culoare, şi un ten care probabil că ar fi fost măsliniu, dacă ea ar mai fi avut viaţă. Aşa, însă, paloarea ei căpăta discreta nuanţă a mierii.

— Nu, zise Patience.

Claire o mai întâlnise – ca şi pe ceilalţi membri ai familiei Goldman – şi nu o dată. La drept vorbind, chiar îi plăcea de ei. Pentru nişte vampiri, manifestau o reală preocupare faţă de oameni: după cum demonstra şi încercarea lui Patience de a-l împiedica pe Morley să-l omoare pe şerif.

— Nu e nevoie de aşa ceva! mai zise ea.

Morley păru ofensat şi-o împinse înapoi cu mâna liberă.

— Să *nu* pui mâna pe mine, femeie! Nu te priveşte pe tine!

— Noi am venit după… provizii, zise Patience.

Părea stânjenită de asta, şi Claire îşi dădu seama imediat că provizii era denumirea codificată pentru *oameni*… de mâncat.

— Avem ce ne trebuie, continuă ea. Să mergem. Cu cât întârziem mai mult, cu atât mai tare atragem atenţia. E un risc inutil!

Patience şi Jacob, fratele ei, umblau cu grupul lui Morley de ceva vreme, şi-şi doriseră să evadeze din Morganville, să scape de restricţiile părinţilor: Theo Goldman era un tip de treabă, însă oarecum strict, în privinţa familiei sale, sau cel puţin aşa îi făcuse impresia lui Claire. Îi venea uşor lui Claire să creadă că Morley i-a convins pe Patience şi pe Jacob să vină cu el, fiindcă el oricum pleca, însă în acelaşi timp nu credea că ei s-ar împăca vreodată cu uciderea oamenilor.

Sau, în orice caz, nu uciderea lor inutilă. Vampirii erau, în general, puţin cam instabili în privinţa amănuntelor legate de moralitatea din acea zonă: efect secundar al faptului de a fi specia cea mai puternică dintre cele de pradă, presupuse

Claire.

— Hmmm, bombăni Morley, întorcându-şi din nou privirea spre şerif. Ea chiar are dreptate. Din fericire pentru tine.

Îl eliberă pe bietul om, care se trânti la loc de perete, arătând bolnav şi tremurând.

— Stai pe loc. Dacă te mişti, vorbeşti, sau mă enervezi în vreun fel, îţi frâng gâtul.

Şeriful încremeni pe loc, luându-l evident foarte în serios. Iar Claire chiar nu putea să i-o ia în nume de rău. Îşi aminti de prima ei întâlnire cu vampirii, prima oară când înţelesese că lumea nu era acel loc foarte ordonat care i se spusese totdeauna că ar fi. Aşa ceva chiar că putea să-ţi tulbure minţile.

De fapt, nu era în totalitate sigură că ale ei îşi reveniseră vreodată, dacă se gândea mai bine.

Tocmai începea să se mai destindă, când Morley se întinse şi le apucă de câte un braţ, pe ea şi pe Eve. Când Shane scoase un urlet de protest, Morley strânse, şi Claire simţi o durere de agonie săgetându-i, ca un fulger incandescent, în sus pe braţ. Mda, *aproape* că i-l rupsese.

— Nu face tămbălău, băiete, fiindcă altfel voi fi forţat să sfărâm oase, îl avertiză Morley. Fetele vin cu noi. Dacă vrei să fugi, n-ai decât. N-o să te opresc.

De parcă Shane ar fi vrut. Sau, măcar, ar fi *putut*, fiind vorba despre Shane. Îl fixă pe Morley cu o privire sumbră, îndârjită, şi zise:

— Dacă le iei pe ele, vin şi eu.

— Cât de gentleman poţi să fii, replică Morley, zâmbind. Cred că ţi-am spus deja ce părere am despre *gentlemeni*. Dar, n-ai decât.

Le împinse pe Claire şi pe Eve în încăperea deschisă care era sălaşul poliţiştilor. Birourile fuseseră împinse deoparte, hârtiile risipite pe podea, şi ajutorul Tom zăcea, pe jumătate ascuns, sub unul dintre scaune. Claire se bucura că nu putea să-l vadă de-a binelea. Spera că era doar… leşinat.

Totuşi, cumva, chiar nu credea să fie aşa.

Shane îl urma îndeaproape pe Morley. Patience mergea alături de el, dar nu încerca să-l atingă… ceea ce, probabil, era o opţiune inteligentă, dată fiind privirea lui fioroasă. Shane îşi ţinea muşchii încordaţi, pumnii strânşi, şi singurul lucru care-l oprea să-l lovească pe Morley era convingerea certă că de

păţit, Claire şi Eve aveau s-o păţească.

Morley împinse uşa exterioară din sticlă cu o cizmă, şi-şi ridică privirea spre soarele arzător.

— Repede, vă rog, zise, şi începu să le târască pe Eve şi pe Claire prin spaţiul deschis într-o alergare împleticită spre autobuzul care aştepta.

Era un vechi autobuz pentru pasageri, cu ferestrele întunecate, şi Claire nici nu-şi dădu seama când ajunse să fie îmbrâncită pe treptele abrupte, înguste, în faţa lui Morley, în timp ce Eve era târâtă după el. Înăuntru era întuneric, doar câteva mici lămpi pentru citit din plafon o mai ajutau să aibă o slabă imagine a interiorului. Scaunele aveau tapiţeria din catifea, uzată şi ferfeniţită, şi aproape pe fiecare dintre ele stătea câte un vampir, sau, cel puţin, pe două treimi din numărul lor.

În spate, majoritatea erau oameni: legaţi, cu căluşuri în gură şi priviri disperate. Printre ei nu se numărau şi locuitori din Morganville, cel puţin din ce putea să-şi dea seama Claire la prima vedere, însă imediat descoperi două chipuri familiare: Şapcă Portocalie şi Tipul Furios, de la birt, doi dintre cei care-i distruseseră automobilul lui Eve. Şeriful afirmase că dispăruseră; ea presupusese că ar fi morţi, la fel ca prietenul lor, care fusese lăsat în camioneta lui.

În realitate, îi răpise Morley. Claire se gândi că în cazul celuilalt, al celui care murise, fusese mai degrabă un accident, decât un asasinat premeditat, cu toate că era posibil ca şi el să fi făcut ceva care să-l fi enervat pe Morley. Chiar n-avea cum să-şi dea seama.

Cei doi haidamaci nu mai arătau acum chiar atât de stăpâni pe sine. Aveau ochii cât cepele, le curgeau nasurile, şi se tot luptau cu legăturile care-i ţineau pe loc.

— Prieteni de-ai voştri? o întrebă Morley, văzându-i expresia. O să văd dacă vă pot plasa în aceeaşi parte. La fereastră sau spre interval?

O îmbrânci pe Eve pe un scaun de lângă o fereastră, de cealaltă parte faţă de Şapcă Portocalie, după care o trânti pe Claire pe locul gol de lângă ea, spre interval. Pe urmă, se întoarse spre Shane.

Shane se aşeză, fală să scoată o vorbă, pe scaunul din faţa lui Claire. Patience, urmărind scena, îşi muşcă buza şi clătină din

cap, însă când Morley îşi răsti ordinele, rupse câteva bucăţi de cablu din plastic şi le legă pe Claire şi pe Eve de scaunele lor, după care se întoarse spre Shane.

— Îmi pare rău pentru asta, zise încetişor. Trebuia să fi plecat. Să te fi dus după ajutor. Aş fi avut eu grijă să nu păţească nimic.

— Nu le încredinţez vieţile altcuiva, în afara mea, răspunse el. Nu te supăra.

— Nu mă supăr, zise Patience, suspinând. Însă Morley îţi va solicita să furnizezi sânge. A jurat că n-o să secătuiască până la moarte pe nimeni dintre prizonierii noştri, dar sunt convinsă că-i cunoşti caracterul. Împotrivirea nu ar fi deloc înţeleaptă.

Shane se cutremură şi-şi abătu privirea în altă parte. Nu-i plăcea să dea sânge, nici măcar în laboratorul mobil, sau la banca de sânge, şi ar fi pierdut mult mai mult dacă i l-ar fi luat un vampir direct, indiferent dacă întrebuinţa echipament medical, sau recurgea la modalitatea clasică. Nici Claire nu se împăca prea bine cu aşa ceva, şi o cunoştea pe Eve suficient încât să ştie că se va împotrivi, şi chiar aprig.

— Dă-ne drumul, zise Claire, pe negândite.

Morley pornise agale spre partea din faţă a autobuzului, şi acum discuta cu altcineva, iar Patience stătea aplecată asupra ei, verificându-i legăturile, care şi-aşa erau destul de strânse.

— Patience, te rog. Tu ştii că nu e corect. Dă-ne drumul, şi gata.

— Nu pot să fac aşa ceva.

— Dar…

— Nu *pot*, repetă Patience, accentuând uşor, dar hotărât cuvântul. Te rog, nu-mi mai cere.

Îşi îndreptă spinarea şi se îndepărtă fală să le mai privească, lăsându-le acolo, în spatele autobuzului, imobilizate ca şi toate celelalte UnHappy Meals. Bine măcar că nu le pusese şi căluşuri. Claire bănui că le-ar pune, dac-ar începe să ţipe. *Notă pentru mine*: *nu ţipa*. Bun sfat.

Shane se răsuci pe scaunul lui şi o privi pe deasupra spătarului.

— Hei, şopti el. Eşti bine?

— Foarte bine. Eve?

Eve clocotea de furie, era aprinsă în obraji şi avea ochii dogorind de furie.

— Perfect, răspunse, răstită, muşcând cuvântul şi lăsând în urma lui o tăcere tăioasă, spartă. După o secundă, îşi mai îndulci un pic tonul. Întoarsă pe dos. Întoarsă *rău* pe dos. Ce tâmpenie de excursie mai e şi asta? Până acum, am fost atacată, insultată, arestată, iar acum sunt legată de un scaun de o gaşcă de vampiri, pentru eventualitatea că li se face poftă de ceva „0” negativ pentru masa de prânz. Iar iubitul meu e peacolo, pe undeva, ferindu-se de razele soarelui. E *naşpa*!

— Ah… exclamă Claire, care nu prea ştia ce să mai spună la faza asta. Îşi întoarse privirea spre Shane, care ridică din umeri. N-o să aibă el probleme, zise.

— Ştiu, răspunse Eve, oftând. Doar că… am nevoie de el în clipa asta, ştii? Shane a fost cavaler şi a venit cu tine. În timp ce eu mă simt… abandonată, atâta tot.

— Dar nu eşti abandonată, o contrazise Shane. Gagico, nu căşuna pe Michael. E o cu totul altă treabă atunci când eşti inflamabil.

Eve îşi întoarse faţa de la ei, către fereastră, şi răspunse:

— Ştiu şi eu. Doar că… Of, serios acum, *urăsc* să fiu neputincioasă! Trebuie să facem ceva, zise. Trebuie să scăpăm de-aici.

Dar, după ce Morley se trânti pe scaunul şoferului, închise uşile şi puse autobuzul în mişcare, Claire nu mai era absolut deloc convinsă că ar avea, în realitate, vreo opţiune posibilă. Morley nu era interesat să încheie învoieli, şi, oricum, ei n-aveau nimic de oferit. Nici gând să-l poată amenınţa cu ceva, nici măcar cu Amelie; el deja îi arătase Ameliei degetul mijlociu în timp ce ieşea din Morganville, şi era clar că nu-l îngrijora eventualitatea ca ea să vină după el; sau, în cazul în care venea, ce s-ar fi întâmplat. Şi Claire nu mai avea altceva în sacul ei cu trucuri; absolut nimic.

— Aşteaptă, o sfătui Shane, de parcă ar fi ştiut ce gândeşte… Şi, la drept vorbind, probabil că ştia. Începea să se priceapă foarte bine la asta. Nu trebuie decât să stai şi să aştepţi. Ceva tot o să se-ntâmple. Noi nu trebuie decât să fim pregătiţi să ne mişcăm, când s-o întâmpla.

— Fantastic, murmură Eve, cu acreală. Aşteptatul. Sportul meu preferat. După scăldatul în pielea goală în cuva cu acizi şi lăsatul vampirilor să-mi *sugă sângele*.

— Îmi pare rău, îi zise Shane lui Claire.

— Pentru?

— Pentru că stai lângă domnişoara Bâzdâc. N-o să fie o călătorie distractivă.

Şi avu dreptate în această privinţă. Chiar nu fu.

OPT

Eve stătu în cea mai mare parte a timpului tăcută, însă pur şi simplu sfârâia de atâta energie. Claire o simţea emanând din ea ca pe o electricitate statică. Şi nici nu avea să se potolească prea curând: Claire se gândi că era furioasă doar ca să se împiedice să-i fie frică, iar asta nu i se părea o opţiune prea rea. Frica, în aceste condiţii, nu putea să le aducă nimic bun. Era clar că nu le adusese cine ştie ce lui Șapcă Portocalie, sau Tipului Furios, sau vreo altor cinci persoane pe care izbutise Claire să le descopere, legate şi cu căluş în gură, aşteptând ca vreunui vampir să i se facă foame.

Văzuse o dată o astfel de întâmplare, însă în modalitatea permisă de medicină: Jacob Goldman – fratele-vampir al lui Patience, şi, în cu totul alte circumstanţe, un tip destul de OK – îl legase cu un garou pe unul dintre bărbaţii care stăteau cu două rânduri de scaune mai în faţă şi-i luase vreo zece eprubete de sânge. Se pricepea la asta. Theo, tatăl lui, doctor de meserie, îl învăţase probabil cum să procedeze. Presupuse că exista şi un avantaj în faptul de a fi un vampir cel care-ţi ia sânge: e puţin probabil ca el să nu nimerească vena şi să trebuiască să mai încerce o dată.

Jacob nu părea deloc bucuros de ceea ce făcea, iar la sfârşit, chiar îşi bătu pe umăr victima, cu un gest blând, liniştitor. Claire aproape că se aştepta să-l vadă întinzându-i omului o acadea… deşi acesta avea căluş în gură, aşa că probabil n-ar fi avut prea mare logică.

— Nu-i adevărat, şopti Eve, de lângă ea. Nu, nu-i adevărat. Aşa ceva nu poate să fie *adevărat*. Unde naiba o fi Oliver? Nu era vorba să fie dădaca noastră?

Claire nu ştia, şi nu putea reîncepe s-o liniştească pe Eve, fiindcă şi prin ea începuse să se strecoare o înfricoşătoare senzaţie rău-prevestitoare. Michael nu se arăta, şi nici Oliver,

iar aşa ceva nu putea să fie de bine. Nu putea, oricum ar fi fost. Oliver, cel puţin, era capabil să reziste la soare: îl văzuse pe fereastra arestului, înainte ca Morley să-şi facă intrarea dramatică. Şi-atunci, de ce nu intra şi el în scenă?

Pentru că tu nu eşti importantă, şopti mica voce trădătoare din capul lui Claire. *Pentru că eşti doar o fiinţă umană. Adică fast-food pe două picioare*.

Nu, nu era adevărat. Până şi Oliver îi tratase… în fine, nu tocmai *frumos*, dar îşi crease un soi de respect fundamental faţă de ei. Poate, în cazul lui Eve, chiar şi un pic de afinitate.

El n-avea cum să rămână spectator şi să privească desfăşurarea întâmplărilor.

În afară de cazul în care şi-ar da seama că n-are şanse de câştig, replică mica voce, şi, of, mica voce avea prea multă logică, încât s-o mai poată contrazice Claire. Oliver nu era genul de adept al sacrificiului de sine, cu excepţia, poate – *poate* – a situaţiilor când era vorba despre Amelie… şi atunci, doar la nivelul fracţiunilor de secundă.

În schimb, Michael era, şi Michael ar fi apărut, în afară de cazul în care l-ar fi oprit ceva.

Sau cineva.

Claire îşi drese glasul.

— Jacob? Pot să te întreb ceva?

Jacob îşi strecură flacoanele cu sânge într-un buzunar al jachetei şi se întoarse, pe intervalul dintre scaune, spre partea din spate a autobuzului. Se legăna graţios odată cu hârtoapele drumului, fără ca măcar să se sinchisească să-şi caute echilibrul în spătarele scaunelor, aşa cum, probabil, ar fi procedat un om. Se ghemui lângă Claire, ajungând cu ochii la acelaşi nivel cu ai ei.

— Îmi pare nespus de rău, zise imediat. Nu a fost deloc aşa cum ne-am planificat noi. Niciodată n-am avut intenţia să procedăm aşa, dar nu puteam nici să mergem la banca de sânge, nici la laboratorul mobil: amândouă erau foarte bine păzite. A trebuit să alegem: ori plecăm fără provizii, ori…

— Ori le luaţi de la magazinul cu articole de uz casnic? îl întrerupse Claire. Încerca să-şi împiedice vocea să capete un ton de judecător, însă-i era prea greu. Nu despre asta voiam să vorbim, îi zise apoi.

Jacob făcu un semn de încuviinţare şi aşteptă.

— L-ai văzut pe Michael?

Jacob făcu ochii mari.

— Nu, îi răspunse, şi minţea chiar mai prost faţă de cât se aşteptase Claire. Nu, ce, a venit cu voi?

— Jacob, tu ştii că a venit, zise Claire, cât putu de încet, sperând că Eve n-o aude. S-a întâmplat ceva cu el?

Jacob o privi stăruitor, timp de câteva lungi şi grele secunde, apoi zise:

— Nu ştiu.

Se ridică şi se îndepărtă. Claire îşi muşcă limba, pradă unei aproape copleşitoare tentaţii de a urla ceva în urma lui; în orice caz, n-ar fi obţinut altceva decât dreptul să poarte şi ea căluş.

Shane se întorsese de pe scaunul lui, atât cât îi permiteau legăturile, şi-o privea fix. Ştia şi el.

Claire riscă o privire în direcţia lui Eve, însă prietena ei era cu ochii spre fereastră. Nu plângea; nu mai plângea. Doar părea… distantă, de parcă s-ar fi distanţat de tot ce se-ntâmpla în jurul ei.

Shane avusese dreptate. Acum, nu mai era nimic de făcut, decât să aştepte.

Iar Claire nu era deloc campioană la acest sport; cu toate acestea, îşi petrecu timpul încercând să mediteze la datele problemei. Ce-ar fi făcut Myrnin? Probabil, ar fi inventat cine ştie ce dispozitiv alcătuit din unghii şi fire textile, capabil să taie cătuşele din plastic. Dar, la drept vorbind, Myrnin ar fi gâlgâit bucuros sângele, aşa că, poate, el nu constituia un bun exemplu. Sam. Ce-ar fi făcut bunicul lui Michael? Tot vampir era şi el, dar niciodată nu s-ar fi împăcat cu astfel de procedee. Le-ar fi luat partea oamenilor. Asta făcuse toată viaţa lui, atât ca om, cât şi ca vampir. *Dar el nu s-ar fi lăsat niciodată încătuşat de un scaun*, îi aminti lui Claire mica ei voce. *Dar Hannah Moses*? Da, asta era o sugestie bună, măcar o dată. Claire nu-şi putea închipui cum ar fi reuşit Hannah, multă vreme soldat în armata americană, să scape din situaţia asta, însă probabil ar fi fost vorba despre vreun cuţit ascuns… ceea ce, desigur, nu era cazul lui Claire.

Hurducăturile neîntrerupte ale şoselei aveau un efect hipnotic, şi din moment ce ferestrele fuseseră astupate, nu puteai să vezi prea mare lucru, în afara unor umbre pasagere. Vampirii, în majoritate, şuşoteau între ei, şi ea le putea simţi

entuziasmul abia stăpânit. Ciudat lucru, însă şi vampirii păreau să simtă că fuseseră prizonieri în Morganville; în principal, prizonieri ai strictelor reguli de conduită din oraş, însă Claire ştia că nici lor nu li se dădea voie să iasă liberi din oraş mai mult decât locuitorilor umani.

Şi i se părea neobişnuit ca vampirii să aibă acum aceeaşi senzaţie de libertate pe care o avuseseră ea, Eve, Michael şi Shane, atunci când trecuseră de graniţele oraşului. I se părea… nepotrivit.

— Eve?

Claire încercă să-şi ciocnească umărul de al lui Eve. Repetă mişcarea de suficiente ori încât s-o smulgă, până la urmă, din transa ei, a privitului în gol, şi să-i atragă atenţia.

— Hei, îi zise. Cum te simţi?

— Fantastic, îi răspunse Eve. E aventura vieţii mele. Îşi lăsă capul să cadă pe perna încorporată în spătarul scaunului şi închise ochii.

— Mă trezeşti când începe masacrul, bine? Nu vreau să-l pierd.

Claire habar n-avea ce să-i mai răspundă la asta, aşa că-şi lăsă şi ea capul pe spate şi închise, la rândul ei, ochii. Şuierul şoselei deveni, în interiorul capului ei, un soi de zgomot palid, după care…

Adormi.

•

Când se trezi, autobuzul tocmai se oprea. Claire tresări, încercă să-şi ridice braţele, dar imediat i se reaminti că şi cătuşele din plastic provoacă *durere* când intră în carne. Inspiră adânc şi se relaxă, concentrată, privind în jur. Şi Eve era trează, iar ochii ei negri i se vedeau îngustaţi şi scânteind prin întuneric. Pe rândul din faţa ei, Claire îi vedea ceafa lui Shane, care se străduia să înţeleagă ceva din ce se afla dincolo de fereastră.

— Unde suntem? se interesă Claire, însă Shane scutură din cap.

— Habar n-am, zise el. Chiar nu pot să văd mare lucru. Pare să fie un oraş mic, dar nu pot să-mi dau seama.

— Ei nu mai au nevoie şi de alte, hm, provizii. Nu mai sunt scaune goale.

— Aşa mă gândeam şi eu, zise Shane.

Nu se simţea nimic în vocea lui, însă Claire ştia că era la fel

de îngrijorat ca şi ea de această evoluţie a situaţiei.

Morley opri autobuzul cu un sâsâit al frânelor pneumatice şi o zguduitură, după care deschise uşa şi coborî treptele. Era încă ziuă afară, şi lumina care pătrundea înăuntru, prin uşile deschise ca burduful unui acordeon, era de un alb-lăptos şi intensă.

Niciunul dintre ceilalţi vampiri nu încercă să-l urmeze. Rămaseră doar în aşteptare. Morley se întoarse, se opri în faţa autobuzului, şi rânji.

— Fraţi şi surori, zise. Am oprit pentru alimentarea cu benzină. Serviţi-vă după plac cu gustări, cât timp mă ocup eu de combustibil.

— O, nu, şopti Eve. Nu, nu, *nu*.

Claire încercă încă o dată să-şi elibereze mâinile. Cătuşele din plastic tăiară adânc, aproape dându-i sângele, şi fu nevoită să se oprească: mirosul de sânge n-ar fi fost deloc ceva favorabil, în clipa de faţă.

Vampirii se întorseseră să privească spre cei din spatele autobuzului, şi ochii le luceau.

Patience şi Jacob Goldman nu se aflau printre ei. Rămăseseră mai aproape de grupul din spate, şi-şi ţineau capetele apropiate unul de celălalt, şuşotind între ei. Patience părea necăjită de ceva din ce spunea Jacob, însă el se arăta insistent, iar când cel dintâi vampir se ridică să vină după gustare, Jacob se ridică fulgerător de pe locul lui şi i se puse în cale.

Vampirul era o femeie, una pe care Claire n-o mai văzuse niciodată până acum: părea mai bătrână, şi deloc drăguţă, în plus, nici nu-i făcu plăcere faptul că Jacob i se pusese în cale, şi zise ceva într-o limbă pe care Claire n-o recunoscu. Jacob, în schimb, probabil că da, fiindcă dădu imediat un răspuns iritat.

Până la urmă, se ridică şi Patience de pe scaunul ei, şi se opri în apropiere, în mod evident pregătită să-i asigure sprijinul.

Jacob îşi vârî mâna în buzunar şi-i întinse femeii două flacoane cu sânge. Trecu pe engleză şi-i zise:

— Astea or să te ţină, pentru moment. Nu e necesar să fie omorât cineva, şi ştii ce s-ar întâmpla dacă am permite hrănirea aici. Ia-l şi stai jos.

— Dar tu cine te crezi, *Amelie*? îl luă la rost femeia, dezgolindu-şi colţii într-un hohot batjocoritor. Am plecat din Morganville ca să scap de regulile alea prosteşti. Îmi dai ceea

ce vreau, sau îmi iau singură.

— Regulile nu sunt prosteşti, interveni Patience. Regulile sunt raţionale. Dacă vrei să-i informezi pe oameni despre prezenţa noastră şi să-i alarmezi, revenind la ceea ce era pe vremuri, când fugeam ca să ne salvăm vieţile, nu aveam nimic, nu *eram* nimic… atunci, aşteaptă până când ajungem la destinaţie. Atunci poţi să pleci de capul tău şi să faci orice vrei. Dar, atât timp cât suntem aici, eu şi Jacob, tu *nu* te vei hrăni direct din oamenii aceştia. Nu vreau să-i văd morţi, din cauză că tu nu poţi să te controlezi.

Vocea ei arăta că era absolut sigură pe ceea ce făcea, şi avea un ton foarte nepăsător, de parcă doar un idiot ar putea s-o contrazică, eventual. Cealaltă femeie-vampir se încruntă, stătu puţin să se gândească, după care scoase un sunet de frustrare şi smulse cele două fiole din mâna întinsă a lui Jacob.

— O să mai vreau, se răsti ea. Aţi face mai bine să începeţi să-i secaţi. Aveţi o mulţime de guri de hrănit.

Jacob nu-i luă în seamă comentariul.

— Cine mai vrea? Mai am patru de dat…

Alţi patru vampiri se ridicară şi luară fiolele. Jacob îşi scoase trusa medicală şi i-o înmână lui Patience.

— Eu rămân aici, zise. Tu du-te şi ia sânge.

— Mda, ai grijă să nu-l laşi pe vreunul fără! strigă un alt vampir, stârnind un val de râsete.

— Ajunge, îl apostrofă Jacob, deşi în vocea lui se simţea o tentă de amuzament relaxat. O să primiţi toţi ceea ce vreţi. Doar că nu acum. Şi nu aici.

Aruncă o privire peste umăr spre Patience, care tocmai lega un garou pe braţul primei fiinţe omeneşti întâlnite în cale: de data aceasta, o femeie. Întâmpină puţină împotrivire, dar nu cine ştie ce, şi Patience se dovedi la fel de îndemânatică la luarea sângelui ca şi fratele ei. Mai umplu zece eprubete, pe care i le întinse lui Jacob, ca să le distribuie, şi apoi trecu la următorul donator.

Şi tot aşa, chiar şi după ce se întoarse Morley, care terminase între timp de alimentat rezervorul autobuzului. Văzând ce se petrecea, clătină din cap.

— Până scoţi vampirul din Morganville… zise, şi lăsă restul frazei nerostite, trântindu-se pe scaunul din dreptul volanului. Bine, tinereţe, baia de sânge rămâne pe mai târziu.

Deocamdată, la drum.

Claire spera ca vampirii să-şi termine prânzul înainte ca Patience să ajungă până la rândul ei, însă nu avu atât noroc. Cu toate acestea, ea se întoarse spre stânga, şi începu cu Tipul Furios, ochii lui bulbucaţi şi ţipetele înfundate nereuşind să facă asupra ei nici cea mai mică impresie. Extrase sângele repede şi cu uşurinţă, îşi vârî eprubetele în buzunar şi trecu la Şapcă Portocalie, care între timp îşi pierduse şapca şi plângea cu lacrimi fierbinţi, murdare. Îi curgea şi nasul.

După ce termină cu el, Patience se întoarse spre Claire. O privi prelung, după care-i zise:

— Nu-ţi voi lua sângele. Nici pe-al prietenilor tăi. Nu încă.

Alături de Claire, Eve suspină uşurată. Shane, care aştepta, încordat, pe rândul din faţă, se destinse şi el.

Claire, în schimb, nu.

— De ce?

— Pentru că… îţi datorăm un serviciu, cred. Hai să zicem că asta ar fi răsplata.

Şi dădu să treacă la rândul următor.

— Stai puţin, o rugă Claire. Ochii întunecaţi, ciudaţi, ai lui Patience, se întoarseră s-o privească. Ei vor să ne omoare pe toţi. Şi voi nu vreţi asta, tu şi Jacob.

— Eu şi Jacob suntem în minoritate, îi răspunse încet Patience. Îmi pare rău, dar mai mult decât ce facem acum nu prea avem ce. Iartă-mă.

— Trebuie să existe ceva… spuse Claire şi îşi muşcă buza.

Eve era atentă acum la discuţie, la fel şi Shane, deşi Claire se străduia să menţină întreaga conversaţie la nivel de şoaptă.

— N-ai putea cumva să ne laşi să scăpăm? Îţi promit că n-o să-i spun lui Morley.

— Copile, tu habar n-ai ce vorbeşti, replică Patience, un pic întristată. Morley te va prinde, şi pe urmă va afla de la tine tot ce vrea. Nu are niciun motiv ca să nu-ţi smulgă informaţiile, şi oricum ar deveni suficient de bănuitor văzând că nu ţi-am luat sânge. Deja e de părere că eu şi Jacob suntem prea slabi. Ar însemna să ne asumăm prea multe riscuri, şi voi la fel.

— Şi-atunci, ce avem de ales? şopti Eve, aplecându-se cât putu de mult spre ea. Să stăm să-şi înfigă colţii în noi până ne omoară? Nu, mulţumesc. Pas. Dacă mi-aş fi dorit genul ăsta de sfârşit înfiorător, oribil, de film de groază, aş fi stat la un colţ de

stradă în Morganville şi m-aş fi scutit de osteneală!

Patience păru şi mai stânjenită decât până acum.

— Nu pot să vă ajut, zise din nou. Îmi pare rău.

Acesta era, după toate aparenţele, răspunsul ei definitiv. Claire o urmări cu privirea cum îşi continuă munca de colectare a sângelui, părând satisfăcută că făcuse o faptă bună pe ziua aceasta.

— Suntem mâncaţi, comentă Shane, pe un ton indiferent, şi se întoarse cu faţa spre ele. Mai vreţi să vă întoarceţi în Morganville? Pentru că fiecare zi de acolo seamănă foarte mult cu asta, într-un fel, sau în altul.

Eve oftă şi se rezemă de geam, arătând, din nou, gata să izbucnească în lacrimi. Dar nu fu cazul. Claire aproape că-şi dori să fi fost. Parcă nici n-ar fi fost Eve, cu toată agitaţia asta furioasă. O făcea şi pe *ea* să devină agitată, şi ultimul lucru de care ar mai fi avut acum nevoie era să-i crească pulsul.

— Michael o să ne găsească, zise Eve. Or să vină după noi.

Claire îşi dori să se fi putut simţi atât de sigură de asta.

•

Patience şi Jacob distribuiră tot sângele colectat, câte două fiole pentru fiecare vampir, şi restul i-l dădură lui Morley, care-l gâlgâi cu poftă, de parc-ar fi fost shot-uri oferite la happy-hours. Era dezgustător să-i vezi pe toţi vampirii aceia cum îşi luau gustarea. Claire simţi că i se întoarce stomacul pe dos, şi descoperi că era mai uşor să-şi fixeze picioarele cu privirea, decât să fie atentă la ei.

Câţiva dintre donatorii de sânge chiar leşinaseră, cu toate că era posibil doar să fie adormiţi, sau să aibă tensiunea scăzută, sau cuprinşi de panică; oricum ar fi fost, Claire n-avea cum să ştie sigur. Era mai linişte, cel puţin. Morley îşi vedea de condus, şi avură impresia că trec multe ore până când el încetini din nou. Nu opri, doar trecu într-o treaptă de viteză inferioară şi-i făcu semn unui vampir aşezat în spatele lui. Vampirul încuviinţă, arătă spre alţi trei şi le făcu semn să-l urmeze.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Shane. Poţi să-ţi dai seama?

— Nu, răspunse Claire, şi i se tăie răsuflarea în clipa în care văzu că Morley deschide uşile autobuzului.

Aveau încă, poate, cincizeci şi cinci, sau şaizeci de kilometri pe oră. Cei patru vampiri din faţă îşi puseră pe ei haine lungi,

pălării, mănuşi – echipamentul pentru zile însorite – şi se înşirară pe trepte.

Unul câte unul, săriră afară.

— Ce naiba? întrebă Shane, răsucindu-se cu greu spre fete, atât cât putea. Eve, tu vezi ceva? Ce se petrece?

— Nu pot… ia stai, cred că…

Eve îşi încordă privirea, lipindu-şi faţa cât mai mult de geam, şi până la urmă continuă:

— Cred că vor să atace ceva din spatele nostru. O maşină, poate.

Patru vampiri tocmai săriseră dintr-un autobuz în mers, în plină zi, ca să atace un automobil din spatele lor. Care-i urmărea?

Claire icni, şi un şoc electric îi fulgeră şira spinării. Michael. Oliver. Ei trebuiau să fie! Îşi dăduseră seama de tot. Şi erau chiar în spatele lor!

Mda, comentă mica voce funestă, pesimistă, din capul lui Claire. *Sunt chiar în spatele nostru, şi patru vampiri se pregătesc să-i smulgă afară din maşină şi să-i lase la prăjit.*

— Poţi să vezi…

Acum, lui Claire îi tremura vocea. Eve nu-i răspunse.

— Eve!

— Mă străduiesc! se răsti Eve. Nu văd decât umbre acolo, bine? Abia dacă pot să-mi dau seama că e o maşină! O, nu…

— Ce-i? se repeziră simultan Claire şi Shane, aplecându-se spre Eve, de parcă ar fi putut cumva să îmbunătăţească situaţia.

— Maşina, zise Eve. Cred… cred că e avariată. Acum nu mai e în spatele nostru, le explică, şi vocea îi suna din nou surdă, înfrântă. S-a dus.

— Fir-ar să fie, exclamă Shane. Poate-o fi fost vreun fermier, ducându-se spre piaţă. Şi n-o fi avut nimic de-a face cu toată porcăria asta.

— Nu mai contează acum, şopti Eve. Acum, nu mai vine nimeni.

Începu să plângă, cu hohote care-o făceau să vibreze din tot corpul, şi se izbi cu fruntea de geam… cu putere. Cu un gest instinctiv, Claire vru să se întindă spre ea, dar îşi aminti imediat că era legată.

— Hei, zise, străduindu-se din răsputeri ca vocea să-i sune

plină de compătimire şi alinare. Pur şi simplu, o durea inima pentru Eve, care părea atât de… pierdută. Eve, te rog, încetează. Te rog, nu mai face asta. O să fie bine. Totul o…

— Ba nu, n-o să fie! ţipă Eve, întorcându-şi faţa furioasă şi înlăcrimată spre Claire. Nu e deloc bine! Michael! Michael!

Începu să se zbată, încercând să-şi rupă legăturile. Shane se strădui şi el s-o calmeze, însă Eve nu mai asculta; nu mai asculta de nimeni.

Patience se apropie şi, după ce îndreptă spre Claire o privire întristată, dar hotărâtă, îi făcu repede o injecţie în umăr lui Eve. Se mişcase atât de repede, încât Claire nici măcar nu putu încerca s-o oprească, iar Eve se opri din zvârcoleală şi exclamă, cu o surprindere absentă: „Au!”

Apoi, îşi dădu ochii peste cap şi rămase complet inertă pe scaunul ei, cu capul într-o parte, spre fereastră, şi şuviţe răzleţe de păr acoperindu-i faţa.

— Ce-ai făcut? îi ceru socoteală Claire lui Patience, abţinându-se cu greu să nu urle.

Tocmai văzuse unde putea să ajungă cu urlatul.

— O să doarmă, o linişti Patience. Nu e vătămată. E mai bine aşa. Altfel, ar fi putut să se rănească singură.

— Mda, şi nu era bine, comentă Shane, cu amărăciune. Trebuie să se păstreze pentru voi. Dar ce-a fost aia, cu vampirii care-au sărit din autobuz?

Patience puse cu grijă capacul peste acul folosit ca s-o injecteze pe Eve, după care şi-l ascunse în buzunar.

— Ne urmărea cineva, răspunse. Iar acum nu ne mai urmăreşte. Asta-i tot ce trebuie să ştiţi.

Autobuzul îşi schimbă din nou viteza, în suspinele frânelor pneumatice, şi încetini, abia târându-se acum. Uşile se deschiseră iar cu zgomot, şi doi vampiri se urcară, purtând pălării şi mănuşi şi haine lungi care să-i protejeze de soare.

Unul dintre ei fumega, chiar şi sub echipamentul său protector.

Celălalt, un pic mai înalt şi mai subţire, îl apucă de gât pe Morley, îl smulse de pe scaunul şoferului şi-l azvârli afară pe uşă.

— Du-te! strigă, în timp ce-şi scotea pălăria.

Vampirul mai înalt era Oliver.

Michael – fiindcă el era vampirul nou-venit din care ieşeau

fuioare de fum – porni în goană pe intervalul dintre scaune, se ciocni de Patience şi de Jacob şi-i doborî din calea lui. Nimeni altcineva nu mai avu timp să se ridice, deşi vreo câţiva dintre vampiri se întinseră şi-l apucară în treacăt de haină, în timp ce alerga spre spatele autobuzului. Oliver îl urma îndeaproape, şi când ajunseră la rândurile de scaune ocupate de oameni, se întoarse şi-şi arătă colţii spre ceilalţi vampiri, care încercau să se ridice în picioare. Aceştia aveau o libertate de mişcare foarte limitată, dar şi erau foarte mulţi.

Jacob se ridică dintr-un salt, îi aruncă lui Oliver o privire întunecată, doar pentru o secundă, după care sări pe spătarul scaunului de lângă el, ghemuindu-se pe el ca o pasăre de pradă. Patience făcu acelaşi lucru, dar de cealaltă parte a lui Oliver.

— Nu, rosti ea, pe un ton categoric, când vampirii ceilalţi încercară să se apropie de ei. Staţi la locurile voastre.

Michael ajunse la prietenii lui şi-i desfăcu mai întâi legăturile lui Claire. Irosi câteva secunde preţioase, din cauză că plasticul era mai rezistent decât crezuse, plus că se străduia să nu-i facă răni. De îndată ce-o văzu eliberată, se aplecă peste Eve şi repezi un pumn puternic în fereastra laterală. Metalul se îndoi şi scrâşni strident, geamul se pulverizã, şi întreaga fereastră căzu pe şosea.

Lumina se revărsă înăuntru, pură şi incandescentă, izbindu-l în plină faţă. Michael se trase înapoi la întuneric, cu un strigăt gâtuit. Claire avu pentru o fracţiune de secundă imaginea vagă a arsurilor lui, însă Michael nu-i mai lăsă timp să se îngrijoreze în această privinţă.

— Afară! urlă el, şi o apucă de mijloc, aruncând-o spre fereastră.

Fâşia de piele rămasă expusă între mâneca hainei şi mănuşă începu să sfârâie ca baconul pus la prăjit. Claire se prinse cu mâna de marginea colţuroasă a ferestrei şi privi în jos. Autobuzul era încă în mers, şi chiar prindea viteză, fiindcă începea să coboare la vale.

— Claire, sări! strigă Michael.

Chiar nu avea de ales.

Sări, izbindu-se de asfaltul dur cu o bufnitură năucitoare, şi se rostogoli. Reuşi să-şi protejeze capul şi se făcu ghem pe suprafaţa încinsă.

Autobuzul mergea mai departe. Auzi ţipete… şi zgomot de încăierare. O altă fereastră se sparse, cea din dreptul lui Shane.

— Haide, şopti Claire, şi se ridică anevoie în picioare.

O durea totul, şi simţea că şi-ar fi scrântit glezna, dar asta nu mai avea acum importanţă.

Urmări cu privirea autobuzul.

Nimeni nu mai sări pe fereastră.

Începu să alerge după el – să şchiopăteze după el – însă fu nevoită să se oprească atunci când, după vreo zece paşi, glezna i se îndoi sub ea.

— Shane! ţipă. Shane, vino! Ieşi de-acolo!

Atenţia îi era în totalitate concentrată asupra autobuzului, însă avea un instinct de supravieţuire bine dezvoltat, mulţumită asprelor antrenamente din Morganville: simţi o umbră în spatele ei, şi se lăsă să cadă tocmai la timp.

Era Morley. Se cocea sub soarele dogoritor: nu sfârâia, ca Michael, dar categoric se înroşise din cauza arsurilor solare. Şi era furios. Mâna i se repezise fulgerător spre locul în care fusese ea, şi dac-ar fi prins-o pe traiectorie, i-ar fi frânt gâtul. Claire se rostogoli şi se puse din nou pe picioare, clătinându-se şi simţind că unul dintre ele cedează, aşa că făcu un salt în spate.

Morley îi aruncă un rânjet sălbatic, cumplit.

— Nimeni n-are voie să părăsească excursia, zise. În mod special tu, fetiţo. Amelie te vrea înapoi. Sunt convins de asta. Tu eşti asigurarea mea. Nu mai şontâcăi tu de capul tău.

Se întinse spre ea, dar, cu coada ochiului, Claire văzu o siluetă neagră azvârlindu-se prin fereastra sfărâmată şi fulgerând în direcţia lor. La început, crezu că e Michael, dar nu… era Oliver.

Îl izbi pe Morley cu forţa unui zid de cărămidă, aruncându-l la cincisprezece metri mai încolo pe şosea, ca pe o minge zdrenţuită. Pe urmă, după ce-o privi iritat cum ţopăie într-un picior, o ridică în braţe pe Claire, apoi se întoarse să strige:

— Michael, lasă tot! Ieşi de-acolo!

Se auzea urlând motorul unei maşini, pe dealul din spatele lor: era o maşină de poliţie, cu jumătate din faruri smulse, atârnând, şi găuri în portiere şi-n parbriz. Iar pe capotă avea zgârieturi ca de gheare.

Nu încetini în dreptul lui Morley, care se grăbi să se ridice şi să sară din calea maşinii, care trecu pe lângă el ca o rachetă. Frână, patinând şi scrâşnind, de-a curmezişul şoselei, iar şoferul deschise cu violenţă portiera din dreapta sa, apoi pe cea din spate.

Oliver o aruncă pe Claire pe bancheta din spate, lăsă portiera deschisă şi ţâşni în goană spre autobuz. Sări, agăţându-se de marginea ferestrei distruse, prinse ceva – o mână de haină neagră – şi trase.

Michael se rostogoli afară pe fereastră şi căzu, greoi, pe şosea. Oliver se lăsă să cadă lângă el, agil ca o pisică, şi se aplecă să-l ridice pe Michael în picioare. Îşi scoase propria pălărie şi i-o îndesă peste părul blond, îşi dezbrăcă haina lungă şi neagră şi-l înfăşură cu ea, pentru o protecţie suplimentară.

Michael se zbătu să se elibereze, însă în timp ce Claire se chinuia să se ridice în şezut pe banchetă, Oliver îi târî prietenul tocmai până la maşina de poliţie, îl împinse înăuntru, tot pe portiera din spate, pe care o trânti apoi cu putere, închizându-l acolo. Clanţa nu funcţiona pe dinăuntru, evident. Michael ateriză pe jumătate deasupra lui Claire, greu şi mirosind a păr ars; cu toate acestea, reuşi să se ridice repede şi încercă să spargă geamul, care, după cum îşi dădu seama Claire, şocată, fusese vopsit în negru… cu spray. Doar partea de parbriz din faţa şoferului rămăsese neschimbată.

Oliver se urcă în faţă, se întoarse spre el şi-şi repezi un pumn prin paravanul din plasă de sârmă care despărţea partea din spate a maşinii de poliţie de cea din faţă. Dădu plasa într-o parte, îl apucă pe Michael de braţ şi-i zise:

— Nu-i ajuţi cu nimic dacă mori. Ai încercat. Vom încerca din nou. Nu s-a terminat.

— Eve e încă înăuntru! Nu pot s-o las acolo! urlă Michael, smucindu-şi braţul.

Oliver, cu un oftat plictisit, nerăbdător, îl prinse de gât de data aceasta, şi-l ţintui cu spatele de vinilinul banchetei.

— Ascultă-mă, îi zise, lărgind şi mai mult gaura din paravan, astfel încât privirile să li se poată întâlni, şi susţine. Michael, îţi jur că nu-ţi voi abandona prietenii. Dar tu trebuie să termini cu prostiile astea. Nu-i ajuţi cu nimic, dimpotrivă, totul nu face decât să-ţi distrugă utilitatea faţă de mine şi faţă de toţi cei pe care-i iubeşti. Mă înţelegi?

Michael era încă încordat, gata de încăierare, însă Oliver îl ţinu pe loc, privindu-l stăruitor de sus, până când îl văzu că-şi ridică ambele braţe, în semn de capitulare. Şi întregul trup parcă i se prăbuşi. Înfrânt.

Şi totuşi, Oliver nu-i dădu drumul nici acum.

— Porneşte, îi ordonă celui de la volan. Urmăreşte autobuzul. Morley a ajuns deja înapoi în el. O să conducă mai departe, dar noi ar trebui să-l urmăm mai de la distanţă, nevăzuţi.

— Nu pot să-l urmăresc, dacă nu-l văd! protestă şoferul, şi Claire recunoscu vocea aceea, însă nu semăna cu a şerifului din Durram, nici măcar cu a ajutorului acestuia. Semăna cu…

Nu se poate.

Claire se aplecă în faţă şi privi încordată prin jumătatea ei de paravan, care rămăsese încă la locul ei.

— Jason? Jason Rosser? Fratele lui Eve? Tu ce naiba mai cauţi aici?

— Oliver avea nevoie de o mână de ajutor care să nu ia foc, îi răspunse Jason. În plus, în autobuzul ăla e soră-mea, nu?

Eve. Eve era încă în autobuz… iată de ce se împotrivise Michael atât de straşnic. Claire se simţi ciudat de desprinsă de realitate în clipa asta: poate că se lovise la cap mai tare decât crezuse. Chiar o durea, în partea dreaptă. Acum începea să resimtă o mulţime de dureri, dacă adrenalina mai scăzuse un pic.

Shane. Şi Shane mai era în autobuz. Dar de ce mai era el în autobuz?

— Jason. Foloseşte-te de ăsta ca să le ţii urma, zise Oliver, şi scoase ceva din torpedoul maşinii de poliţie. Părea să fie un dispozitiv de navigaţie GPS. A fost setat să urmărească autobuzul, îi explică el.

— Ai lăsat un emiţător în autobuz?

— Am lăsat un emiţător la soră-ta. I-am strecurat un telefon mobil în buzunar, în timpul haosului. Sper să aibă ocazia să-l folosească.

Îi întinse dispozitivul lui Jason, care-l fixă pe bord, orientat astfel încât să poată vedea cât mai bine harta rutieră colorată de pe ecran.

— Drăguţ, zise. Ei, dacă ai putea să deblochezi şi puşca de vânătoare, ar fi foarte bine.

— Nu, îl refuză categoric Oliver. Ultimul lucru pe care ţi l-aş

încredinţa ar fi o armă de foc. Tu vezi-ţi de condus.

Claire îşi dădu seama că avea dificultăţi de concentrare.

— I-ai dat un telefon lui Eve?

— I l-am pus în buzunar, preciză Oliver. În afară de cazul în care s-ar gândi s-o percheziţioneze iar, mă îndoiesc că l-ar găsi. Au fost destule motive de distragere a atenţiei.

— Dar cum e Shane? E bine?

— Nu ştiu, răspunse Oliver, continuând să-l fixeze cu privirea pe Michael. Era bine?

— Am reuşit să-i eliberez o mână, răspunse Michael.

Le-aş fi eliberat pe amândouă, dacă mă mai lăsai măcar o…

— O secundă să te mai fi lăsat, şi te făceau bucăţi, ceea ce n-ar fi însemnat absolut niciun avantaj pentru mine, îl întrerupse Oliver. Patience şi Jacob se dăduseră deoparte. Ei îşi dau seama când bătălia e pierdută, iar tu, în orice caz, n-ai fi putut să-i scoţi de-acolo şi pe Eve, şi pe Shane. E mai bine să-i laşi împreună, ca să se apere unul pe celălalt. Şi-acum, ai de gând să te porţi cum se cuvine? Sau e necesar să-ţi dovedesc, încă o dată, cine e şeful aici?

Michael nu-i răspunse; îşi lăsă doar mâinile să-i cadă pe lângă corp.

Abia atunci îi dădu Oliver drumul.

— Cum te simţi? îl întrebă.

Michael scoase câteva hohote de râs spart.

— Ce, chiar te interesează? replică el.

Arăta rău, îşi dădu seama Claire, chiar şi în lumina slabă care ajungea la ea dinspre partea de parbriz a lui Jason. Era roşu la faţă de pe urma arsurilor, şi umflat.

— Nu tocmai, zise Oliver. Mă interesează ca nu cumva să fii o povară. Şi aproape cu certitudine acesta va fi cazul, dacă vei continua să te comporţi ca un băieţaş bolnav de dragoste, şi nu ca un bărbat raţional. Ne-am înţeles? Dacă vrei să-ţi salvezi fragilii tăi mici prieteni, este necesar să fii cu mult mai inteligent în privinţa alegerii situaţiilor în care-ţi rişti propria siguranţă.

Era greu de spus ce anume însemna expresia de pe faţa umflată a lui Michael, însă asupra fulgerului de ură din ochii lui n-ai fi putut să te înşeli. Claire înghiţi cu mare greutate. Michael trase aer adânc în piept şi se întoarse spre ea.

— Eşti bine? o întrebă, în timp ce-şi scotea mănuşile.

Mâinile îi erau palide, însă imediat deasupra dungii de unde se terminaseră mănuşile, se vedeau arsuri roşii şi de un negru aprins. O atinse uşurel pe faţă, i-o întoarse pe o parte, apoi pe cealaltă.

— O să ai ceva vânătăi de vedetă a filmelor de acţiune, viteazo, îi zise.

Însă ea îşi dădu seama ce căuta el, în realitate.

— N-am urme de colţi, îi zise. În fine, altele decât cele care erau deja, de dinainte, ştii tu. Uite, nici măcar urme de ac.

— Urme de ac?

— Patience şi Jacob au insistat ca tot sângele să fie colectat cu acul. Cred că au încercat, într-un fel, să-l raţionalizeze.

— Au încercat să vă menţină în viaţă, interveni Oliver, întorcându-se cu faţa spre drum. Cu atât de mulţi vampiri într-un spaţiu închis, ar fi fost inevitabilă o beţie a hrănirii. Niciunul dintre voi n-ar mai fi scăpat cu viaţă, mai ales la cât eraţi de imobilizaţi.

Şi la cât de imobilizaţi erau, încă, Eve şi Shane. Claire simţi că i se face rău. Pe lângă asta, mai resimţea şi o vinovăţie oribilă, extrem de oribilă.

— De ce eu? întrebă. De ce m-ai salvat pe mine, şi nu pe Eve? Sau pe Shane?

— Tu erai cea mai aproape, îi explică Michael. Şi… cea mai mică. Eve şi Shane m-ar fi luat, amândoi, la bătaie, dac-aş fi încercat să-i salvez pe oricare dintre ei înaintea ta.

Cu toate acestea, şi el arăta marcat de vinovăţie, şi Claire ştia că el, la fel ca şi ea, se gândeşte la Eve.

— Am auzit-o urlând după mine. De-aia ne-am… de-aia ne-am hotărât să intrăm.

— Adică, aveam de ales între asta, şi să-i ascultăm lui urletele la lună, pe tot restul drumului, îl corectă Oliver. Eu n-am fost niciodată îndrăgostit, şi mă bucur din ce în ce mai mult pentru asta. Îmi dă impresia că dragostea te face să fii nesăbuit, şi cumplit de exasperant.

Jason pufni; sau poate că fusese un râs sugrumat.

— Mda, aici ai nimerit-o.

Oliver îl plesni peste ceafa.

— Nu am nevoie de aprobarea ta. Condu.

Claire încercă să-şi adune minţile.

— C-ce facem acum? se bâlbâi ea. Doar îi urmărim, şi-atât?

Dar dacă… dacă li se-ntâmplă ceva celor din autobuz? Ce facem, stăm şi aşteptăm?

— Da, răspunse Oliver. Pentru că, dacă ne-am întoarce acum, după ce am pierdut elementul-surpriză, Morley ar fi pregătit să ne întâmpine. De fapt, ar putea încerca să însceneze o provocare, ca să ne forţeze să facem o prostie, îi urmărim până când se opresc. De îndată ce coboară din autobuz, avem şanse mult mai mari.

— Dar dacă, ştii, le-am ciocni autobuzul? propuse Jason. Rămaşi afară, în soare, n-ar putea să fugă după noi, pe jos. Nu pentru mult timp.

— Ciocnirea autobuzului ne-ar furniza doar o maşină pe care n-am mai putea s-o conducem, şi nu ne poate asigura că autobuzul va fi scos din circulaţie, argumentă Oliver. Ar fi nevoie de ceva mai mare. Mult mai mare. În orice caz, nu e prudent. Prea mari riscuri de vătămări pentru delicatele voastre mici fiinţe umane de la bord.

— Dar…

— Gata, ia mai taci, şi vezi-ţi de urmărit, se răsti Oliver. M-am săturat de discuţii în contradictoriu. Nu mai vreau aşa ceva.

Claire ştia să recunoască zgomotul unei uşi trântite, când îl auzea. Se suci puţin şi-şi suflecă pantalonul în dreptul gleznei stângi. Era umflată şi începuse să se învineţească. Mda. Scrântită, clar.

— Avem cumva pe-aici ceva pentru primul-ajutor?

Oliver scoase o cutie şi i-o pasă prin gaura paravanului din dreptul lui Michael. Claire găsi câteva pansamente elastice şi încercă să şi le înfăşoare singură, însă Michael se grăbi să i le ia, după care îi scoase pantoful şi şoseta, şi-o pansă fără să scoată o vorbă.

— Mersi, îi zise ea, încet.

Se simţea mai bine, acum, că fusese pansată, deşi tot persista o durere surdă, care o săgeta la fiecare mişcare.

— Eu pot să fac ceva…

— Mie îmi trece, zise Michael. Puse jos trusa medicală şi-şi lăsă capul să cadă pe spătarul banchetei. Mamă… Asta nu e excursia la care m-aş fi aşteptat.

— Zău? Tonul vocii lui Oliver era sec. Eu zic că este exact aşa cum m-am aşteptat. Din nefericire.

NOUĂ

Îşi continuară drumul, care li se păru că se prelungi pentru foarte mult timp, însă ceasul din bordul maşinii de poliţie arăta că, de fapt, trecuseră numai vreo două ore. Autobuzul tot cotea nebuneşte pe drumuri lăturalnice, ca şi cum ar fi căutat ceva. În cele din urmă, totuşi, punctul de pe ecranul GPS-ului încetă să se mai mişte.

— Ce-i asta? întrebă Jason, ciocănind cu degetul în ecran, şi imaginea se mări. E vreun oraş?

Claire nu putea să vadă prin paravanul din plasă nimic altceva decât un punctuleţ pe o hartă.

— Dacă e oraş, continuă Jason, atunci e foarte mic. Mai mic decât ăla, ultimul, în care aţi fost luaţi pe sus.

— Nu mai sunt alte drumuri de acces la el, medită cu voce tare Oliver, privind la rândul lui ecranul. Oricum am face, tot ne-ar vedea venind. Terenul e neted ca un fund de tigaie. Şi la fel de încins.

— Mda, la urma urmei, cine-a hotărât să se amplaseze oraşul Vampireşti tocmai în Texas? A cui a fost ideea asta minunată? se interesă Jason.

— A Ameliei, îi răspunse Oliver. Şi nu te priveşte pe tine de ce anume l-a ales. Aşa… Nu ne ajută cu nimic să aşteptăm până se întunecă: atunci, ei doar ar avea simţurile mai ascuţite şi ne-ar detecta mai repede. E de preferat să-i lovim pe timpul zilei, dacă putem. Din nefericire, armata mea e alcătuită dintr-un infractor nedemn de încredere, o fată cu o incapacitate fizică, şi un incredibil de nechibzuit tânăr vampir, cu alergie la bronzat. Nu sunt deloc încrezător.

— N-avem de ales, se împotrivi Claire. Trebuie să mergem. Eve şi Shane…

— Mă preocupă mai mult ceea ce face Morley, o întrerupse Oliver. O sfidează pe Amelie. Mă sfidează pe *mine*. Nu pot permite ca o astfel de faptă să fie trecută cu vederea.

Din fericire, totul convergea într-o singură direcţie: nu aveau de ales, şi Oliver era nevoit să-i ajute. Bătrânul vampir stătu să se gândească la toate acestea timp de câteva minute, cât îşi continuă maşina de poliţie drumul spre punctul de pe hartă, apoi făcu un scurt semn aprobator din cap.

— Foarte bine, zise. Mergem. Imediat. Dar, când ajungem, trebuie să fiţi rapizi, şi trebuie să fiţi neîndurători. Michael, din moment ce eşti atât de încrâncenat să-ţi salvezi fata şi prietenul, misiunea a ta va fi. Claire, Jason, voi veţi sta cu mine. E posibil să am nevoie de cineva care să acţioneze ca o diversiune.

— Adică de o momeală, tălmăci Michael. Nici nu te gândi să te foloseşti de Claire.

— E o căprioară rănită, zise Oliver. E perfectă.

— *Nici nu te gândi să te foloseşti de Claire*. Şi nu e o indicaţie orientativă. Nu mă interesează dacă tu te consideri şeful; de ea nu te foloseşti.

Michael părea absolut, categoric hotărât în afirmaţia lui, iar Oliver, după o secundă de tăcere îngheţată, încuviinţă.

— Foarte bine. Atunci, mă voi folosi de infractor. E un tip serviabil, presupun.

Jason îşi drese glasul.

— Dacă tot mă trimiţi în chip de momeală, nu s-ar putea să primesc şi puşca de vânătoare?

— Nu, refuză Oliver. Niciodată.

Claire fu izbită de un gând întâmplător, care dovedea că, în sfârşit, creierul ei se scutura de efectele săritului dintr-un autobuz în mers.

— Hei, zise ea. E nevoie de mai multe ore ca să ajungi aici, din Morganville. Cum a făcut Jason…

— Jason zice[10] să-ţii ţii gura, se răsti fratele lui Eve. Nu te priveşte pe tine, da? Hai să spunem doar că eram prin vecini.

Oliver nu zise nimic. Asta însemna fie că Jason încercase şi el să fugă din Morganville, însă reuşise să se lase prins, de Oliver, fie că fusese trimis de Oliver cu cine ştie ce însărcinări. Oricare ar fi fost varianta corectă, exista între ei un anume soi de relaţie despre care Claire nu era convinsă că ar fi fost şi în urmă cu o lună. De fapt, Oliver fusese destul de categoric de partea taberei care susţinea „Hai să-l executăm pe ticălos”. Şi-atunci, de ce ajunsese Jason să facă parte brusc din echipa lui… ba chiar să aibă parte de încredere, din moment ce obţinuse permisiunea de a ieşi din Morganville?

[10] Parafrază a celebrei expresii *Simon says* (Simon spune), împrumutată dintr-un joc de copii, în care unul dintre ei, jucând rolul lui Simon, le ordonă celorlalţi ce să facă, începând mereu cu această formulă.

Claire îşi închipui că, probabil, nu va afla niciodată răspunsul. Jason era nervos şi nu voia să vorbească; Oliver nu fusese niciodată Marele Comunicator, nici măcar atunci când era binedispus, ceea ce acum nu era cazul.

Părea furios, concentrat, şi extrem, extrem de primejdios.

— Du-ne în localitate, ceru el. Ştiţi cu toţii de ce e nevoie. Aşa să faceţi. Luaţi-vă aliaţi din tabăra lui Morley, prin orice mijloace vă stau în puteri. Intimidaţi, dacă nu puteţi convinge cu vorba. Nu vă lăsaţi împresuraţi. Apăraţi-vă prietenii, nimiciţi-vă duşmanii şi, cu orice preţ, *învingeţi*. Ne-am înţeles? Eu mă voi ocupa de Morley.

Michael încuviinţă. Faţa i se vindecase mai repede decât s-ar fi aşteptat Claire, însă bănui că n-avea să-l ţină mult, din moment ce aveau să iasă din nou la lumina zilei. Se întrebă cam cât de mult ar putea el să suporte, înainte ca durerile şi vătămările să devină prea grave şi, pur şi simplu, să-l copleşească.

Spera că nu va fi nevoită să afle.

Jason conducea cu prea mare viteză, accelerând de parcă ar fi condus o maşină de curse, stârnind praful de pe drum şi rânjind ca un maniac, ceea ce şi era, după cum îl văzu, în imagini extrem de fugare, Claire. Arăta mai mult decât pregătit pentru o încăierare. Ea nu-l mai văzuse niciodată chiar aşa, şi i se părea suficient de înfricoşător.

Alături de ea, Michael se închisese în sine, concentrându-se să-şi stăpânească durerile pe care sigur le resimţea, ca şi neliniştile. Oliver probabil că nu simţea nimic. Ar fi rânjit cu superioritate dac-ar fi auzit despre nelinişti.

Claire simţea că-i vine să vomite, însă era hotărâtă să reziste şi să se ţină tare cât putea de mult. Scotoci prin trusa de prim-ajutor şi găsi vreo două analgezice extrem de puternice, cu toate că n-aveau cum să-i fie de prea mare folos. De asemenea, îl întrebă pe Michael, cu voce scăzută, dacă nu are vreo armă să-i dea şi ei.

El îşi scoase, în tăcere, din buzunar, o ţepuşă îmbrăcată în argint, şi i-o întinse. Avea vârful ucigător de ascuţit, astfel încât să şi taie, nu doar să străpungă, şi-i simţi răceala şi soliditatea în mână, în timp ce-o strângea atât de tare, încât îi lăsă urme de transpiraţie pe suprafaţa lucioasă.

— Pentru ultimă instanţă, îi zise el. Dar nu te apropia cât să-

ţi fie necesară, bine?

— Bine, fu ea de acord, încercând să-şi găsească un zâmbet. Ba chiar avu impresia că şi reuşise să descopere unul. Doare? se interesă apoi. Scuză-mă, întrebare prostească. Normal că doare. Îmi cer scuze.

Mâna lui palidă, cu arsurile de un roşu aprins de la încheietură, o strânse pe a ei pentru câteva secunde.

— Eşti un suflet bun, Claire. Ştii asta, da?

— Şi tu la fel.

— Practic vorbind, eu nu prea mai am suflet, aşa cum îi tot place lui Shane să-mi amintească.

— Shane poate să fie un mare idiot uneori.

— Dar şi un bun prieten.

— Şi asta, da, oftă Claire. Trebuie să ni-i luăm înapoi, Michael. Trebuie.

— Şi-i vom lua, zise el. Îţi jur.

Poate c-ar fi spus el mai multe, însă tocmai atunci automobilul îşi micşoră viteza. Jason ridică piciorul de pe acceleraţie şi zise:

— OK, am ajuns. Oraşul pare să fie cam cât trei cvartale, dac-o fi şi-atât. Poate, vreo treizeci de clădiri, în total? Aşa. Care-i planul?

— Să găsim autobuzul. Ei nu pot să fie departe.

— De ce nu?

— Din cauză că Morley e un nătărău leneş, şi nici nu vrea să stea prea mult pe-afară. Caută clădirea cea mai mare, şi foarte probabil c-o să găseşti autobuzul parcat drept în faţa ei.

Cum era de aşteptat, după ce Jason luă virajul strâns de la intrarea în oraş – dacă se putea numi oraş, fiind mai degrabă o adunătură întâmplătoare de clădiri – văzură imediat şi evident autobuzul parcat în faţa a ceea ce semăna cu o variantă miniaturală a tribunalului din Morganville: o construcţie oarecum gotică, având turnuleţe şi acoperişuri ascuţite, şi alcătuită din blocuri de piatră cenuşie. Părea să nu fi cunoscut niciun fel de lucrări de întreţinere de vreo două decenii; gardul din fier care o înconjura era lăsat într-o parte, ruginit tot, şi iarba de dincolo de el era jerpelită şi crescută alandala.

Pe o placă, scria PRIMĂRIA ŞI JUDECĂTORIA ORĂŞENEASCĂ BLACKE. În faţa intrării, se afla un soi de monument civic: o statuie mare, nu foarte reuşită, dintr-un

bronz verzui, înfăţişând un om bătrân îmbrăcat într-un costum străvechi şi cu un aer foarte satisfăcut de sine. Pe placa de la picioarele sale, vizibil până şi din stradă, scria HIRAM WALLACE BLACKE. Hiram n-o ducea prea bine. Corpul lui din bronz avea destule urme de lovituri, şi era un pic înclinat spre stânga, ca şi cum ar fi fost plasat pe un teren alunecos. Încă vreo câţiva centimetri, şi toată şandramaua i-ar fi întipărit lui Hiram mulajul facial în iarba prea mare.

Autobuzul părea părăsit. Uşile erau larg deschise. Nu se vedea nici urmă de Morley, de acoliţii lui, sau de oricine altcineva.

— Cum faci să măreşti imaginea pe ecranul ăsta? Aha, mda, am găsit, zise Jason. OK, telefonul e înăuntrul clădirii. Sau, acolo unde-or ţine-o pe Eve, în orice caz.

— Ştii ce ai de făcut. Michael, când îţi găseşti prietenii, îi aduci înapoi aici, dacă poţi. Dacă nu, găseşti o poziţie care poate fi apărată şi rezişti acolo, în aşteptarea mea.

— Tu ce vrei să faci?

— Să-l găsesc pe Morley, îi răspunse Oliver. Şi să-i explic de ce anume a fost o idee atât de proastă că m-a făcut să vin după el. Se va termina repede. Morley nu e curajos, aşa că le va ordona celor din grupul lui să se supună. Unicul risc ar fi posibilitatea de a se întâmpla ceva înainte de a-l găsi eu şi… de a-l convinge.

Felul în care rostise ultima parte o făcu pe Claire să se cutremure. Oliver era capabil de foarte multe lucruri, şi unele dintre ele chiar nu erau prea civilizate. Văzuse câteva astfel de exemple. Încă o trezeau noaptea din somn, cu inima bubuindu-i în piept.

Dar, în clipa de faţă, bine măcar că furia lui se îndrepta în direcţia potrivită. Oarecum, cam ca gura unui tun.

— Hai, zise Oliver.

Nu urlase, nici nu accentuase în vreun mod special cuvântul, însă Claire sesizase nuanţa absolut categoric poruncitoare din el. Deschise portiera din dreptul lui, apoi şi pe cea din spate, din partea lui Michael, după care porni spre intrarea în clădire, mergând, nu alergând, mişcându-se cu o viteză controlată, ca şi cum ar fi avut la dispoziţie tot timpul din lume, şi n-ar putea fi oprit de nimeni şi de nimic. Jason coborî în grabă şi se repezi să-l ajungă din urmă. Uită să-i deschidă şi lui Claire, dar nu era

nimic: Michael ocoli fulgerător spatele maşinii, în mai puţin de două secunde, îi deschise, după care-şi aruncă pe cap haina lui Oliver, ca să-l protejeze şi mai bine de dogoarea soarelui după-amiezii.

— Verifică prin autobuz! îi ordonă el.

— Stai, tu unde…

Prea târziu. Michael dispăruse, gonind pieziş prin iarba mare, îndreptându-se spre umbra înclinată a clădirii. Ajungând acolo, se trânti cu spinarea de peretele din piatră, încovoindu-se şi tremurând, după care, până la urmă, dezbrăcă haina şi sparse unul dintre geamurile ferestrelor care dădeau spre judecătorie.

Era ciudat, îşi zise Claire că nici măcar o singură persoană nu ieşea din clădire, să vadă ce se petrece: nici măcar când era vorba despre primărie şi judecătorie. Nu se vedea ţipenie de om pe nicăieri. Blacke sigur nu putea să aibă o populaţie prea numeroasă, dar măcar o sută de locuitori, cu aproximaţie, tot trebuia să fi avut.

Nu era posibil să fie *toţi* complet neştiutori, în mod special dacă Morley avusese obişnuitul lui comportament respingător.

Claire se îndreptă clătinându-se spre autobuz, urcă şontâc treptele şi găsi totul pustiu. Niciunul dintre prizonieri nu mai era pe scaunul lui, şi podeaua, în partea din spate, era presărată cu cablurile din plastic tăiate.

Coborî din autobuz şi alergă, şchiopătând, până la fereastra spartă – Michael n-o aşteptase – unde scăpă un geamăt, constatând că era cam prea sus pentru ea. Neavând vreme să se mai plângă de asta, sări, se prinse de toc şi încercă să ignore tăieturile provocate de geamul spart. Michael îndepărtase majoritatea cioburilor, iar ceea ce mai rămăsese era doar enervant, atât. Mâinile îi tremurau din cauza încordării, însă reuşi să se tragă în sus, să-şi strecoare vârful piciorului drept într-o crăpătură a zidului, şi să se salte până pe pervazul lat al ferestrei. De acolo, îi fu destul de uşor să-şi rotească picioarele înăuntru, însă distanţa până la podea era mai mare faţă de cât îşi închipuise, şi impactul cu ea fu prea dur. În glezna ei stângă se produse o explozie învăpăiată de durere, şi se opri să se sprijine de peretele rece din piatră, gâfâind şi aşteptând ca suferinţa să se domolească.

Se afla într-un soi de cabinet, însă unul care nu fusese folosit

în ultimii ani: birourile arătau de parcă ar fi rămas din secolul trecut, însă fără să fie antichităţi, ci doar vechituri. Lemnul era putred, sertarele, sparte şi atârnând, iar unora li se rupseseră şi picioarele.

Surprinse un şoarece într-unul dintre sertarele sparte, şi fu cât pe ce să ţipe când îl văzu gonind ca fulgerul, pe podeaua murdară, prin faţa ei. *Inspiră adânc. Haide*, *ţine-te tare*; *ei au nevoie de tine. Shane are nevoie de tine*.

Claire îşi scoase din buzunar ţepuşa îmbrăcată în argint şi o ţinu în mâna stângă, deschizând uşa cu dreapta, pregătită să atace dacă era nevoită… dar coridorul era pustiu.

Totuşi, auzi zgomot de paşi în fugă. Zgomot la etaj. Totuşi, asta nu însemna neapărat că erau cei răi acolo. Mulţumită temeinicei educaţii din Morganville – cursul de Iniţiere în Supravieţuire – ea *totdeauna* presupunea că după fiecare colţ pândesc băieţii răi.

Sus era haos în toată regula: mobilier sfărâmat, paşi alergând, tropăind. Oameni care urlau – Claire nici nu voia să-şi imagineze că ar putea fi ţipete de durere – şi părea să fi fost unde alesese Oliver să-l caute pe Morley.

Dar unde să fie Michael?

Claire mai deschise o uşă şi găsi un birou cu un computer şi o cană veche cu cafea mucegăită peste un teanc de hârtii. Nimeni înăuntru. Încercă şi uşa următoare: acelaşi rezultat, dar fără cafea.

În cea de-a treia, găsi o femeie prelinsă într-un colţ. Era inconştientă, nu moartă, din fericire, după cum descoperi Claire, verificându-i pulsul, care se dovedi că era destul de puternic. Claire o mută pe femeie într-o poziţie mai confortabilă, rostogolind-o pe o parte; poziţia de restabilire, aşa i se spunea. Shane o învăţase: era foarte priceput la primul-ajutor.

Femeia era mai în vârstă, cam grea, şi arăta istovită şi palidă.

Palidă.

Claire îi cercetă gâtul pe ambele părţi, însă nu găsi nimic. Apoi, îi examină încheieturile, şi găsi o rană care sângera încet, şi nu una prea frumoasă. Claire se cutremură, inspiră şi expiră de câteva ori, ca să se liniştească, apoi îşi roti privirea prin jur, căutând ceva cu care să lege rana. Pe biroul femeii era o eşarfă: Claire i-o înfăşură cu grijă în jurul încheieturii, şi o legă

strâns, după care privi din nou, s-o vadă ce face. Tot leşinată era, însă nu părea să fie în pericol.

— O să fie bine, îi promise Claire, şi-şi văzu de treabă mai departe.

Ceea ce o îngrijora în momentul de faţă era că, deşi nu s-ar fi mirat ca Morley sau alţii din echipa lui să-şi caute gustarea la oameni aleşi întâmplător, aici chiar nu fusese cazul. Sângele care şiroia pe mâna femeii se uscase în cea mai mare parte, şi se decojea, rana era pe jumătate închisă, şi autobuzul petrecăreţilor lui Morley abia sosise în oraş.

Nu părea deloc normal.

Ieşind pe culoar, auzi că deasupra bătălia continua, şi în timp ce Claire se îndrepta, înaintând puţin câte puţin, cu prudenţă, spre scară, încercând să arunce o privire, auzi un brusc buf-zdrang-trosc, şi un trup îi apăru zburând în faţa ochilor, izbindu-se de perete şi apoi rostogolindu-se pe treptele mari şi crestate din lemn, ajungând să se împrăştie la picioarele ei.

Era un vampir.

Dar *nu* era dintre vampirii lui Morley. Reuşise să-i privească pe fiecare în parte cât timp fusese în autobuz, şi toţi arătau tipic pentru Morganville. Niciunul nu păruse să fie de vârsta lui Shane, nici nu purta un tricou vechi, jerpelit şi pătat de sânge, al unei echipe de fotbal american, care mirosea a picioare nespălate chiar şi de la douăzeci de metri distanţă.

Acesta *nu* era un vampir din Morganville.

Era altceva.

Şi acest ceva se ridică de jos, dezgolindu-şi colţii înfricoşător de lungi, şi porni spre ea cu un răget plin de furie, de foame şi de încântare.

ZECE

Claire ţipă scurt şi scoase ţepuşa exact la timp cât să i-o implânte în piept. Inerţia îl împinse să se înfigă şi mai tare în lemnul îmbrăcat în argint, dar şi s-o trântească de peretele din spatele ei, cu o izbitură dătătoare de vânătăi. Claire se lovi cu capul de cărămizi şi simţi o explozie de durere şi de stele verzi, însă mai preocupată era de ochii lui roşii, sângerii, înnebuniţi

de furie, şi colţii aceia ascuţiţi, foarte ascuţiţi…

Pe urmă, se prăbuşi peste ea; Claire îl împinse şi-l trânti pe podea cu un trosnet sonor, pumnii vampirului bubuind în podea de-o parte şi de cealaltă a corpului. Frate, dar chiar *puțea*, ca şi cum nu s-ar mai fi îmbăiat şi nu şi-ar mai fi spălat hainele de un an. Şi mai mirosea şi a sânge învechit, ceea ce-i făcea şi mai greaţă.

Avea ochii deschişi, fixând tavanul, însă Claire ştia că nu e mort: nu încă. Argintul ţepuşei îi provoca suferinţă, şi ţepuşa în sine îl ţinea, deocamdată, imobilizat. Dacă argintul îl va ucide, sau nu, asta ţinea de vârsta lui vampirică, însă ea nu credea că ar fi unul dintre cei vechi, ca Amelie, şi Oliver, şi Morley. Mai degrabă, cineva care devenise vampir cu câţiva ani în urmă, cel mult.

Argintul îl ardea. Acum se vedea negru în jurul rănii.

A încercat să mă omoare. Înghiţi cu greu, mâna ei precaută atingând ţepuşa de probă, apoi lăsându-se să cadă. *Ar trebui să-l las să moară*.

Numai că ea chiar avea nevoie de ţepuşa aceasta. Fără ea, era neînarmată. Şi ştia – fiindcă îi spusese Michael – că străpungerea cu ţepuşa era dureroasă. Dacă erai străpuns cu o ţepuşă din *argint*, asta însemna deja tortură.

Claire întinse mâna spre ţepuşă, vrând s-o scoată din rană. Tocmai o apucase, când o voce din spatele ei rosti, cu un puternic accent englezesc:

— Nu cred că vrei să faci una ca asta.

Era Morley. Probabil coborâse scara cât timp ea era ocupată cu altceva. Era plin de sânge şi avea hainele zdrenţuite chiar mai rău decât înainte, iar pe faţa lui palidă i se vedeau răni deschise de zgârieturi care se vindecau chiar în timp ce Claire se întorcea să se holbeze la el.

Strânse mai tare ţepuşa şi o smulse din trupul celuilalt vampir, apoi se ridică din poziţia ei ghemuită, întorcându-se de tot cu faţa spre el.

Morley suspină.

— Oare vreunul dintre voi, nebunilor, chiar *ascultă* vreodată? Am spus să *nu* faci asta!

— E rănit, zise Claire. N-o să se ridice prea curând.

— Greşit, replică Morley. Nu se ridică deloc. Dar, în definitiv, nici nu are nevoie.

Simţi ceva rece atingându-i glezna îndurerată, apoi încercuind-o cu putere. Vampirul adolescent o prinsese şi acum se târa spre ea.

Morley întinse mâna, îi luă ţepuşa şi-l străpunse din nou pe celălalt vampir, cu o forţă cel puţin de trei ori mai mare decât cea a lui Claire, care auzi trosnetele produse de pătrunderea ţepuşei prin oase şi în lemnul podelei de dedesubt.

Băiatul, nu mai în vârstă decât Shane, rămase din nou inert. Pielea începu să i se degradeze de la argint.

— Nu poţi… începu Claire, însă Morley se întoarse spre ea, cu o expresie îndârjită.

— Trebuia să-ţi fi dat seama până acum că *pot*, se răsti el. De asemenea, este posibil să-ţi fi trecut prin minte faptul că băiatul nu face parte din mica mea turmă. Toate acestea nu au darul de a te alarma câtuşi de puţin, Claire?

— Eu…

— Ar fi cazul, continuă el, deoarece, în afara acelor vampiri adunaţi în Morganville, n-ar mai trebui să *existe* alţii. Amelie, indiferent de ce-ai putea crede despre ea, este genul de persoană meticuloasă. Cei care n-au fost de acord să participe la experimentul ei social din Morganville au fost doborâţi. *Nu* există vampiri care să umble prin lume fără să-i ştiu eu.

Îl împunse pe băiat cu botul cizmei lui roase.

— Cu toate acestea, pe el nu-l ştiu, şi nici pe cei din haita lui de şacali, care tocmai mi-au devorat proviziile!

— *Haită*?

Claire îşi ridică privirea, uluită, auzind alte bubuituri şi trosnete deasupra. Morley n-o luă în seamă şi se repezi spre scară, ca un fulger ceţos. De sus se auziră ţipete.

— Hei, stai! strigă Claire după el. Ţi-au devorat… *proviziile*… Doar nu vrei să spui…

Morley ajunse în capul scării şi dispăru înainte ca ea să mai poată rosti vreun alt cuvânt.

— Prietenii mei? sfârşi ea, cu o voce tânguită, dar imediat clipi mărunt, fiindcă la doar două secunde după ce dispăruse Morley din vedere, Michael răsări dintre umbrele de sus, cu Shane alături de el.

Iar Michael o ducea pe braţe pe Eve, care încă părea fără simţire.

Coborâră repede, şi lui Claire nu-i plăcu deloc neliniştea

încordată de pe chipul lui Michael… şi nici de pe-al lui Shane.

— Trebuie să plecăm, zise Michael. Acum. Imediat.

— Dar Oliver? Sau Jason?

— N-avem timp, zise Michael. Haide, Claire.

— Ţepuşa mea…

— Îţi fac eu alta nouă şi strălucitoare, îi promise Shane.

Părea să fie cu sufletul la gură; o apucă de mână şi-o trase cu el, într-o alergare şchioapă, după Michael, care se îndrepta, de-a lungul holului, către fereastra sfărâmată prin care pătrunseseră.

— Eşti bine? se interesă el.

— Sigur, îi răspunse ea, stăpânindu-şi o tresărire de durere atunci când călcă strâmb, din nou, pe glezna afectată.

Dar, în marea rânduială a lucrurilor, mda, era bine… cu mult mai bine decât cei de la etaj, din ce auzise de la Morley.

— Ce se petrece acolo, sus? îl întrebă ea.

— Morley are o zi foarte proastă, îi răspunse Michael. Îţi povestesc mai târziu. În clipa de faţă, trebuie să plecăm de-aici până nu e…

— Prea târziu, îl completă Shane, cu o voce egală, scăzută, şi cei patru prieteni se opriră în mijlocul holului, când doi vampiri apărură, furişându-se dintre umbrele din cealaltă parte, blocându-le trecerea.

Unul era un bătrân strâmb, care mergea târşâindu-şi picioarele şi avea ochi de nebun şi părul alb plutindu-i ca o aureolă. Celălalt era un tânăr, purtând tricoul unei echipe de fotbal american; coechipier cu vampirul pe care-l străpunsese ea deja, bănui. Acesta, însă, era mai lat în umeri decât Shane, şi mai înalt. Şi, la fel ca bătrânul, arăta… bizar; nebun, chiar şi pentru un vampir.

— Dă-mi, ceru bătrânul cu o voce ruginită, stranie. Dă-mi.

— Mama mă-sii, e sinistru, zise Shane. OK, planuri? Cineva?

— Pe-aici, zise Michael, trântindu-şi piciorul în uşa aflată de cealaltă parte a holului, făcând-o să sară din balamale cu un trosnet de aşchii.

Shane o împinse pe Claire înaintea lui în încăpere, şi Michael intră dintr-un salt în urma lor, trântindu-le uşa în nas celor doi vampiri şi proptindu-se cu spinarea de ea.

— Baricade! comandă el.

— Imediat! încuviinţă Shane, şi-i făcu semn lui Claire să

apuce de celălalt capăt al unui birou greu din lemn, pe care-l duseră târâş pe podea şi blocară uşa, iar Michael, cu Eve în braţe, sări fără efort pe tăblia biroului, apoi, la fel de uşor, de cealaltă parte. Crezi c-o să ţină? îi ceru părerea Shane.

— Pe naiba, nu, răspunse Michael. L-ai *văzut* pe individ?

Eve i se foi în braţe, murmurând ceva, şi Michael îşi lăsă privirea spre ea, cu chipul rigid de îngrijorare. În timp ce ea îşi tot sucea capul, agitată, într-o parte şi-n cealaltă, Claire îi văzu o pată năclăită în păr: era sânge, aproape invizibil prin părul negru.

— Ce s-a întâmplat? se repezi ea.

Michael clătină din cap.

— Nu ştiu, răspunse el.

— L-a prins în pasă proastă pe Morley, zise Shane. I-a tras un dos de palmă de a lipit-o de perete. S-a lovit cu capul de un colţ. Am crezut…

Tăcu pentru o clipă.

— Am făcut pe mine de frică. Dar acum e bine, nu?

— Nu ştiu, repetă Michael.

— Păi, foloseşte-ţi superputerile, sau ce mai ai!

— Sunt *vampir*, idiotule. N-am vedere cu raze X.

— Halal monstru supranatural mai eşti, comentă Shane. Adu-mi aminte să te schimb pe un vârcolac, frate. Probabil că mi-ar fi fost mai de folos acum.

Claire nu-i luă în seamă şi se duse în cealaltă parte a încăperii. Era o fereastră acolo, dar după ce-i împinse zăvorul în sus – care nu voia să se clintească, din cauza crustei groase de praf şi de insecte moarte de demult – descoperi că murdăria ascunsese zăbrelele bine înfipte de cealaltă parte.

— Michael, zise ea, crezi că poţi să rupi astea?

— Poate. Ia, zise Michael, predând-o pe Eve în braţele lui Shane, care o ţinu în echilibru cu mult mai multă dificultate. Examină cu privirea gratiile, care se aflau în plină bătaie a soarelui arzător.

Avea încă pe el haina din piele, însă mănuşile îi erau rupte: parcă i le-ar fi sfâşiat cineva cu ghearele. Fâşii de piele palidă se zăreau pe dosurile palmelor.

Shane, care stătea rezemat de biroul împins în uşă, fu cât pe ce să fie doborât când vampirii aflaţi de cealaltă parte a uşii se repeziră peste baricadă, făcând ca biroul să alunece cu aproape

jumătate de metru pe podea, înainte ca Shane să-şi proptească piciorul în el şi să-l împingă la loc. Biroul alunecă spre uşă, lent, centimetru cu centimetru, până când se trânti cu putere peste mâinile bătrânului vampir, pe care le prinse cu uşa.

— Hotărăşte-te repede! urlă el. Nu prea mai avem timp!

Michael inspiră adânc, apucă una dintre străvechile draperii prăfuite aflate de-o parte şi de cealaltă a ferestrei, şi-o smulse în jos. Şi-o înfăşură apoi peste ambele mâini şi apucă gratiile. Chiar şi-aşa, mânecile hainei i se ridicară, şi Claire zări peticele de piele înroşită, deja arse de mai devreme, începând să fumege şi să se înnegrească. Michael tremura din cauza efortului, însă soarele era prea puternic pentru el. Dădu drumul barelor şi se trase înapoi, împleticindu-se, gâfâind, cu ochii înroşiţi şi înnebuniţi.

— Fir-ar ale naibii! urlă, încercând să lovească gratiile cu piciorul.

Aici avu un rezultat ceva mai bun: cizma din picior şi cracul blugilor îl protejară mai bine, şi prima lovitură nimeri din plin, îndoind barele şi făcând să zbârnâie şuruburile.

Nu mai avu timp pentru o a doua lovitură, fiindcă vampirii de pe hol izbiră din nou uşa, făcând ca biroul să ajungă tocmai până în mijlocul camerei şi trimiţându-l pe Shane tocmai peste Claire. Michael făcu stânga-mprejur la timp ca să-l întâmpine pe primul vampir intrat, cel tânăr, în tricoul zdrenţuit al echipei de fotbal american.

Michael se mişca repede în general, însă multiplele lui expuneri la soare îl slăbiseră acum, aşa că primul care lovi fu celălalt vampir, printr-un placaj puternic, şi Michael se pomeni aruncat în peretele din fundul camerei. Se scutură repede însă şi se puse pe picioare tocmai în timp ce sportivul sugător de sânge se pregătea să pună mâna pe Claire.

Michael îşi înfăşură un pumn în partea din spate a tricoului băiatului şi-l smulse de pe picioare, aruncându-l jos, cu o bubuitură, cu spatele pe podea. Îşi plantă un genunchi în pieptul individului, ţintuindu-l jos, însă nu era o soluţie permanentă, fiindcă, sub ochii lui Claire, celălalt vampir, bătrânul strâmb, intră în cameră târşâindu-şi picioarele, rânjind cu un colţ al gurii. Părea şi mai mort decât majoritatea vampirilor, şi parcă era ceva familiar în felul dezorganizat în care se mişca, era ceva…

Nu mai avu timp să se gândească la asta, din cauză că bătrânul sări pe ei ca un soi de sinistru păianjen vânător, cu mâinile întinse şi degetele încovoiate, ca nişte gheare. Shane plonjă într-o parte, împovărat de Eve; Claire se aruncă în cealaltă. Asta îi aduse pe Shane şi pe Eve mai aproape de uşă şi, aruncând o privire torturată înapoi, Shane se repezi afară.

— Claire, du-te! strigă Michael. Fugi!

— Nu pot să fug, răspunse ea, perfect logic.

Şchiopătatul chiar nu însemna o opţiune posibilă: oricare dintre cei doi vampiri putea s-o doboare în câteva secunde. Aşa că încercă să se retragă din faţa bătrânului vampir, pas cu pas lent, îndreptându-se spre fereastră.

El nu păru să-i ghicească planul, până nu ajunse, în urma ei, în bătaia soarelui, şi începu să ardă. Dar, chiar şi-atunci, păru să aibă nevoie de vreo câteva secunde până să înţeleagă de-a binelea că avea probleme. Înaintă mai departe, cu mersul acela stângaci al lui, ca de crab, chiar şi când pielea de albeaţa lutului i se făcu trandafirie, apoi roşie, după care începu să fumege.

Şi atunci, în sfârşit, scoase un urlet şi se aruncă deoparte, la umbră.

Claire, lipită de pervaz şi scăldată în razele fierbinţi ale soarelui, răsuflă uşurată. Pentru scurt timp.

— Inteligentă mişcare, aprecie Michael.

Rămăsese în acelaşi loc, ţinându-l la podea pe Vampirul Junior şi urmărind cu privirea cum îşi târşâie picioarele vampirul bătrân, vânând-o pe Claire.

— Stai acolo unde eşti, o sfătui el. Ar putea încerca să te înşface şi să te tragă spre el, din soare. Eu, dacă-l las pe-ăsta…

— Ştiu, zise Claire. Am înţeles.

De fapt, nu prea înţelesese, dar avea de ales? Privi disperată în jur, căutând ceva, orice, de care s-ar putea folosi, şi clipi mărunt.

— Poţi să-mi arunci ăla încoace? îl întrebă, arătându-i un obiect.

Michael privi într-acolo şi ridică obiectul de pe podea, încruntându-se.

— Ăsta?

— Aruncă-l!

El îl aruncă şi Claire îl prinse din zbor tocmai în timp ce

bătrânul vampir se repezea spre ea, răcnind.

Claire îi înfipse creionul în piept. Avu noroc, reuşind să-l facă să lunece printre coaste, exact cum o învăţase Myrnin să procedeze, în cadrul cursurilor sale ocazionale, complet întâmplătoare, de autoapărare; ochii bătrânului vampir se făcură mari, şi se prăbuşi la picioarele ei, în plin soare. Claire îl făcu să se rostogolească din drumul ei, dar îi lăsă creionul implântat în piept.

— Tu *sigur* glumeşti, comentă Michael, clătinând din cap. E pur şi simplu jenant!

— Ai observat ceva la ei? îl întrebă Claire, tremurând acum, că fluxul de adrenalină începea să i se retragă.

Vampirul pe care-l ţintuia Michael la podea încercă să-l lovească, însă Michael se eschivă cu uşurinţă.

— La cine, la tipii ăştia? Că nu sunt prea deştepţi.

— Sunt bolnavi, zise ea. Recunosc felul în care se mişcă bătrânul. Ai observat că nici nu prea vorbesc? Nu pot. Au fost reduşi până la nivelul primordial. Vânează şi ucide. Cum erau cei mai grav bolnavi vampiri din Morganville, când am ajuns eu acolo.

Era evident că lui Michael nu-i trecuse aşa ceva prin minte. Întregul limbaj al trupului i se schimbă, şi pentru o clipă, Claire avu impresia că se va ridica şi se va îndepărta de celălalt vampir, însă raţiunea triumfa asupra fricii, şi el rămase pe loc. Michael nu ajunsese să fie contaminat de maladia pe care o purtau în ei toţi ceilalţi vampiri: fiind cel mai tânăr, nu avusese ocazia. În schimb, văzuse ce efecte avusese ea asupra altor vampiri din Morganville. Văzuse ce fel de creaturi deveniseră, închişi, pentru propria protecţie, în celulele unei închisori izolate.

— Nu-i nimic, încercă ea să-l liniştească. Tu te-ai vaccinat, Michael. Nu cred că mai poţi s-o iei acum.

În orice caz, aşa spera ea. Dacă era vorba despre vreun nou asalt al maladiei, atunci era unul mai rău. Mult mai rău, mai ales dacă – aşa cum bănuia ea, după starea acestor doi vampiri, ca şi a celui pe care-l străpunsese cu ţepuşa, în hol – ei chiar ajungeau mult mai repede în stadiul grav al bolii, faţă de ce le fusese caracteristic vampirilor din Morganville.

Shane intră ca o ghiulea în cameră, aproape împiedicându-se de vampirul străpuns cu creionul, şi privi în jur, derutat.

— Ăăă… ce s-a întâmplat?

— Unde e Eve?

— Am lăsat-o alături, răspunse el. E bine.

— Ai *lăsat-o*? se răsti Michael. Oh, ar fi în avantajul tău să-mi spui că n-am auzit bine.

— N-are treabă, Mike. E trează, oarecum. Am lăsat-o acolo cu un cuţit pentru desfăcut plicuri. E mai în siguranţă decât oricare dintre noi acum.

Shane îşi coborî privirea spre vampirul străpuns de la picioarele lui.

— Claire?

— Da?

— Ai străpuns un vampir cu un creion numărul doi?

— Sinceră să fiu, n-am văzut ce număr era.

— Ţi-am mai spus în ultima vreme cât de înfricoşător de minunată eşti?

Claire încercă să zâmbească, însă inima îi fâlfâia acum în piept, şi nu în sensul bun.

— Complimentele, mai târziu. Acum, chiar avem nevoie să ieşim de-aici şi să ajungem în maşină. Are cineva vreo idee?

— Mai găseşte un creion, să-l ţintuiesc şi eu pe-ăsta, zise Michael.

— Îţi dai seama cât de bizar sună, da? interveni Shane. Bun, nu contează. Creion numărul doi, vine! De ce mă simt de parcă am da un test?

— Claire, zise Michael, privind-o pe după Shane. Du-te la Eve. Vezi dacă e bine.

Claire încuviinţă şi ieşi şontâcăind pe uşă, traversând holul. Uşa era închisă, dar nu încuiată, şi o împinse, deschizând-o…

Doar ca să fie nevoită să se lase în jos ca să evite plonjonul neîndemânatic al lui Eve, care stătea în picioare, ţinându-se de un scaun şi strângând cu îndârjire un cuţit scânteietor pentru desfăcut scrisori. Eve scânci şi-şi desfăcu degetele, lăsând să cadă cuţitul când văzu ce era cât pe ce să facă, şi se lăsă să cadă în braţele lui Claire, cu un suspin de uşurare.

— Eşti bine, eşti bine, şopti Eve, cuprinzând-o într-o energică îmbrăţişare febrilă, tremurătoare. Doamne, cât de rău îmi pare! Credeam că eşti un ciudat din ăia.

— Nu, azi nu, zise Claire, tresărind când văzu sângele curgându-i lui Eve pe o parte a feţei. Te doare, nu?

— Acum, nu prea tare, răspunse Eve. Avea privirea oarecum tulbure şi rătăcită, dar se ţinea pe picioare. Trebuie să fi fost un semn bun. Mi s-a părut… Mi s-a părut că-l văd pe Michael, zise ea. Dar pe urmă Shane a fost aici, şi…

— Michael e aici, o linişti Claire. El te-a cărat în braţe, dar a trebuit să se lupte. Vine şi el, Eve. Ţi-am spus c-o să vină.

Eve închise strâns ochii pentru o clipă, respirând adânc.

— OK, zise apoi, şi vocea îi sună mai energic. OK. O să fim OK.

Dinspre camera cealaltă, Claire auzi zgomot de metal îndoit, urmat de un răsunător *zang*.

— Hei!

Era vocea lui Shane, reverberată din piatră şi lemn.

— Fetelor, petrecerea s-a terminat. *Plecăm*!

— Haide, zise Claire, petrecându-şi un braţ pe după umerii lui Eve, ca s-o ajute să se ţină pe picioare. E vremea să plecăm.

— Jason unde e? se interesă Eve, care părea acum că revenise la normal, doar că aborda subiectul nepotrivit. Trebuie să-l găsim!

— E cu Oliver, îi zise Claire. Îl găsim noi. Dar, mai întâi, trebuie să ne asigurăm că rămânem în viaţă, bine? E foarte important.

Ieşiră amândouă şi parcurseră, clătinându-se, holul, până în camera în care doi vampiri zăceau pe podea, ţintuiţi cu creioane, iar Michael şi Shane stăteau în picioare, la fereastră. Gratiile fuseseră rupte. Michael se trăsese, cuminte, deoparte, ferit de soare, şi-şi înfăşurase umerii cu una dintre draperiile acelea groase, prăfuite. Claire presupuse c-o va folosi ca să-şi acopere capul.

Însă nici el, nici Shane, nu se mişcau.

— Ce e? întrebă Claire, dar când ajunse la fereastră şi privi afară, îşi dădu seama care era problema.

Maşina de poliţie ardea.

Şi la fel şi autobuzul, cuprins de flăcări mari, trosnitoare, extrem de vizibile.

Şi nimeni, dar *nimeni* nu venea să caşte gura. Nici picior de poliţist venit în fugă. Nici măcar pompierii voluntari.

Blacke era un oraş mort: literalmente.

— Suntem mâncaţi, aprecie Shane, ca într-o doară. Planul B?

— N-avem, răspunse Michael.

— Ştiţi ce, eu m-am cam aşteptat la lovitura asta, zise Eve. Chiar şi la un cucui.

•

Rămaseră locului pe moment, privind cum ard maşina de poliţie şi autobuzul, şi timp de câteva secunde, nimeni nu zise nimic. Apoi, Michael rupse tăcerea:

— Morley nu putea să facă una ca asta. Morley nu e chiar atât de prost.

— Şi al naibii de sigur că n-a fost Oliver, adăugă Shane. Şi-atunci, ce mama naibii se-ntâmplă pe-aici?

— Tu ar trebui să ne spui. Tu ai călătorit cu Morley; noi de-abia am ajuns aici.

— Da, ce ciudat, faptul că am fost legat şi îmbrâncit de colo-colo de vampiri flămânzi m-a făcut să nu observ micile amănunte. Tot ce ştiu e că am intrat în clădire, Morley a ţinut un soi de discurs, şi următorul lucru pe care-l mai ştiu e că a strigat unul din echipa lui Morley că suntem atacaţi. Am înhăţat-o pe Eve şi am încercat s-o pun la adăpost, dar s-a pomenit pocnită de Morley, când s-a nimerit între el şi un tip cu care se bătea. S-a lovit la cap, recită Shane, după care se opri şi-i aruncă o privire lui Michael. Tu ce scuză mai ai? îl întrebă.

— Am pierdut firul acum ceva vreme, zise Michael. Cam pe când ne-a deturnat Oliver în Oraşul Nebunilor, fără vreun motiv întemeiat. Doar dacă nu cumva asta a căutat el tot timpul.

— Ce, un oraş plin de vampiri bolnavi? întrebă Claire şi, imediat cum pronunţă cuvintele, i se păru că aveau logică. Da, *asta* a căutat. Ştia că e pe-aici. Sau, oricum, pe undeva, îi căuta!

— A crezut că sunt în Durram, o aprobă Michael. De-asta a plecat în toiul nopţii să-i caute. Dar, dac-or fi fost acolo, s-au mutat încoace. Oraş mai mic. Mai uşor de controlat, până nu ajungeau prea bolnavi ca să le mai pese.

— Da, dar tipii ăştia nu sunt tocmai din negura istoriei, zise Shane, făcând semn către puştiul în tricou de fotbal american. Nu poartă cine ştie ce echipament de pe vremuri; nu se poate să fi fost vampirizat cu mai mult de câteva luni în urmă; hai, un an, cel mult. Şi-atunci, cum de…

— Bishop! îl întrerupse Claire. Bishop o căuta pe Amelie. Şi crea tot timpul noi vampiri, doar îi transforma, şi-i lăsa, zise, cutremurându-se. Probabil că a trecut pe-aici, sau pe undeva,

prin apropiere.

Bishop fusese tatăl Ameliei: atât din punct de vedere biologic, cât şi vampiric, din câte se părea. Şi în niciunul dintre aceste sensuri n-ar fi putut să câştige titlul de Părintele Anului. Sau să primească vreo distincţie umanitară. Îşi lua masa din gâtul oamenilor, şi aşa ceva lăsa în urma lui.

Înfricoşător şi dezgustător.

— Dacă Oliver îi căuta, înseamnă că sigur avea şi un soi de plan, zise Eve. Acum stătea rezemată de perete, ţinându-se cu o mână de capul care sigur o durea, şi arătând încă destul de rătăcită şi tulburată. Găsiţi-l. El o să ştie ce e de făcut.

— E posibil să fi avut un plan, dar asta înainte ca Morley şi gaşca lui veselă de idioţi să i-l facă praf, replică Shane. Acum, ne aflăm în mijlocul unui război trilateral între vampiri. Ceea ce ar constitui un joc video formidabil, însă nu sunt deloc interesat să-l joc în realitate. Îmi plac butoanele mele pentru reluare.

— Atunci, va trebui să găsim o altă maşină, zise Michael. Una care să funcţioneze.

— Nu, frate, *eu* va trebui să găsesc o altă maşină, îl contrazise Shane. Şi să-i înnegresc geamurile. Şi s-o aduc încoace, ca să nu te înflăcărezi tu plimbându-te prin oraş şi căutând una de cumpărat. Aşa că, asta ar fi ideea: *tu* ai grijă de fete; *eu* fac rost de transport.

— Mi s-a părut mie, sau tocmai mi-ai zis să stau cu fetele? replică Michael, şi zâmbi.

Zâmbi şi Shane.

— Mda, recunoscu el. Drept în *faţă*, frate. Cum te simţi?

Bătură palma. Eve oftă.

— Sunteţi amândoi *cretini*, şi-o să murim aici cu toţii, şi mă doare capul de înnebunesc, zise. N-am putea, vă rog, să plecăm odată de-aici? Vă rog?

Michael se apropie de ea şi-o cuprinse în braţe, şi Claire o auzi scoţând un mic scâncet trist, în timp ce se topea la pieptul lui.

— Şşşt, şopti el. E OK, iubito.

— Vezi să nu, răspunse Eve, dar îşi pierduse deja ţâfna. Şi unde naiba ai fost când pe mine mă târau după ei cu autobuzul petrecăreţilor, şi cât pe ce să fiu luată în colţi?

— Goneam după tine, îi răspunse el. Sărind în autobuz? Spărgând geamuri? Aproape salvându-te?

— Oh, da, zise Eve. Dar în toată partea asta am fost leşinată, aşa că n-aş putea să apreciez cu adevărat cât de viteaz ai fost. Totuşi, acum e bine. Că suntem împreună.

Shane avu un schimb de priviri cu Claire şi se prefăcu că-i vine să vomite, ceea ce o făcu să râdă. Apoi, îi luă mâna într-a lui, i-o ţinu aşa puţin, după care i-o ridică până la buze. Şi buzele îi erau atât de calde, atât de delicate, încât Claire îşi simţi toţi muşchii din corp rezonând la atingerea lor. Degetul lui mare mângâie inelul *claddagh*, mica lor logodnă secretă.

— Să mă aştepţi, îi zise. Ai vreo cerinţă cu privire la tipul de maşină?

— Ceva blindat? zise ea. Aaa, şi cu DVD player şi boxe în rezemătorile pentru cap. Primeşti bonus pentru sunet surround.

— Şi lansatoare de rachete, adăugă Michael.

— Un Hummer galben aprins cu pachetul opţional pentru distrugere în masă, vine imediat, anunţă Shane, strângându-i uşurel degetele lui Claire, încă o dată, apoi sărind afară prin cadrul ferestrei sparte.

Claire îl privi cum cade în iarbă, apoi se ridică în picioare şi porneşte în fugă, de-a curmezişul, prin arşiţa după-amiezii.

Şi era spre sfârşitul după-amiezii, după cât de repede se îndrepta soarele spre apus.

— Înserarea, zise ea.

Michael se apropie de ea, rămânând în afara bătăii soarelui, care încă se revărsa peste fereastră.

— Nu mai avem mult până se întunecă, este?

— Este, confirmă el. Dar, dacă rămânem aici, în clădirea asta, cred c-o să avem chiar şi mai puţin timp. Sunt foarte mulţi, aceşti… ceilalţi vampiri. Şi nu se poate spune că ar fi prea sfioşi.

Îi înşfăcă pe cei doi vampiri doborâţi şi-i târî până în hol, unde-i trânti lângă cel încă împodobit cu ţepuşa argintată a lui Claire: acesta era acum categoric mort, ars de argint. Claire se strădui să nu-l privească prea îndeaproape.

Michael baricadă din nou uşile şi o puse pe Eve să stea pe un scaun oarecum sigur, într-un colţ.

— Stai aici, o îndemnă el. Odihneşte-te.

Rupse cealaltă draperie prăfuită şi groasă şi-o înveli cu ea pe Eve; unul dintre acele drăguţe mici gesturi romantice, pe care

ea îl distruse într-o oarecare măsură prin seria de strănuturi necontrolate din momentul în care un nor cenuşiu începu să-i plutească în jurul feţei.

Claire rămase lângă fereastră, privind ţintă afară. Nu că ar fi ajutat-o cu ceva: chiar să-l fi văzut pe Shane, chiar dacă-l vedea că are nevoie de ajutor, ea ce putea să facă? Nimic, deoarece era o fiinţă umană lentă în mişcări, şi mai avea şi o gleznă ruptă, colac peste pupăză.

Dar, cumva, i se părea important să stea acolo şi să privească după el, ca şi cum ar fi fost un soi de înţelegere între ei, şi dacă ea n-o respecta, avea să se-ntâmple ceva rău.

Superstiţii. *Păi, stau într-un soi de aiureală de castel pseudo-gotic, în care o grămadă de vampiri se bat pe coridoare. Poate că superstiţiile chiar sunt logice*.

— L-ai văzut pe Jason? îl întrebă Eve pe Michael. Era bine?

Michael dădu impresia că n-ar fi auzit-o. Veni lângă Claire la fereastră, deşi rămase tot în partea întunecată, evitând soarele.

— Se vede ceva?

— Încă nu, răspunse ea. L-ai văzut? Pe Jason?

— Nu chiar.

— Ăsta nu e un răspuns adevărat, nu-i aşa?

Michael îi aruncă o privire, dar replica pe care ar fi urmat s-o spună fu întreruptă de o bufnitură auzită undeva deasupra. Una puternică, urmată de ceva care suna a râcâit. Mult râcâit, ca de gheare foarte ascuţite. Poate chiar cuţite.

De parcă ar fi săpat cineva de *sus*, prin podeaua de la al doilea nivel.

— OK, e clar că nu sună a bine, remarcă Eve. Michael?

El stătea extrem de nemişcat, privind fix în sus, cu chipul de albeaţa marmurei prin penumbră.

Praful începu să se scurgă din tavan. Bucăţi de tencuială veche căzdeau acum, ca fulgii de zăpadă. Claire se retrase de la fereastră, mai departe de *sunetul* acela… tocmai până la greoiul birou care bloca uşa de intrare în cameră.

Deodată, uşa fu împinsă în ea, când cineva din *afara* camerei o lovi, făcând-o să trosnească şocant de răsunător, şi urlând. Alte râcâituri, de data aceasta în lemnul uşii. Michael se avântă şi trânti biroul la locul lui, ţinându-l acolo, în timp ce uşa se zguduia sub forţa loviturilor.

— Fir-ar să fie, şuieră el. Unde o fi?

Deasupra capetelor lor, ceva se rupse cu un trosnet sec: scândurile, rupte şi îndepărtate, scoase din duşumea şi aruncate mai încolo.

Cei de deasupra izbutiseră să creeze o breşă.

Eve se ridică în picioare, se propti de perete şi lovi piciorul unei măsuţe şubrede care zăcea lângă scaunul ei. Acesta se desprinse şi rămase ascuţit la un capăt, nu chiar ca o suliţă, dar nici bont ca o bâtă. Îl apucă strâns cu ambele mâini, distribuindu-şi atenţia între tavan, de unde ningea acum ca în vreme de furtună, şi Michael, îndârjit să ţină pe loc biroul pe post de baricadă la uşă.

O să murim aici, se gândi Claire. Gândul acesta îi răsări în minte cu o îngrozitoare limpezime, ca şi cum ar fi zărit deja viitorul printr-o fereastră deschisă în timp. Pe Eve, zăcând acolo, cu ochii mari şi goi, şi Michael, murind în timp ce încerca s-o apere. Propriul ei trup, o mică pată împrăştiată în apropierea ferestrei, acolo unde o va găsi Shane…

Nu.

Gândul că ar găsi-o Shane moartă, mai mult decât moartea însăşi, o făcu pe Claire să refuze acceptarea morţii. El văzuse destule; suferise destul. Dacă se mai adăuga şi asta, peste toate celelalte… nu. Nu putea să-i facă lui una ca asta.

— Trebuie să trăim, rosti cu voce tare.

Şi sună de parcă ar fi fost pe jumătate nebună. Michael îi aruncă o privire, iar Eve se holbă de-a binelea.

— Păi, na, zise Eve. Şi *eu* am fost lovită la cap pe ziua de azi.

Tavanul cedă cu un geamăt gros al lemnului şi un potop de tencuială şi de moloz, şi trei trupuri, pline de sânge acolo unde nu erau albe de praful tencuielii, se prăbuşiră prin gaură. Arătau ca trei monştri, iar când cel mai înalt dintre ei se întoarse spre Claire, şi ea zări sclipind colţii, scoase un ţipăt.

Ţipătul ţinu doar cât o bătaie a inimii, după care fu inundată de revelaţie… şi de uşurare.

— Oliver?

Grozav. Acum, se simţea uşurată să-l vadă pe *Oliver*. Lumea putea fi declarată în mod oficial ca întoarsă cu fundul în sus, pisicile aveau să trăiască laolaltă cu câinii, iar viaţa, aşa cum o cunoscuse ea, probabil că se sfârşise.

Oliver arăta… în fine, ca un monstru: ca un monstru care scăpase prin luptă din iad, croindu-şi drum centimetru cu

centimetru, dar, în realitate, şi bizar lucru, savurând fiecare clipă. Îi zâmbi lui Claire, numai colţi cumplit de ascuţiţi, şi se răsuci spre Eve, care tocmai se arunca asupra lui cu partea ascuţită a piciorului rupt din măsuţă. O dezarmă cu o uşurinţă dispreţuitoare şi o îmbrânci spre Michael, care avusese grijă să verifice cu cine are de-a face, şi nu se avântase la atac, însă era, în mod evident, la fel de uluit ca şi Claire.

— Pe loc repaus, soldaţi, zise Oliver, aproape râzând.

Alături de el, Morley îşi scutura cu palmele praful albicios de pe haine, ridicând un nor înecăcios care-i aduse lacrimi în ochi lui Claire şi un acces de tuse.

— Cred că suntem încă aliaţi. Cel puţin, deocamdată, adăugă Oliver.

— Ca Rusia cu Anglia, pe timpul celui de-al Doilea Război Mondial, îl aprobă Morley, după care păru să cadă pe gânduri. Sau să fi fost primul? E-atât de greu să-mi amintesc toate lucrurile astea. În orice caz, duşmani, cu un inamic comun mult mai rău. Putem să ne ucidem între noi şi mai târziu.

Cel de-al treilea membru al grupului era Jason, care arăta exact la fel de rău ca şi ceilalţi doi, dar nici pe departe la fel de împăcat cu asta. Tremura, tremura vizibil, şi avea încheietura şi palma mâinii stângi înfăşurate cu pansamente îmbibate de sânge.

Până la urmă, cu mare întârziere, îşi recunoscu şi Eve fratele, şi se întinse să-l cuprindă într-o îmbrăţişare. Jason rămase stană de piatră pentru moment, apoi o bătu uşurel, cu stângăcie, pe spate.

— Sunt bine, zise el.

Era o minciună, se gândi Claire, însă o minciună vitejească.

— Ai sânge pe faţă, remarcă el.

— M-am lovit la cap, îl informă Eve.

— A, atunci nu-i mare pagubă, replică Jason, şi era ceva atât de specific frăţesc, încât Claire zâmbi. Nu, serios, acum: arată urât, Eve.

— N-am oase rupte. Mă doare capul, şi mă simt ameţită. O să supravieţuiesc. Dar tu ce naiba ai păţit?

— Nu mă întreba, zise Jason, şi se îndepărtă. Ai nevoie de ceva ajutor, frate?

Michael se prinsese cu mâinile de birou şi-l repezise la loc în uşă, iar acum se lupta să-l ţină acolo.

— Sigur, răspunse.

Nu că forţa musculară a lui Jason ar fi putut să facă vreo minune, se gândi Claire; era el vânos şi puternic, dar nu avea forţa vampirilor.

— Lasă-i să intre, zise Morley, terminând de redistribuit praful de pe hainele lui către ceilalţi, cu o ultimă plesnitură. Sunt ai mei. Ce, nu ai încredere în noi?

— A, dar cum să nu avem? ciripi dulce Eve, după care se întoarse spre Michael. Nici să nu îndrăzneşti!

— Preferi să-i laşi acolo, să fie sfâşiaţi? întrebă Morley, dar fără să dea prea mare importanţă întrebării, ca şi cum răspunsul n-ar fi contat prea mult pentru el, oricare ar fi fost. Eu aş fi crezut, continuă el, că o persoană capabilă de atâta compasiune ar avea mai puţine prejudecăţi.

— Mă scuzi, dar *voi ne-aţi legat de scaune*. Şi *ne-aţi înfipt ace în braţe*. Şi *ne-aţi băut sângele*. Chiar nu văd vreun motiv pentru care să mă copleşească încrederea faţă de voi!

Morley ridică din umeri.

— Atunci, lăsaţi-i să moară. Sunt convins că n-o să vă deranjeze să le ascultaţi urletele de agonie.

În realitate, chiar striga cineva de dincolo de uşă, şi izbiturile fuseseră înlocuite mai degrabă de ciocănituri.

— Michael! Michael, sunt Jacob Goldman! Deschide uşa! Vin după noi!

Michael schimbă priviri rapide cu Claire, apoi cu Eve şi, în cele din urmă, cu Oliver. Oliver făcu un semn energic de încuviinţare.

Michael apucă biroul şi-l trase înapoi, gata să-l doboare la podea pe Jason din mişcare.

— Hei! protestă Jason. Un mic avertisment, data viitoare, n-ar strica, frate!

— Gura, zise Michael, şi-l împinse înapoi, în timp ce uşa se deschidea, împinsă din afară, şi vampirii începură să inunde încăperea.

Echipa lui Morley. Şi, la fel ca Morley, nimeni nu scăpase nevătămat: toţi, inclusiv Jacob şi Patience Goldman, arătau că se luptaseră pe viaţă şi pe moarte. Câţiva erau răniţi, şi Claire ştia din experienţă că era greu de tot să răneşti un vampir, fie chiar şi temporar.

Jacob îşi ţinea braţul drept la piept, şi-i era plin de sânge.

Patience îl sprijinea din cealaltă parte. Până şi Eve se arătă un pic îngrijorată la vederea feţei lui albe ca gheaţa şi a ochilor ca de orb. Părea să treacă prin suferinţe grave.

Patience îl aşeză rezemat de perete şi se lăsă pe vine lângă el, în timp ce Morley şi Oliver, cu ajutorul lui Michael, încropiră un soi de baricadă pentru uşă, după ce ultimii dintre însoţitorii lui Morley se înghesuiră şi mica încăpere.

Acum nu mai erau nici pe departe la fel de mulţi ca înainte.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Claire pe Patience.

Fata-vampir îşi ridică privirea spre ea, şi pe faţă avea o umbră de teamă care-o făcu pe Claire să aibă frisoane.

— Nu se mai opreau, zise Patience. Au venit după prizonierii noştri. N-au vrut… n-am putut să-i facem să se oprească. Până şi când l-am distrus pe unul, au apărut alţi doi din întuneric. Era… nu puteam să-i *oprim*.

Îşi coborî privirea spre Jacob, care închisese ochii. Părea mort… mai mort decât majoritatea vampirilor.

— Lui Jacob aproape că i-au smuls braţul când a încercat să-i apere pe prizonieri. Dar n-am putut să-i ajutăm.

Vocea îi suna şocată şi profund necăjită. Claire îi puse o mână pe umăr şi Patience se cutremură.

— Acum eşti bine, îi zise Claire. Suntem bine.

— Ba nu, nu suntem, o contrazise ea. Nicidecum. Aceia nu sunt vampiri, Claire. Sunt animale… fiare sălbatice. Iar noi… noi suntem prada lor, în aceeaşi măsură ca şi voi.

— Bun, zise Morley, ridicându-şi vocea peste murmurul tot mai ridicat al conversaţiilor. Toată lumea să tacă! Acum, e clar că nu putem rămâne aici…

— Autobuzul arde, interveni cineva din apropierea ferestrei.

Morley păru să ezite, fiind clar că nu se aşteptase la aşa ceva, însă trecu mai departe cu iuţeala fulgerului.

— Atunci, nu folosim autobuzul, vată-în-loc-de-creier. Găsim altă cale de ieşire din blestematul ăsta de cimitir.

— Prin soare? întrebă Jacob. Vocea îi era moale şi subţiată de durere. Nu toţi am putea supravieţui mult timp, iar cei care vor reuşi vor avea de suferit. Ştii asta.

— Alege: ieşi şi te arzi; rămâi şi eşti rupt în bucăţi, declară Morley, ridicând din umeri. Din partea mea, arsurile se vindecă. Nu sunt convins că părţile desprinse din mine ar putea, şi prefer să nici nu aflu.

— Vine ceva, strigă o voce dinspre fereastră. Un… camion. Unul pentru livrări!

Claire îşi făcu loc cu coatele prin mulţimea vampirilor, ignorând atingerea rece a pielii şi şuierele iritate, şi izbuti să-şi creeze un loc liber exact în faţa ferestrei, unde o pereche solidă de picioare se scălda încă în lumina soarelui. Eve deja ocupase locul, însă o lăsă pe Claire să se înghesuie lângă ea.

Duba era o chestie mare şi galbenă, cam în genul camioanelor pentru pâine, cu un spate butucănos, fără geamuri. Sub privirile lui Claire, sări peste bordură şi ţopăi până pe peluză, apoi se năpusti înainte şi dărâmă deja înclinatul gard din fier care înconjura clădirea primăriei. Nu nimeri peste statuia lui cum-îl-cheamă, sfântul ocrotitor al oraşului, însă vibraţiile făcură ca toată şandramaua să se clatine, instabilă, şi Claire o văzu cum se răstoarnă tocmai pe ultimii câţiva centimetri, după care forţa gravitaţională îşi făcu datoria şi trânti infatuata faţă a statuii în iarbă, pentru totdeauna.

Din fericire, nu în calea dubei.

Duba dădu în marşarier, întoarse, după care se repezi cu putere spre fereastră. Se opri doar la câţiva paşi de ea, şi Shane sări jos din cabina şoferului. Veni fuga spre fereastră, zâmbind spre Eve şi Claire.

Zâmbetul îi dispăru repede după ce vederea i se adaptă la penumbră şi-i zări pe toţi vampirii din cameră.

— Ce…

— Grupul lui Morley, îi zise Claire. Presupun că în clipa de faţă suntem toţi în aceeaşi barcă.

— Eu nu… mă omor de dragul lor.

— Ştiu. Dar noi toţi avem nevoie să plecăm de-aici.

Shane clătină din cap, şi câteva şuviţe din părul lui lăţos i se lipiră de faţa transpirată; totuşi, se întoarse şi deschise uşile din spate ale dubei. Înăuntru nu era prea mult spaţiu, însă ajungea cât să încapă toţi vampirii… poate.

— Iau cât de mulţi încap, anunţă el. Dar, serios vă spun, cum am scăpat de-aici, gata cu prietenia.

— De acord, zise Morley, şi făcu câţiva paşi înainte, ajungând în soare.

Dacă razele lui l-or fi deranjat, oricum nu se văzu altfel decât că-şi îngustă puţin ochii. Se prinse de tocul ferestrei şi, cu o

smucitură puternică, o smulse din zid şi-o azvârli în iarba înaltă.

— Bun, zise. Tineretul mai întâi. Haideţi, acum.

Urmă o ezitare, dar numai până când Morley scoase un mârâit cu un nivel scăzut al decibelilor, şi atunci vampirii începură să se pună în mişcare, aruncându-se repede afară în soare şi repezindu-se spre adăpostul întunericului din dubă. Peste doar câteva secunde, Claire constată că nu mai rămaseră decât ea, Michael, Jason, Eve, Morley şi Oliver, cu Shane aşteptând de cealaltă parte a ferestrei.

— Am zis, *tineretul mai întâi*, repetă Morley, privindu-l furios pe Michael.

Michael îşi înălţă sprâncenele palide spre el.

— Idiotule! exclamă Morley.

— Eu stau cu prietenii mei.

— Atunci, s-ar părea că vei ajunge să te bronzezi împreună cu ei, din moment ce nu mai e loc în spate.

— Ba nu, interveni Oliver. Michael are loc în spate. Tu şi cu mine vom călători afară.

Morley scoase un hohot funest de râs, ca un lătrat.

— *Afară*?

— Sunt convins că eşti familiarizat cu conceptul, replică Oliver.

Apoi, fără ca măcar să-l privească, îl apucă pe Michael de umăr şi aproape că-l aruncă, peste spaţiul gol, în partea din spate a dubei. Michael se pomeni tras înăuntru de Patience Goldman, care părea neliniştită, aproape înfricoşată. Shane trânti uşile din spate ale camionului şi alergă în faţă.

— Bun. Haideţi, domnişoarelor.

Jason nu mai aşteptă să iasă întâi fetele: sări afară şi se duse. Oliver o săltă pe Eve pe fereastră, şi ea alergă spre cabina camionului, în care Jason se căţăra deja. Claire o urmă, evitând orice ajutor din partea lui Oliver şi, în timp ce se ridica în mâini pe treapta înaltă a camionului, îi văzu pe Oliver şi pe Morley sărind afară din clădire şi întinzându-se lipiţi de plafonul camionului, în plin soare, cu braţele şi picioarele larg depărtate, pentru echilibru.

Trânti uşa după ea şi se înghesui lângă Eve, care-l avea de cealaltă parte pe Jason, alături de Shane.

— Nu puteam să fi alternat, băiat-fată? se plânse Shane, în

timp ce pornea motorul. Mai încolo, arătare!

Ultima replică fusese pentru Jason, care se înghesuise prea aproape pentru confortul lui Shane. Claire încercă să se strângă mai mult în uşa din dreapta, însă cabina nu era proiectată pentru patru persoane, oricât de relativ slăbănoage ar putea fi. Iar Shane nu era nicidecum mic.

— Tu vezi-ţi de condus, şmechere, îl repezi Jason.

Shane păru că se gândeşte dacă să-l pocnească.

— În afară de cazul în care vrei să-i vezi pe cei doi de deasupra cu o crustă brun-aurie, adăugă fratele lui Eve.

— Pe *mă-sa*, se stropşi Shane, privind chiorâş volanul, ca şi cum i-ar fi adus o ofensă personală.

Intră în viteză, schimbă şi demară, cu motorul urlând, prin iarbă. Se hurducă zdravăn când coborî de pe trotuar şi o repezi pe Claire în faţă, peste bord, şi ea bătu disperată din braţe ca să-şi recapete echilibrul, în timp ce camionul se răsucea încoace şi-ncolo; în sfârşit, cuplă şi se repezi mai departe pe stradă.

— Unde naiba te duci? urlă Jason.

— Vorbesc cu soră-ta. Nu cu tine.

— Perfect, zise Eve. Unde naiba te duci, Shane?

— La bibliotecă, răspunse el. Am promis că duc camionul înapoi.

Claire clipi nedumerită, îndreptându-şi privirea spre el, iar Eve, făcând ochii mari, clătină din cap.

— Chiar ştiu că situaţia e disperată, zise. Shane se duce la *bibliotecă*.

Şi, în ciuda a orice, chiar era amuzant.

UNSPREZECE

Biblioteca era la o stradă mai încolo, pe stânga. Trecură pe lângă mai multe clădiri goale, pustii, cu ferestre sparte, distrugeri care păreau să fie urmările unui jaf în stil mare. Totuşi, nu dădeau impresia că ar fi de dată recentă.

Ferestrele bibliotecii erau toate intacte, şi prin faţa clădirii patrulau oameni: cele dintâi persoane vii pe care le văzuse Claire în Blacke, la drept vorbind. Numără patru localnici,

înarmaţi cu arme de vânătoare şi arbalete.

— Iată genul meu preferat de bibliotecă, zise Shane. Cu toate armele alea, şi aşa mai departe. Am încercat să le salt camionul, dar până la urmă m-au lăsat ei să-l iau, cu condiţia să-l aduc înapoi. Aici pare un loc bun. Măcar putem să aflăm ce naiba se petrece, poate să luăm un autobuz, sau ceva.

Patrula din faţa bibliotecii era clar atentă la ei. Cei cu armele de vânătoare ţinură camionul în cătare în timp ce se apropia, şi păreau destul de hotărâţi să tragă, dacă era cazul. Claire îşi drese glasul.

— Hm, Shane…?

— Văd, răspunse el.

Încetini înaintarea camionului, până când ajunse parcă să se târască.

— Aşa, bănuiesc că *Bună, suntem străini cu gânduri prietenoase şi o gaşcă de vampiri în maşina voastră de pâine* n-ar fi, probabil, cea mai bună metodă de abordare aici, zise, dând în marşarier. Presupun că n-a fost o idee atât de bună pe cât păruse de la distanţă.

— Poate c-ar trebui…

Indiferent ce-ar fi vrut Eve să propună deveni acum inutil, fiindcă două maşini de poliţie, aducând cu ele *alţi* vlăjgani înarmaţi, apărută urlând de pe aleile aflate de-o parte şi de cealaltă a clădirii bibliotecii, blocându-i retragerea lui Shane, care călcă frâna. În câteva secunde, uşa din dreptul lui Claire fu smucită, şi un bărbat enorm, cu puşcă de vânătoare în mână, o privi chiorâş, o înhăţă şi-o coborî pe asfaltul fierbinte. Îşi apăsă degetele pe gâtul ei pentru o clipă, apoi urlă:

— Una vie!

— Şi asta! zbieră camaradul lui, extrăgând din cabină o Eve care se lupta şi urla de zor. Ai grijă, fato!

— Ai grijă *tu*, perversule! Ia mâinile!

— Hei, las-o în pace! răcni Jason, azvârlindu-se jos după Eve şi semănând până la ultima picătură cu micul maniac febril pe care şi-l amintea Claire, de la prima lor întâlnire. Poate, ceva mai curat acum. Poate.

Probabil că se mişcase prea repede pentru liniştea gardienilor înarmaţi, fiindcă se pomeni lovit în burtă cu patul puştii şi se prăbuşi pe caldarâm. Eve scoase un ţipăt, îi strigă numele, dar fu luată pe sus şi dusă, împreună cu Claire, în

incinta bibliotecii.

— Nu! ţipă Claire, şi-şi întoarse privirea spre camion.

Shane tocmai era scos cu forţa din locul său de la volan, iar Jason, ridicat în picioare.

Treburile *nu* decurgeau bine. Şi unde *naiba* erau Oliver şi Morley? Acum nu mai erau deasupra camionului…

Oliver se lăsă să cadă de pe marginea acoperişului bibliotecii şi-l lovi cu piciorul din cădere pe vlăjganul care-o ţinea pe Claire. O împinse pe Claire deoparte când cel care-o ţinea pe Eve îşi îndreptă arbaleta spre el şi trase. Oliver prinse săgeata din zbor şi-i frânse tija groasă printr-o răsucire a degetelor, rânjind.

— Dă-i drumul fetei, zise. Am jucat jocul ăsta cu alţii, mult mai buni decât tine. Şi toţi au murit, prietene.

Arăta deja trandafiriu de pe urma expunerii la soare, dar nu avea arsuri. Nu încă. O senzaţie de jenă, poate. Ochii gardianului săgetară în stânga şi-n dreapta, în căutarea unui sprijin, care apăru sub forma altor doi bărbaţi cu pălării de cowboy, care veneau fuga în ajutor.

Înarmaţi cu puşti de vânătoare.

Claire se aruncă înainte, desfăcându-și larg braţele. Eve scoase un strigăt de avertisment, însă Claire se postă în faţa lui Oliver, în timp ce armele se îndreptau spre el.

— Staţi! urlă ea. Staţi numai o clipă! El e cu noi!

Atunci, puştile se îndreptară spre *ea*.

Of pe naiba!

— Umbli cu ăia care sug sânge? o întrebă unul dintre ei, cu o voce înceată, ameninţătoare. O fetiţă ca tine?

— El nu e ca… toate chestiile alea din judecătorie, zise ea. Îşi ridică mâinile în poziţia de predare şi mai făcu un pas spre ei. Noi nici nu ar fi trebuit să fim aici, zise. Nu vrem decât să plecăm, bine? Cu toţii. Vrem să ieşim din oraş.

— Ei bine, n-o să ieşiţi din oraş, zise tipul care-o ţinea pe Eve. Nici tu, nici vreunul dintre micii tăi prieteni cu colţi. Nu lăsăm molima asta să se răspândească mai departe. Blacke e sub carantină.

Uşile grele ale bibliotecii se deschiseră, şi ieşi o femeie mărunţică şi căruntă. Nu prea semăna a lider – Claire n-ar fi ales-o dintr-o mulţime de la prima vedere – însă imediat toate privirile se întoarseră spre ea, şi Claire simţi cum centrul de

greutate al scenei se mută spre ea.

— Charley? întrebă femeia. De ce ţii o armă de vânătoare îndreptată spre fetiţa aceasta drăguţă? Am auzit pe cineva spunând că este vie?

— E de-a lor!

— Nu există colaboraţionişti, Charley. Ştii bine. Ori este infectată, ori nu. Nu există cale de mijloc. Şi acum, lasă-ţi arma jos, te rog.

Vocea plăcută a femeii căpătă o subtilă nuanţă oţelită.

— Coboar-o. Imediat.

— Cel din spatele ei, *el* e infectat, insistă Charley. Garantat.

— În realitate, interveni Oliver, în sensul la care te referi, nu sunt infectat. Nu aşa cum crezi.

Femeia mai vârstnică, fără să stea o clipă pe gânduri, îşi desfăcu o curea de pe umăr, încărcă o săgeată în arbaletă şi-o expedie drept în pieptul lui Oliver.

Vampirul se prăbuşi şi izbi asfaltul cu un bufnet greoi. Claire scoase un ţipăt şi se repezi spre el. Când ajunse aproape de săgeata pe care voia s-o scoată afară, femeia o apucă de braţ şi-o trase înapoi, cu toate zbaterile ei. O împinse apoi pe Claire spre unul dintre paznici, care o imobiliză fără probleme.

— Ştii ce ai de făcut, îi zise altuia, făcându-i semn cu capul spre Oliver. Hai să-i ducem pe copiii aceştia înăuntru. Nu vreau ca ei să vadă aşa ceva.

— Nu, n-aţi înţeles! strigă Claire. Nu puteţi să…

— Am înţeles că el este vampir şi că, din cine ştie ce motiv sucit, tu vrei să-l aperi, zise femeia. Acum, păstrează tăcerea. Nu eşti nicidecum în primejdie aici.

Claire se gândi la toţi vampirii închişi în partea din spate a camionului. La *Michael*.

Despre ei nu putea să le spună. Dacă aveau să-l omoare pe Oliver, aşa, pur şi simplu, nu era în stare să-şi imagineze ce ar putea face cu un întreg grup de vampiri, aflat într-un spaţiu închis. Probabil că le-ar fi mult prea simplu. Soarele cobora neabătut spre orizont. Poate că, atunci când avea să fie ascuns de clădirile dinspre vest, şi va fi destulă umbră, ei ar putea să coboare din camion şi să fugă.

Femeia îi adresă o privire pătrunzătoare.

— Îmi dai impresia că gândeşti foarte intens, zise ea. La ce?

— La nimic, răspunse Claire.

— Înţeleg. Cum te numeşti? Văzând că până la urmă Claire nu-i răspunde, femeia oftă. Foarte bine, zise. Eu sunt doamna Grant. Bibliotecara. Sunt ceea ce trece drept autoritate în Blacke, în prezent, din moment ce toţi judecătorii noştri de pace şi funcţionarii aleşi sunt morţi. Şi-acum, hai să ne comportăm cu prietenie. Eu ţi-am spus numele meu. Al tău care ar fi?

— Claire, răspunse ea.

— Şi de unde eşti, Claire?

Claire o privi drept în ochi şi zise:

— Nu e treaba dumneavoastră.

Sprâncenele cărunte ale doamnei Grant se smuciră în sus, însă sub ele, ochii de un verde spălăcit nu părură miraţi.

— Foarte bine. Acum, hai să mergem, împreună cu prietenii tăi, înăuntru, şi acolo îmi vei spune de ce consideri că vampirul acela ar fi cineva de care ar trebui să-ţi pese.

Claire aruncă o privire peste umăr, în timp ce era trasă/împinsă spre bibliotecă. Oliver era cărat de-acolo, moale ca un sac cu cârpe.

Şi ea n-avea cum să-l ajute.

Interiorul bibliotecii era răcoros şi întunecos, iluminat în cea mai mare parte de razele soarelui strecurate prin ferestre, cu toate că mai existau şi lămpi fluorescente în stil camping şi din cele cu LED-uri împrăştiate din loc în loc, ba chiar şi câteva demodate lămpi cu gaz pe mese. Biblioteca din Blacke era mai mare faţă de aşteptările lui Claire, cu rânduri peste rânduri de cărţi şi o mulţime de încăperi pe laturi. În mijloc era un fel de centru de comandă, cu un mic pupitru, un laptop şi un soi de mic generator acţionat cu pedale. Pe rafturile din apropiere erau etalate arme, inclusiv o grămadă de lanţuri din argint: bijuterii, deduse Claire, jefuite de peste tot din oraş. Mai erau, de asemenea, şi o mulţime de truse de prim-ajutor.

Înăuntrul bibliotecii erau vreo douăzeci, treizeci de persoane; era greu de spus, fiindcă stăteau împrăştiate pe paturi de campanie, printre rafturile cu cărţi. Claire auzi o voce firavă, apoi plânsul cuiva: părea să fie al unui copil mic, poate de patru, cinci ani.

— Ce-i asta? întrebă ea, privind în jur.

Doamna Grant o conduse până la o masă lungă pentru lectură şi-i trase un scaun, invitând-o să se aşeze.

— Este ceea ce a mai rămas din oraşul nostru, zise. Supravieţuitorii. Suntem un grup rezistent, pot să te asigur.

— Dar – Claire îşi umezi buzele şi se aşeză pe scaun – ce s-a *întâmplat* aici?

Doamna Grant aşteptă până când şi ceilalţi – Eve, Shane şi Jason – ajunseră să fie depuşi pe scaune în jurul mesei, cu diverse grade de amabilitate. Shane era furios, şi arăta de parcă s-ar fi gândit cu toată seriozitatea să înhaţe un pumn de arme de pe raft. Evident că şi doamna Grant observă acelaşi lucru, pentru că făcu semn spre doi dintre paznicii ei cu pălării de cowboy, trimiţându-i să se posteze în spatele lui Shane, ţinându-l astfel blocat la masă.

— Blacke n-a fost niciodată ceea ce s-ar putea numi o răscruce de drumuri, începu doamna Grant. Majoritatea oamenilor care trăiesc aici s-au şi născut aici. Familiile lor sunt aici dintotdeauna; nu ni se întâmplă prea des să vedem oameni noi.

Era o descriere care, de fapt, se potrivea foarte mult şi pentru Morganville, dacă lăsai deoparte atracţia reprezentată de Texas Prairie University. Şi se potrivea destul de mult şi pentru alte mici oraşe din regiune. Claire clătină aprobator din cap.

— Într-o seară, au sosit ceva vizitatori. Un bătrân în costum, cu nepotul şi nepoata lui. Străini. Francezi, poate.

Claire privi spre Eve şi spre Shane. Eve mimă din buze *Bishop*. Era confirmarea a ceea ce ei deduseseră deja: că domnul Bishop dăduse prin Blacke în drumul lui spre Morganville.

Şi se distrase.

— Au stat la hanul Iron Lily, continuă doamna Grant. Este tot ce avem noi, mai apropiat de ideea de hotel. Sau, în orice caz, am avut. Doamna Gonzalez era proprietara. Şi, în acelaşi timp, autoarea celei mai bune plăcinte cu mere din lume.

Clătină încet din cap.

— În dimineaţa zilei următoare, doamna Gonzalez lipsea; nu a mai apărut niciodată la şcoală: îşi avea biroul acolo. Şeriful John a cercetat prin hotel şi a găsit-o moartă. Nici urmă de… aceste persoane.

Aceasta n-avea cum să fie povestea întreagă, se gândi Claire; ea ştia cum erau creaţi vampirii, iar dacă doamna Gonzalez ar fi

fost secătuită de sânge până la moarte, nu s-ar mai fi întors. Aşa că aşteptă. Doamna Grant dădea impresia că nu se grăbeşte, şi Claire se străduia din răsputeri să nu se gândească la ceea ce s-ar putea petrece afară, cu Oliver. Morley fugise, presupunea. Şi habar n-avea ce s-ar putea alege din vampirii aflaţi încă în partea din spate a camionului.

— Noi am crezut că asasinarea doamnei Gonzalez ar fi însemnat şi sfârşitul poveştii: unul şocant, primul adevărat necaz pe care l-a văzut oraşul acesta de treizeci de ani încoace, dar, oricum, un sfârşit. Dar apoi, în noaptea următoare, a dispărut şi domnişoara Hanover, din benzinăria ei cu magazin, chiar de vizavi. Din câte putem să ştim, aceste două femei au fost cele dintâi victime. Ştim că străinii au părăsit oraşul în noaptea aceea: cineva i-a văzut în automobilul acela mare şi negru al lor, ca un liliac descins din iad. Nu contează. Oricum, ne-au lăsat *asta* în urma lor.

Doamna Grant îşi lăsă capul în jos, privindu-şi palmele, pe care şi le desfăcuse pe masă în faţa ei. Puternice şi pline de cicatrice, dădeau de înţeles că nu fusese bibliotecară toată viaţa.

— A început cu încetul. Lumea a început să dispară, poate câte o persoană la mai multe săptămâni. Să dispară, sau să moară. Apoi, s-a înrăutăţit totul, repede, doar… în câteva zile, dintr-odată, jumătate din oraş a părut să dispară. Şeriful John n-a chemat la timp în ajutor. Şi data următoare i-am văzut pe *ei*, pentru prima oară, atacând în forţă. Lucruri cumplite, Claire. Lucruri cumplite s-au întâmplat. Iar noi a trebuit să recurgem la lucruri cumplite ca să supravieţuim.

— Dar de ce n-aţi…? începu să întrebe Eve, însă fu întreruptă de ridicarea violentă a capului doamnei Grant.

— Plecat? se răsti ea. Nu crezi că am încercat? Telefoanele nu mai funcţionau, nici cele fixe, nici mobile. Internetul a căzut odată cu curentul, încă din prima zi: au distrus staţia de alimentare cu curent, cât timp încă mai gândeau. Am trimis pe oricine am putut să iasă din oraş, în autobuzele şcolare. Nimeni n-a reuşit. Un fel de capcană pe şosea, le făcea să explodeze toate cauciucurile. Unii au reuşit să se mai întoarcă aici. Majoritatea, nu.

Era ca şi cum un film de groază ar fi prins viaţă. Claire avusese impresia că Morganville însemna răul, dar *aici*… aici

era ceva mai presus de rău.

— Îmi pare rău, şopti ea. Dar de ce să rămâneţi aici? De ce n-aţi mai… încerca o dată?

— Ştii câţi locuitori am avut în Blacke? o întrebă doamna Grant. O sută şaptezeci şi doi. Ce vezi aici, în clădire, sunt toţi care-au mai rămas. Sau, în orice caz, care au mai rămas însufleţiţi. Crezi că putem să plecăm aşa, pur şi simplu? Au fost prietenii noştri, rudele noastre. Şi, dacă plecăm, ce se va întâmpla? Cât de departe se va răspândi?

Ochii doamnei Grant deveniră din ce în ce mai duri, până când ajunseră ca o gheaţă verde.

— Totul se opreşte aici. Trebuie să se oprească. Şi acum, să-mi explici tu de ce călătoreşti cu unul dintre *ei*.

— Mai important mi se pare faptul că Oliver nu era… ca persoanele acelea despre care vorbiţi. Aceia sunt bolnavi. El nu e.

Doamna Grant izbucni într-un râs tăios.

— Este *mort*. Mai bolnav decât atât nu se poate, Claire de nicăieri.

— Ştiţi ce, interveni Shane, aplecându-se în faţă şi sprijinindu-şi coatele pe masă. Eu nu spun că vampirii n-ar fi esenţa a tot ce e înfricoşător; ba sunt. Dar ei nu sunt *aşa*. Nu… în mod normal. Ei pot să fie…

— Şi cum se face că voi patru cunoaşteţi măcar faptul că există vampiri? îl întrerupse doamna Grant.

Niciunul dintre ei nu-i răspunse, şi ea îi privi, îngustându-şi ochii.

— Ceea ce înseamnă că mai sunt şi alţii, afară. Mulţi alţii. Că, şi dacă-i terminăm pe cei de-aici, mai sunt şi alţii.

— Dar nu precum cei de-aici! repetă Claire, disperată. Trebuie să mă credeţi; nu sunt toţi…

— Nu sunt toţi răi, o completă Morley, care ieşi dintre umbrele unuia dintre rândurile de cărţi, cu un aspect înfricoşător, însângerat şi cum nu se poate mai puţin liniştitor. Nu, nu suntem. Cu toate că unii dintre noi sunt, fără îndoială, mai buni decât alţii.

Şi *Oliver* apăru în vârful rafturilor cu cărţi, privindu-i de sus. În haina lui lungă, neagră, părea foarte înalt, foarte puternic şi chiar mai intimidant decât Morley. Mai ieşiră şi alţii la lumină. Claire îi descoperi pe Patience şi pe Jacob, mai pe la marginea

grupului.

Şi pe Michael, auriul Michael, care-i zâmbea lui Eve de parcă totul avea să se termine cu bine, cumva.

Doamna Grant sări de pe scaun şi se repezi după arme.

Shane îşi trânti scaunul în spate, dezechilibrându-i pe cei doi paznici din spatele lui. Fu exact răgazul necesar pentru Oliver ca să sară drept pe masă, apoi pe podea, şi să le smulgă armele din mâini.

Nu-i răni. N-avea nevoie.

Morley execută trucul acela al vampirilor şi apăru deodată în faţa rafturilor cu arme, înaintea doamnei Grant, dezgolindu-şi colţii într-un rânjet. Făcu un mic gest dojenitor cu degetul, şi femeia se opri brusc, după care se retrase de-a-ndărătul, respirând precipitat. Speriată de moarte, desigur, şi Claire nu putea să i-o ia în nume de rău.

Între timp, Michael ajunsese deja alături de Eve, care-şi azvârli braţele pe după gâtul lui.

— Cum aţi reuşit să ieşiţi? îl întrebă, cu vocea înfundată în pieptul lui.

El o mângâie cu blândeţe pe spate şi-şi lăsă bărbia pe creştetul ei.

— Clădirea de vizavi lasă o umbră destul de mare. Am fugit imediat cum s-a putut. De acolo, n-a fost greu. Ei credeau că i-au prins pe toţi pentru care ar fi trebuit să-şi facă griji.

— N-aţi…

— Nu, zise Michael. N-am rănit pe nimeni. Patience a avut grijă de asta.

Locuitorii din Blacke – toţi cei douăzeci, sau treizeci, sau câţi or fi fost – se adunaseră laolaltă, într-un grup compact, cu copiii la adăpost, în mijloc. Păreau pregătiţi să-şi apere ultimele clipe din viaţă. Niciunul dintre ei, după cum îşi dădu seama Claire, nu credea că va scăpa cu viaţă din asta.

— Hei, i se adresă ea doamnei Grant. Vă rog. Nu vă fie frică. N-o să vă facem niciun rău.

Morley izbucni în râs.

— Chiar nu?

— Nu, chiar nu, declară Oliver, stivuind armele pe masă. Shane, ia argintul.

— Pot să şi păstrez din el?

Oliver îi răspunse printr-un zâmbet feroce.

— Dacă asta te face fericit.

— Habar n-ai cât de mult.

— Repartizează lanţurile tuturor celorlalţi. Ai grijă să poarte argintul la gât şi la încheieturi. Asta-i va ajuta să se protejeze, pentru eventualitatea în care unii dintre noi, *Morley*, ar putea suferi de o lacună de caracter.

Verifică toate puştile de vânătoare, căutând să vadă dacă sunt încărcate, apoi le azvârli pe rând către anumiţi vampiri, care le prinseră din zbor cu îndemânare.

— Bun. Mă tem că doamna Grant are dreptate; nu putem permite ca infecţia aceasta – pentru că *este* o infecţie – să se răspândească mai departe decât este deja. Trebuie să-i vânăm şi să-i injectăm pe toţi cei care au contractat maladia, sau să-i nimicim. Este la fel de important şi pentru specia noastră, după cum vedeţi.

— Să-i *injectaţi*? izbucni doamna Grant. Dar ce sunteţi…

Patience Goldman deschise un mic ghiozdan negru – geanta de medic a tatălui ei, după cum îşi dădu seama Claire – şi văzu că înăuntru erau zeci de flacoane cu ser, ca şi vreo câteva sticluţe cu cristale roşii. Claire însăşi contribuise la perfecţionarea acestora: serul conţinea un leac pentru acea maladie transmisibilă prin sânge pe care o răspândise Bishop aici[11], sau cel puţin asta spera ea că ar conţine. Cristalele îi ajutau pe cei afectaţi să-şi redobândească sănătatea mintală, temporar. Cel mai bun efect se obţinea dacă se administrau cristalele, apoi injecţia. Aşa se procedase cu vampirii consideraţi demult pierduţi din Morganville.

— Ei pot fi salvaţi, zise Oliver. Rudele şi prietenii dumneavoastră pot redeveni normali la minte, credem noi. Dar nu mai pot redeveni oameni. Înţelegeţi? În privinţa asta, ce-a fost făcut, e bun făcut. Dar îi veţi putea avea înapoi, dacă veţi înţelege să vă adaptaţi la această mică diferenţă.

— E o nebunie, protestă unul dintre paznici, puţin cam prea violent. Arbaleta lui era acum în mâinile unuia dintre vampirii lui Morley, un tip mărunţel, cu o faţă zbârcită, contorsionată, şi care şchiopăta de un picior. Trebuie să ne luptăm! Lilian…

[11] Inconsecvenţă a autoarei: în acest capitol se afirmă că Bishop ar fi răspândit maladia transmisibilă prin sânge a vampirilor în orăşelul Blacke; totuşi, în volumele precedente, Myrnin descoperea că doar Bishop nu suferea de maladie, şi dezvolta leacul pornind de la sângele acestuia.

— Noi nu suntem aici ca să ne luptăm cu voi, îl întrerupse Oliver. Şi nu suntem aici ca să vă salvăm pe voi. *Eu* sunt aici ca să împiedic răspândirea acestei infecţii prin oricare mijloace necesare, ceea ce, după cum văd, se aliniază cu scopurile voastre. Ceilalţi prieteni ai mei, adăugă, punând o anumită doză de ironie în aceste din urmă cuvinte, sunt doar în trecere prin minunatul vostru oraş. Niciunul dintre noi nu are vreun motiv pentru care ar vrea să vă aducă vătămări.

— Sunteţi *vampiri*, zise doamna Grant, pe un ton inexpresiv.

— Ei bine, evident. Da, răspunse Oliver, închizând cu zgomot o nouă armă de vânătoare complet încărcată, după care o aruncă.

Spre doamna Grant.

— Vreo întrebare? mai zise el.

Femeia deschise gura, dar o închise la loc, şi-şi roti privirea prin jur. Erau mulţi vampiri: cam tot atâţia câţi oamenii. Şi absolut niciunul dintre ei nu făcea vreo mişcare ameninţătoare. Shane se plimba de colo-colo, distribuindu-le oamenilor lanţurile din argint şi arborând cel mai tare zâmbet de uite-ce-băiat-bun-sunt al lui. Până şi Jason făcea tot posibilul ca să nu pară periculos, ceea ce nu era deloc uşor, în cazul lui.

— Atunci, haideţi să stăm jos, zise Oliver, şi-şi trase un scaun la masă. Eu, unul, am avut o zi foarte grea.

DOISPREZECE

Se lăsă noaptea şi tensiunile se mai domoliră; locuitorii din Blacke nu ajunseră să se simtă în largul lor, dar tot se îmblânziră, îndeajuns cât să pună ceva tocană la încălzit în mica bucătărie a bibliotecii, dotată cu o miniaturală sobă pentru gătit pe gaz. Din câte se părea, alimentarea cu gaz funcţiona încă, deşi cea cu curent electric fusese tăiată. După ce lumina de dincolo de ferestre dispăru treptat, doamna Grant şi trei dintre paznicii săi vânjoşi, cu pălării de cowboy – Claire deduse că pălăriile de cowboy reprezentau un soi de uniformă – îşi făcură rondul şi baricadară uşile şi ferestrele.

Morley li se alătură şi, după un moment prelungit de stânjeneală, doamna Grant se hotărî să-i ignore prezenţa, în

schimb, ceilalţi trei nu reuşiră. Li se albiseră articulaţiile degetelor pe armele lor.

— Pot să particip şi eu? întrebă Morley, împreunându-şi mâinile la spate. Promit că n-o să mănânc pe nimeni.

— Foarte amuzant, replică doamna Grant.

Morley îi aruncă o privire solemnă.

— Nu glumesc, dragă doamnă, zise. Promit. Şi niciodată nu fac promisiuni pe care nu intenţionez să le respect. Ar trebui să vă simţiţi destul de în siguranţă.

— Ei bine, îmi pare rău, dar nu mă simt, răspunse ea. Sunteţi…

— Prea copleşitor de elegant şi atrăgător? zâmbi Morley. Este o problemă obişnuită a femeilor care mă întâlnesc. Va trece. Îmi daţi impresia că sunteţi genul care nu acceptă prostiile. Îmi place asta.

Claire zâmbi când văzu figura doamnei Grant, reflectată de lumina albă a lanternei cu LED-uri pe care o ţinea în mână.

— Sunteţi cu adevărat… neobişnuit, zise bătrâna doamnă, pe un ton de parcă nu prea-i venea să creadă nici măcar că putea să poarte o astfel de conversaţie.

Morley îşi duse mâna la inimă şi se îndoi de mijloc, gest care-i amintea oarecum lui Claire de Myrnin. Îi amintea şi de faptul că-i era dor de el, ceea ce, pur şi simplu, *nu era bine*. Nu trebuia să-i fie dor de Morganville, nici de cineva din el. Şi în mod special de vampirul nebun, care-i era şef şi-i lăsase pe gât urme de colţi cu neputinţă să dispară vreodată, în veci. Era sortită să poarte doar bluze cu guler înalt, numai din cauza lui.

Şi totuşi, îi *era* dor de el. Îi era dor până şi de acel sec şi glacial simţ al puterii şi al stabilităţii specifice Ameliei. Se întrebă dacă nu cumva era ca un fel de vacanţă şi pentru Amelie, faptul că nu mai era nevoită să-şi bată capul cu Oliver, cu Claire, cu Eve, sau cu oricare dintre ei.

Probabil. Oricum, nu şi-o putea imagina pe Amelie renunţând la somn de grija lor… asta, presupunând că ar dormi, lucru despre care Claire chiar nu ştia ce părere să aibă.

— Hei!

Şoldul lui Shane îi lovi scaunul, şi el se aplecă, apropiindu-şi foarte mult buzele de urechea ei.

— Ce tot faci? o întrebă.

— Mă gândesc.

— Încetează.

— Să încetez cu gânditul?

— Exagerezi cu asta. O să orbeşti de-atât gândit.

Claire izbucni în râs şi se întoarse cu faţa spre el.

— Mă gândesc că tu te gândeşti la altceva.

— *Categoric* mă gândesc la altceva, zise el, şi se aplecă s-o sărute.

Un sărut prelung, dulce, lent, plin de delicate treceri ale limbii lui peste buzele ei, care se întredeschideau, chiar dacă ea era *sigură* că nu le ceruse să facă asta. Căldura o inundă, stârnindu-i fiori neobişnuiţi, şi-l apucă de gulerul bluzei când el încercă să se retragă, şi-l sărută la rândul ei.

Când îi dădu drumul, niciunul dintre ei nu se îndepărtă prea mult. Shane se aşeză pe scaunul de lângă ea, însă îl mută şi-l trase astfel încât erau cât se putea de aproape unul de celălalt. Nu era prea multă lumină în colţişorul acela, în care se retrăsese Claire ca să-şi mănânce porţia de tocană şi să se gândească, şi i se părea teribil de romantic să stea împreună cu el la lumina lumânărilor. Pielea lui Shane părea aurie în lumina aceasta, ochii negri, cu doar o mică tentă de ambră pâlpâitoare atunci când razele îi nimereau direct. Bărbia îi era puţin întunecată şi aspră, şi ea o pipăi cu palma, apoi zâmbi.

— Ar fi cazul să te bărbiereşti, constată ea.

— Credeam că-ţi plac mai neîngrijit.

— Înfăţişarea neîngrijită e pentru câinii de rasă şi pentru rockerii răi.

— A, da? Şi eu din care sunt, ia zi?

Era *atât de aproape* de ea, şi în această mică pată de lumină avea impresia că tot ce se petrecea în jurul lor, toată nebunia, toate lucrurile urâte, sunt de fapt pe altă lume. Era ceva anume la Shane care făcea ca totul să pară normal, atât timp cât era cu el, atât timp cât el o privea cu acea minunată căldură fascinată în ochi.

El îi îndepărtă o mică şuviţă de păr care-i căzuse peste ochi.

— Halal excursie, hm?

— Am avut şi mai rele, zise Claire.

Expresia feţei lui era nepreţuită.

— Nu, vorbesc serios, chiar am avut. Am fost odată cu ai mei tocmai până în Canada. O săptămână în maşină, cu părinţii, având parte de experienţe educaţionale. Am crezut că mă

ţicnesc.

— Credeam că-ţi plac experienţele educaţionale.

— Pariez că *tu* ai putea să mă înveţi vreo câteva lucruri.

Shane o sărută din nou, flămând, şi în ochii lui văzu atâta concentrare, încât i se tăie respiraţia. Îşi dorea… mda, ştia cam ce-şi dorea. Şi ştia ce-şi dorea şi el, la rândul lui. Şi ştia că n-o să se poată, nu aici, nu în seara asta… mare păcat, fiindcă dacă era să fie omorâtă înainte să mai aibă parte de ceva clipe de intimitate cu Shane, avea să fie supărată *rău* pe Oliver.

Cineva tuşi prin întuneric, pe la marginea zonei luminate de lumânarea lor, şi Shane se trase uşor în spate. Claire îşi linse buzele deja umede, simţindu-i din nou gustul, şi se strădui să se concentreze la altceva, cum ar fi la persoana care-i întrerupea.

— Ce e? zise, şi cuvintele îi ieşiră puţin cam aspre.

— Îmi pare rău.

Era Jason, şi nu dădea impresia că i-ar părea câtuşi de puţin rău. Ba, chiar, că ar fi oarecum amuzat.

— Dacă vreţi să vă continuaţi show-ul porno, vă rog. Pot să aştept.

— Gura, mârâi Shane.

— Ştii, am putea să intrăm în jocul ăsta de-a provocatul, dar cred că avem alte lucruri mai bune de făcut, zise Jason. Şi, oricum, nu vorbesc cu tine. Am nevoie de Claire.

Iar Claire avea nevoie de o grămadă de lucruri, însă toate din partea lui Shane, şi nu putea să-i vină în minte nici măcar un afurisit de lucru de care să aibă nevoie din partea lui Jason Rosser. Şi gândul acesta îi făcu vocea şi mai tăioasă.

— Pentru ce?

El îşi dădu ochii peste cap, întocmai ca sora lui, ceea ce păru sinistru. Lui Claire nu-i plăcea să se gândească nici măcar la faptul că proveneau din aceeaşi sursă genetică, cu atât mai puţin că împărtăşesc lucruri pe care la Eve le considera drăguţe şi amuzante.

— Pentru că Oliver te vrea, iar ce vrea Oliver, Oliver primeşte, corect? Aşa că mişcă-ţi, te rog, odată, funduleţul drăgălaş.

— Hei, exclamă Shane. Nu vreau să-ţi mai spun încă o dată, Jase. Încetează.

— De ce, pentru că am spus că are un funduleţ drăgălaş? Tu nu eşti de părerea asta? Greu de crezut, din moment ce-ţi

petreci atât timp holbându-te la el.

Shane îşi strânse pumnii, şi Claire îşi aminti de Jason, pe stradă, prin întuneric, în faţă la Common Grounds, venind după ei… după ea şi Eve, mai precis, cel puţin din ce-i spusese el lui Shane.

Iar Shane nu uitase.

— Noi doi, nenică, într-una dintre zilele astea, o să ducem discuţia la sfârşit, zise, încetişor. Dar până în ziua aia, stai naibii la distanţă de fata mea. Ai înţeles?

— Marele tip dur, replică Jason, râzând. Mda, înţeleg. Personal vorbind, e prea slăbănoagă pentru mine, oricum.

Plecă, şi Claire observă cum o anume vibraţie îl străbate pe Shane, ceva despre care-şi închipui că ar fi impulsul de a se arunca asupra lui Jason şi de a-l trânti lat la podea, unde să-l ia la pumni.

Însă Shane nu se clinti. Expiră lent şi se întoarse din nou cu faţa spre ea.

— Individul ăsta, zise, nu e normal; nu mă interesează ce zice Eve. Şi nu-mi place să-l văd în apropierea ta.

— Pot să-mi port şi singură de grijă.

— Mda, ştiu, replică el, cu un zâmbet forţat. Doar că…

De data asta, însă, ridică din umeri şi renunţă să mai continue.

— Oliver, hm? o întrebă apoi.

— Aşa cred.

Claire luă lumânarea şi porni printre rafturile cu cărţi spre biroul neoficial – sau oficial? – de comandă, la care stătea acum Oliver, discutând cu vreo doi vampiri, cu feţele strălucind alb-albăstrui în lumina lămpii fluorescente.

— Era şi timpul, o întâmpină Oliver. Vreau să vezi dacă poţi să trimiţi un mesaj prin chestia asta. Şi-i arătă spre laptop, care zăcea acolo, mort şi indiferent.

— Nu e curent.

— Ei au încercat să folosească asta, zise el, arătându-i spre generatorul cu pedale. Mi-au zis că ar trebui să funcţioneze, dar că ar fi o problemă cu computerul. Rezolv-o.

— Pur şi simplu.

— Da, replică Oliver. Pur şi simplu. Te plângi pe tema asta în tăcere, şi faţă de tine.

Claire fierbea de nervi, însă văzu că Shane doar ridică din

umeri, cu ochii pe generatorul cu pedale, care semăna cu un fel de bicicletă pentru exerciţiile fizice.

— Chestia asta ar putea să fie un adevărat antrenament, zise el. Uite ce e: eu pedalez, iar tu faci minunea. Ţi se pare corect?

Îi plăcu că era dispus s-o ajute. Degetele li se înlănţuiră, şi el o sărută din nou, uşor.

— Mi se pare corect, răspunse ea.

Întoarse laptopul cu faţa în jos şi-l examină. Nu remarcă nimic ca fiind nelalocul lui: în orice caz, nimic crăpat, sau spart. Shane se căţără pe scaun şi începu să pedaleze… ceea ce probabil că era mai greu decât părea, fiindcă până şi *el* dădea impresia că trudeşte. Rezistenţa genera energie, care se transforma în electricitate, aceasta trecând printr-o bandă cu un soi de acumulator montat în ea. Imediat, bateria începu să piuie şi să pâlpâie roşiatic.

— Bun, uite că funcţionează, constată Claire. Totuşi, probabil c-o să mai treacă o vreme până să se încarce acumulatorul.

— Cam despre cât timp ar fi vorba? se interesă Shane.

— Leneşule, îl apostrofa ea, zâmbind.

— Păi, mda, clar.

După câteva secunde, indicatorul de curent al computerului se aprinse în sfârşit, aşa că ea îl porni şi începu să caute problema. Avu nevoie de o jumătate de oră de diagnosticări, până când reuşi s-o depisteze şi să facă să pornească sistemul de operare.

Shane, bietul de el, continua să pedaleze. Încetase să-şi mai irosească suflul cu glumele, după un timp. Când becul indicator al bateriei trecu în sfârşit pe verde, se opri, gâfâind de zor, şi se lăsă moale peste mânere.

— OK, zise, gâfâind, hai să n-o dăm în bară, bine? Pentru că nu mai vreau să fac asta încă o dată. Data viitoare, ia-ţi un vampir. Ăştia n-au nevoie să respire.

Claire aruncă o privire spre Oliver, care nu-i lua în seamă şi tot făcea însemnări pe o hartă a oraşului Blacke.

Totuşi, zâmbea puţin.

— Porneşte, zise, privind cum se derulează rândurile cu informaţii pe ecran. Hai, acum…

Sunetul de pornire pentru Windows se auzi imediat, şi parcă toată lumea din bibliotecă tresări. Doamna Grant şi Morley îşi abandonară rondul de siguranţă şi se întoarseră să stea alături

de Claire, când se termină încărcarea sistemului de operare şi apăru, în sfârşit, desktopul. Îl lăsă să se încarce complet, apoi apăsă de două ori pe pictograma pentru internet.

— Patru zero patru, oftă ea.

— Ce? se miră Morley, privind peste umărul ei. Asta ce înseamnă?

— Pagina nu a fost găsită, tălmăci ea. Cod de eroare patru zero patru. Lăsaţi-mă să încerc altceva.

Încercă să intre pe Google. Apoi, pe Wikipedia. Pe urmă, pe Twitter. Nimic.

— Probabil că furnizorul de internet nu funcţionează, zise ea. Nu există conexiune la internet.

— Dar e-mail? E-mail se spune, nu? se interesă Morley, aplecându-se şi mai aproape. E-mailul este un fel de scrisoare electronică. Ea călătoreşte prin aer, recită, părând foarte mulţumit de sine pentru faptul că ştia astea.

— Ei bine, nu tocmai, şi eşti amabil, ori să *te dai mai în spate*, ori să te duci să cauţi un duş? Mersi. Iar ca să trimiţi un e-mail, trebuie să beneficiezi de servicii de internet. Aşa că nu funcţionează.

— Am pedalat degeaba, comentă, cu jale, Shane. Profund naşpa.

— Mai are cineva impresia că e prea multă linişte? întrebă Oliver, ridicându-şi privirea de pe hartă.

Urmă un moment de tăcere, după care doamna Grant zise:

— Câteodată, ei nu vin decât după câteva ore. Dar totdeauna vin. În fiecare noapte. Noi suntem aici pentru ei.

Oliver clătină aprobator din cap şi-i făcu un semn lui Morley. Cei doi vampiri se îndepărtară prin întuneric, discutând pe un ton prea scăzut ca să poată fi auzit, cât de cât, de urechile omeneşti.

Doamna Grant privi fix în urma lor, îngustându-şi ochii.

— Se vor întoarce împotriva noastră, zise. Mai devreme sau mai târziu, vampirii voştri se vor întoarce împotriva noastră. Ascultaţi ce spun.

— Noi suntem încă vii, îi atrase atenţia Claire, arătând spre ea, spre Shane, Jason şi Eve.

Eve se afla la câţiva paşi mai încolo, făcută ghem în braţele lui Michael.

— Şi trecem prin astea de mult mai multă vreme decât

dumneavoastră.

— Atunci, înseamnă că vă înşelaţi, insistă doamna Grant. Cum este posibil să aveţi încredere în aceşti… *indivizi*?

După mimică, dădea de înţeles că nu cuvântul acela intenţionase să-l folosească.

— Pentru că v-au dat armele înapoi, zise Claire. Şi pentru că ar fi putut să vă omoare în primele minute, dac-ar fi vrut cu adevărat. Ştiu că e greu. Tuturor ne e greu, uneori. Dar, în clipa asta, e necesar să credeţi în ce vă spun.

Doamna Grant se încruntă la ea.

— Şi când anume trebuie să *încetez* să-i cred?

Claire zâmbi.

— Vă anunţăm noi.

•

Nu erau prea mulţi copii în bibliotecă, dar tot erau câţiva: şapte în total, după numărătoarea lui Claire, mergând de la bebeluşii încă hrăniţi cu biberonul, până la vreo doi adolescenţi cu pretenţii de adulţi, care să fi avut, poate, vreo doisprezece. Totuşi, nimeni nu se apropia prea mult de vârsta lui Claire. Şi era oarecum bucuroasă pentru asta: ar fi fost, pur şi simplu, prea sinistru să vadă şi în ochii lor acea frică oarbă pe care o zărea la cei mai mici. Semăna prea mult cu propria ei imagine, de la începuturile experienţei din Morganville.

Ajunsese să se gândească la copii, din cauză că Eve adusese o lampă, îi strânsese într-un cerc şi începuse să le citească. Era ceva cunoscut, după cele câteva cuvinte prinse din zbor de Claire. Şi toţi copiii, până şi cei care probabil ar fi spus că sunt prea mari pentru aşa ceva, stăteau liniştiţi, ascultând, şi frica le dispărea treptat de pe feţe.

— Are lipici, nu? La copii.

Era Michael, care se oprise, în picioare, în spatele lui Claire. Şi el o urmărea cu privirea pe Eve. Numai că ultimele cuvinte le rostise cu un soi tristeţe.

— Mda, aşa cred, zise Claire, îndreptându-şi privirea spre el, apoi îndepărtând-o. Toate bune? îl întrebă.

— De ce n-ar fi? Nu e decât o nouă zi pentru noi, puştanii din Morganville, zise Michael, şi acum *zâmbetul* îi era întristat, de asemenea. Mi-ar plăcea s-o iau, s-o depărtez de toate astea. Să fac ca totul să fie… altfel.

— Dar nu poţi.

— Nu, nu pot. Din cauză că sunt cine sunt, şi ea e cine e. Şi asta-i tot, zise, ridicând abia văzut din umeri. Ea mă tot întreabă spre ce ne îndreptăm, mărturisi el.

— Mda, zise o altă voce.

Era Shane, care tocmai îşi trăgea un scaun lângă Claire.

— Aşa fac fetele. Mereu vor să ducă relaţia undeva.

— Nu e adevărat!

— Ba e, insistă el. Înţeleg: cineva trebuie să privească înainte. Numai că-i face pe băieţi să simtă că sunt…

— Împresuraţi, zise Michel.

— Captivi, adăugă Shane.

— Idioţi, încheie Claire. OK, de fapt n-am vrut să spun asta. Dar, ce naiba, băieţi! Nu e decât o întrebare!

— Mda? zise Michael, şi ochii săi albaştri o fixau neîntrerupt pe Eve, privind-o cum citeşte, privindu-i zâmbetul, privind cum îi stă cu copiii strânşi ciorchine în jurul ei. Aşa să fie?

Claire nu răspunse. Dintr-odată, ea era cea care se simţea împresurată. Captivă. Şi înţelese de ce se simţea Michael atât de… ciudat.

O privea pe Eve, cum stă cu copiii, iar el nu va putea să aibă niciodată copii cu Eve. Cel puţin, ea nu *credea* că vampirii ar putea… Niciodată nu întrebase, de fapt. Dar era destul de convinsă că are dreptate în această privinţă. El arăta ca unul care vede în viitor, şi nu-i place câtuşi de puţin locul pe care-l ocupă acolo.

— Hei, zise Shane, înghiontind-o pe Claire cu umărul. Ai remarcat ce se-ntâmplă?

Ea clipi, nedumerită, până când îşi dădu seama că Shane nu stătea să-şi dea seama ce e cu Michael; că el nici măcar nu observase aspectele personale. În schimb, privea printre umbre, pe unde patrulau vampirii.

— Ce? întrebă ea, fiindcă nu vedea pe nimeni.

— Nu mai sunt.

— *Ce*?

— Vampirii. Altfel spus, dispăruţi din clădire. Doar dacă nu cumva s-o fi format, dintr-odată, o mare coadă la baie. Până şi Jason a dispărut.

— Nu se poate, exclamă Claire, lăsându-se să alunece jos de pe scaun şi se duse la pupitrul de comandă.

Nu se vedea nici urmă de Oliver, nici de Morley. Harta

oraşului Blacke era încă întinsă pe masă, ancorată la colţuri cu greutăţi şi având însemnate, cu creioane colorate, diverse lucruri pe care ea nu le înţelegea. Înhăţă lanterna şi se duse spre ieşirea din bibliotecă, unde ştia că se află Jacob Goldman.

Nici el nu mai era acolo.

— Vezi? o întrebă Shane. Au şters-o. Toţi.

— Imposibil. Dar de ce ne-ar părăsi aşa, pur şi simplu?

— Mai trebuie să întrebi? replică Shane, clătinând din cap. Claire, uneori cred că mintea ta nu prea participă cu adevărat la jocul de-a supravieţuirea. Ia gândeşte-te: de ce ne-ar părăsi? Pentru că pot. Pentru că, oricât ai vrea tu să crezi tot ce e mai bun despre toată lumea, află că nu ei sunt băieţii buni.

— Nu, izbucni ea. Nu, n-ar putea. *Oliver* n-ar putea.

— Pe naiba că n-ar putea! Oliver e un ticălos cât casa, şi tu o ştii. Dacă ar trebui să iasă la număr, şi ar avea impresia că ar putea să aibă de profitat, adăugându-şi fie şi o secundă, sau două, la viaţă, ar şterge-o imediat, inventând cine ştie ce poveste tristă. Aşa supravieţuieşte el, Claire.

Shane ezită pentru o clipă, după care se avântă mai departe.

— Şi poate că e bine aşa. Poate că, dacă el şi-a luat tălpăşiţa, ar fi cazul s-o ştergem şi noi. Să fugim… şi-atât. Să ajungem cât mai departe, cât putem de repede.

— Ce tot spui?

— Spun că… începu el, oftând. Spun că suntem plecaţi din Morganville. Şi că Oliver e singurul care ne-ar putea opri să ne ducem oriunde altundeva, în lume, în afară de aici.

Claire chiar nu voia să creadă că Oliver plecase. Voia să creadă că Oliver era, ca şi Amelie, cineva care-şi lua cuvântul în serios, care, din moment ce-ţi garantează o dată protecţia, n-ar alege să plece, doar pentru că situaţia devine dificilă.

Şi totuşi, totuşi n-avea cum să ştie sigur. Niciodată nu putea, cu Oliver. În legătură cu Morley, nu avea absolut nicio îndoială: era vampir din cap până-n picioare, non-stop. Capabil să-ţi zâmbească şi după un minut să-ţi sfâşie beregata, fără să vadă nimic contradictoriu în toate astea.

Şi totuşi, Shane avea dreptate. Oliver era tot ce se interpunea între ei şi o viaţă în lumea largă, o viaţă eliberată de Morganville.

Doar că mai erau şi cei pe care i-ar lăsa în urmă.

Privi din nou spre Eve, înconjurată de copii într-un cerc de

lumină, şi spre Michael, care o urmărea din umbră, cu atât de mult dor şi atât de multă durere pe chip.

Şi atunci îi veni ideea.

— Michael, se repezi ea. Indiferent ce-ar vrea să facă Oliver cu noi, pe Michael nu poate să-l lase să moară. Nu *poate*. Amelie l-ar distruge.

Nu avea nici cea mai mică îndoială în privinţa asta. Amelie îl iubise mult pe Sam, bunicul lui Michael, iar când îl transformase pe Michael în vampir, îl considerase ca făcând parte din familie: din familia ei. Dacă Oliver avea de gând să-i arunce pradă lupilor infectaţi, trebuia să găsească o cale pentru asta şi să-l salveze cumva pe Michael, dar fără să-l lase pe Michael să afle ce s-a petrecut cu toţi ceilalţi.

Michael probabil că-şi auzise rostit numele, fiindcă-şi întoarse privirea spre ea. Shane ridică un deget încovoiat spre el. Michael făcu un semn de încuviinţare şi veni spre ei.

Fusese mult mai vigilent decât Claire, fiindcă, înainte ca măcar să ajungă la ei, Michael privi în jur şi întrebă:

— Ei unde sunt?

— Credeam că ştii tu, zise Shane. Din moment ce sunt camarazii tăi cu colţi. Nu e un soi de instinct de turmă?

— Ia mai muşcă-mă de cur, bancă de sânge ce eşti! Nu, nu mi-au spus nimic, recunoscu Michael, încruntându-se. Staţi aici. Eu mă duc să verific prin restul clădirii. Mă-ntorc imediat.

Dispăru ca o adiere de vânt, abia scoţând un sunet, şi Claire se cutremură şi se rezemă de căldura solidă şi foarte umană a lui Shane. Braţele lui o cuprinseră, şi buzele îi atinseră uşor ceafa.

— Cum e posibil să miroşi atât de frumos după ziua de rahat pe care am avut-o?

— Transpir parfum. Ca toate fetele.

Shane izbucni în râs şi-o strânse mai tare. Şi el mirosea frumos: mai *masculin*, oarecum, un pic prăfuit şi aspru şi transpirat, şi cu toate că ea adora săpunul şi apa şi şamponul, uneori aşa era mai bine… mai sălbatic.

Michael se întoarse – fidel promisiunii – după doar câteva minute, şi nu arăta deloc bucuros.

— Am găsit-o pe Patience, anunţă el. Ea şi Jacob păzesc intrarea pe dinafară. Oliver a ieşit într-o patrulare.

— Şi toţi ceilalţi?

— Morley i-a luat pe toţi ceilalţi în căutarea inamicului. Zicea că n-are de gând să-i aştepte până vin peste noi. Cel puţin, asta-i ce-a spus el c-o să facă. Patience n-are de unde să ştie dacă Morley n-o încerca să găsească vreun alt camion, sau autobuz, şi să-şi scoată grupul din oraş.

— Oliver ştie despre asta?

Michael scutură din cap.

— Habar n-are, cu toate că s-ar putea să ştie acum, dacă i-a descoperit pe-afară. Dar nu-mi dau seama cum ar putea să-i împiedice de unul singur, totuşi.

Nici Claire nu-şi dădea seama, însă era vorba despre *Oliver*. Ar găsi el ceva, şi probabil că n-ar fi ceva drăguţ.

— Cât mai e până dimineaţă?

— Vreo două ore, zise Michael. Îşi întoarse privirea spre Eve, care-şi terminase de citit povestea şi-i îmbrăţişa pe copiii care se duceau acum la culcare. Doamna Grant spune că ei vin în fiecare noapte. Asta înseamnă c-ar trebui să apară curând, dacă Morley şi gaşca lui n-or fi stricat totul. Şi ar fi de preferat să fim pregătiţi.

Când se aflau acolo mai mulţi vampiri alergând de colo-colo, de partea *lor*, Claire nu fusese atât de îngrijorată, însă acum era. Şi, privindu-i pe Michael şi pe Shane, ştiu că şi ei erau.

— Atunci, să ne echipăm, fraţilor, zise Shane. Regulă nouă. Nimeni nu donează sânge în noaptea asta.

El şi Michael bătură palma, după care plecară să se înarmeze.

Claire se duse la Eve şi-o puse la curent, după care li se alăturară amândouă băieţilor, ca să-şi pună la cale planul de respingere a vampirilor. Doamna Grant aţipise pe un fotoliu, cu puşca de-a curmezişul în poală, însă se trezi imediat cum cei patru începură să dea iama în maldărul de arme de pe masă. Claire fu impresionată: pentru o femeie în vârstă, se trezea repede, şi primul lucru pe care-l făcea era să caute dacă nu cumva erau probleme. Fiindcă nu descoperi vreo primejdie imediată, îşi întoarse ochii spre ei patru şi întrebă:

— Ce fac, vin?

— Probabil, îi răspunse Michael, alegând vreo două ţepuşe din lemn, lăsându-le pe cele îmbrăcate în argint pe mâinile oamenilor. Mai luă şi o arbaletă şi câteva săgeţi de rezervă. Noi o să-i ajutăm pe cei din patrule, zise. Se pare că suntem cam

subţiri la efectivul paznicilor.

— Dar Morley… Doamna Grant închise gura la loc, strângându-şi buzele într-o linie aspră. Evident că nu avea nevoie să i se spună mai multe. Desigur, continuă ea. Nu m-am îndoit niciodată că ar fi capabil să ne înjunghie pe la spate.

— Nu spun că aşa a făcut, precizează Michael. Spun doar că nu e aici. Aşa că trebuie să ne asigurăm, pentru eventualitatea în care situaţia ar deveni neplăcută…

Doamna Grant se ridică de pe fotoliul ei, tresări şi-şi frecă un loc dureros de pe spinare. Părea obosită, însă foarte concentrată.

— Mă duc să-mi trezesc oamenii, zise. Trebuiau să ştie că nu putem avea parte de o noapte întreagă fără vreun soi de alarmă. Sperasem doar într-o minune…

— De cât timp se-ntâmplă asta? întrebă Claire. De când vă luptaţi cu ei?

— Nu s-a întâmplat dintr-odată, răspunse femeia mai vârstnică. La început, am crezut că oamenii pe care nu-i mai găseam erau doar bolnavi; de boli omeneşti, obişnuite. Iar ei au fost isteţi la început, se ascundeau bine şi-şi alegeau victime care nu erau atente. Ca lupii, atacându-i pe cei izolaţi. Până să ne dăm noi seama, au atacat în forţă şi ni i-au luat cam pe toţi cei care puteau să organizeze ceva împotriva lor. Una peste alta, cred că locuim în biblioteca asta de aproape trei săptămâni deja.

Aproape că zâmbi, însă în realitate nu era decât o grimasă amară.

— Pare să fi trecut mai mult. Abia dacă-mi mai amintesc cum a fost înainte. Blacke era un oraş cu adevărat liniştit; nimic nu se întâmpla, niciodată. Acum…

— Poate că vom reuşi să-l facem la loc, oraşul liniştit de până nu demult, zise Claire.

Doamna Grant o privi lung.

— Doar tu şi prietenii tăi?

— Hei, interveni Shane, închizând o puşcă încărcată cu un zvâcnet al încheieturii. Noi doar încercăm să vă ajutăm.

— Şi să rămânem în viaţă, adăugă Eve. Dar, credeţi-mă, asta nu e cea mai rea situaţie în care am fost vreodată.

Părea să creadă în ceea ce spune. Claire îşi înălţă sprâncenele spre ea, şi Eve mai stătu să se gândească timp de

câteva secunde.

— OK, poate *la fel* de rea. Dar categoric nu poate să intre în Cartea Recordurilor pentru groază.

Doamna Grant îi privi pe fiecare, pe rând, şi apoi se duse să-şi trezească oamenii.

— Nu, serios, zise Shane, asta cam *e* cea mai rea situaţie în care am fost vreodată, nu?

— Vorbeşte în numele tău, zise Michael. Eu am fost omorât anul trecut. De două ori.

— A, da. Ai dreptate… anul trecut a fost chiar naşpa pentru tine.

— Băieţi, îi întrerupse Eve, când Michael încercă să răspundă prin cine ştie ce comentariu spiritual. Concentrare. Atac iminent vampiri primejdioşi. Care-i planul?

Michael o sărută uşor pe buze, şi ochii lui căpătară strălucirea specifică vampirilor.

— Să nu pierdem, îi răspunse.

— Simplu, dar eficient. Îmi place, exclamă Shane, întinzând pumnul, iar Michael i-l ciocni cu al lui.

— *Niciodată* nu mai merg în vreo excursie cu vreunul dintre voi, zise Eve. Niciodată.

— Excelent, replică Shane. Data viitoare, putem să mergem într-un bar cu striptease.

— Shane, sunt înarmată, oftă Eve.

— Ce, tu chiar crezi că am încărcat-o şi pe-a ta?

Eve îi trimise un bobârnac, şi Claire izbucni în râs.

Chiar şi acum, lucrurile rămâneau, cumva, normale.

•

Trecu o oră, şi nimic nu se întâmplă. Eve deveni îngrijorată din cauza lipsei lui Jason, însă Claire începea să se simtă un pic mai încrezătoare în faptul că *nimic* nu se va întâmpla în această noapte în bibliotecă, pe măsură ce minutele treceau, şi noaptea din jur rămânea tăcută, doar vântul mişcându-se afară, pe străzi.

Dar, deodată, aparatul de emisie-recepţie pe care i-l dăduse doamna Grant cârâi, solicitând atenţie şi făcând-o să sară ca arsă. Claire îşi imaginăcă e Shane: el se postase de cealaltă parte a clădirii, cică din cauză că ea îl distrăgea prea tare (ceea ce chiar n-o deranja, dacă se gândea mai bine).

Însă nu era Shane.

Era Eve.

— Vin încolo, o anunţă. Părea cu răsuflarea tăiată şi neliniştită. Trebuie să vezi chestia asta.

— Te-aştept aici, o asigură Claire. Ai grijă.

În mai puţin de un minut, Eve era lângă ea, întinzându-i un telefon mobil deschis. Nu era al ei: acesta, de exemplu, nu avea obişnuitele cranii fosforescente peste tot pe carcasă. Eve n-ar fi umblat cu un telefon anost ca ăsta.

A, da. Era cel pe care i-l strecurase Oliver în buzunar, în autobuz. Singurul pe care-l mai aveau acum, din moment ce toate celelalte se aflau, probabil, încă azvârlite într-un sertar, la postul de poliţie din Durram.

Pe telefon se vedea un mesaj.

Rănit, scria acolo. *Aduceţi ajutor*. *Garaj*.

Era de la Oliver.

Şi atât. Doar patru cuvinte. Claire mai fusese sunată din când în când de Oliver, însă *niciodată* nu primise vreun SMS.

— Oliver mi-a dat un SMS, zise Eve, parcă ghicindu-i gândurile. Adică, pe bune. Oliver *mi-a dat un SMS*. Ciudat, nu? Cine-ar fi crezut că se pricepe?

— Doamna Grant zicea că telefoanele mobile nu funcţionează aici.

— Nu, a zis că n-au mai mers. Dar ăsta merge. Oarecum.

— Michael! strigă Claire, şi el sări din vârful unui corp de bibliotecă de lângă fereastră, aterizând lângă ea şi dând impresia că de-abia resimte impactul.

Ea nu-l văzu apărând, aşa că bâjbâi telefonul în mâini, cât pe ce să-l scape.

— Hei! Asta a fost din filmele de groază cu monştri! Nu mi-a plăcut!

— Data viitoare o să-ncerc să fluier, promise el. Ce e?

Îi arătă. Iar el *chiar* fluieră, încet, şi rămase pe gânduri câteva secunde.

— Dacă nu e el? întrebă Claire. Dacă ar fi, nu ştiu, *ei*? L-au prins, şi-i folosesc telefonul ca să ne momească acolo?

— Nu mi s-au părut grozav de pricepuţi la alcătuirea planurilor, dar ce spui tu e foarte logic. E posibil să fie o capcană. Dar, adăugă, încruntându-se, dacă într-adevăr Oliver cere ajutor, situaţia e cât se poate de rea.

— Ştiu, zise Claire, simţind că i se taie respiraţia. Ce facem?

El probabil crede că Morley e aici!

— Ei bine, Morley nu e aici, zise Michael. Îşi roti privirea prin bibliotecă, oprindu-se asupra grupului de copii, dormind pe pătuţuri pliante în mijlocul încăperii. Nu-mi place să-i las, dar nu putem să nu-i luăm mesajul în seamă. Atât timp cât e posibil ca el să aibă, într-adevăr, necazuri. Bine măcar că se apropie dimineaţa. E bine pentru ei, dar rău pentru Oliver.

O găsiră pe doamna Grant, care-i ascultă, citi SMS-ul şi ridică din umeri.

Ridică din umeri.

— Vreţi să vă duceţi, duceţi-vă, zise. Noi am rezistat şi înainte ca oricare dintre voi să ajungă aici. O să mai rezistăm şi după ce veţi pleca voi. Este oraşul nostru, şi avem de gând să rămânem cei din urmă pe picioare. Puteţi să fiţi siguri.

— Da, doamnă, zise încet Claire. Dar… copiii… Doamna Grant îi răspunse cu un zâmbet ofilit.

— Pentru ce credeţi că ne-am luptat atât de aprig? Pentru arhitectură? Ne vom lupta până la ultimul pentru copiii noştri, absolut toţi dintre noi. Nu vă faceţi griji pentru asta. Dacă sunteţi de părere că prietenul vostru are nevoie de voi, duceţi-vă. Luaţi-vă arme: avem din belşug. Altădată, era un important oraş vânătoresc.

Doamna Grant ezită puţin, măsurând-o din ochi pe Claire.

— De fapt, ia stai puţin, îi zise. Am ceva pentru tine. Scotoci printr-un dulap şi scoase de-acolo ceva imens, voluminos şi cu un aspect foarte complicat; dar, de îndată ce se trezi cu el în mâini, Claire îşi dădu seama că nu era deloc complicat.

Era un arc. Unul dintre acelea cu roţi şi scripeţi… un arc complex?

Doamna Grant găsi şi o tolbă plină cu săgeţi.

— Dar nu ştiu cum să trag cu el, protestă Claire.

— Învеţi.

— Dar…

— Dacă nu-l vrei, dă-l înapoi.

— Nu, zise Claire, simţindu-se ruşinată de sine. Îmi cer scuze. O să-mi dau eu seama.

Doamna Grant zâmbi deodată şi-i ciufuli părul lui Claire, aşa cum se mai procedează cu copiii mici.

— Ştiu că-ţi vei da, zise. Ai sclipire, ştiai? Sclipire şi curaj. Îmi place.

Claire încuviinţă, neştiind sigur *ce* ar putea răspunde la aşa ceva. Strânse arcul într-o mână, tolba cu săgeţi în cealaltă, şi-şi întoarse privirea spre Michael.

— Aşadar, bănuiesc că…

— Mergem să-l salvăm pe Oliver, o completă Michael, cu seriozitate pe chip. Poate că prima dată acolo va trebui să tragi.

•

Cât timp Michael, Shane şi Eve stabileau ce era de făcut ca să ajungă la Oliver – care, dacă se luau după hartă şi după doamna Grant, se afla într-o veche clădire din paiantă, din apropierea primăriei, numită Garajul lui Halley – Claire îşi fixă vreo două ţinte desenate de mână pe scaune tapiţate cu perne, scoase o săgeată şi încercă să-şi dea seama cum trebuie s-o aşeze cât mai repede în struna arcului. Nu-i reuşi prea bine, aşa că mai încercă o dată, fără să se grăbească, după care trase de săgeată, încordând struna şi ochind de-a lungul tijei drepte.

Era surprinzător de greu să tragă de strună *şi* să ţină săgeata la locul ei *şi* să nu tremure în toate direcţiile. Nu nimeri nici măcar scaunul, cu atât mai puţin ţinta, şi tresări când văzu că săgeata nimereşte peretele la cel puţin un metru distanţă. Dar, cel puţin, reuşise să tragă. Tot era ceva, nu?

Luă o altă săgeată şi trase încă o dată.

După vreo douăzeci de săgeţi, izbuti să nimerească perna – nu chiar ţinta, dar măcar perna – şi începu să înţeleagă cum funcţiona toată treaba. Îi venea mai uşor când o gândea în termenii fizicii, cu energia potenţială şi cinetică, forţe şi impulsuri.

Cât timp stătu să efectueze calculele în minte, uită să se mai îngrijoreze cu adevărat pentru toate obstacolele fizice care i se puneau în cale – balansul arcului, ochirea, teama că avea să nu nimerească – şi, dintr-odată, i se făcu *lumină*. Simţi cum intră într-o bruscă şi acută stare de concentrare, ca şi cum un reflector s-ar fi oprit deodată asupra ei, şi dădu drumul săgeţii.

În clipa aceea, *ştiu* că va nimeri ţinta. Lăsă arcul să se legene cu graţie înainte, spre punctul de echilibru, urmărind săgeata, care se înfipse drept în centrul rudimentar desenatului ei cerc pe hârtie.

Fizica.

Adora fizica.

Shane sosi tocmai când săgeata nimerea centrul ţintei şi

încetini, plimbându-şi privirea uluită de la ţintă la Claire, care stătea dreaptă şi mândră, ţinând arcul lejer într-o mână şi pregătindu-se să tragă din nou.

— Arăţi tare sexy în clipa asta, zise el. Spun şi eu aşa.

Ea îi zâmbi şi se duse să-şi adune săgeţile. Una sau două avuseseră cam prea mult de suferit de pe urma contactului cu peretele, însă restul erau bune de refolosit, aşa că le aranjă cu grijă înapoi în tolbă, cu coada în sus.

— Îţi place de mine, pentru că s-ar putea chiar să fiu şi eu utilă, măcar de-acum încolo.

— Tu eşti *mereu* utilă, o corectă Shane. Şi sexy. Ţi-am mai spus-o, nu?

— Eşti dement. Am nevoie de un duş, de haine curate, şi cam de un an de somn.

— OK, atunci ce-ai zice de o neorânduială sexy?

— Dă-mi voie să intru în pielea lui Eve pentru o clipă, zise ea, şi-i expedie un bobârnac.

El izbucni în râs şi o sărută.

— Nici măcar nu te apropii, zise. Haide, avem un bătrân vampir excentric de salvat.

TREISPREZECE

Afară era încă întuneric, dar părea… altfel, de parcă lumea încă visa, însă visa despre trezire. Aerul se simţea rece şi uşor, iar întunericul era un picuţ mai puţin intens ca până adineauri.

— Nu mai e mult până-n zori, zise Michael. Ceea ce înseamnă o veste bună şi una rea.

— Veste bună pentru noi, preciză Shane. Persoanele de faţă sunt excluse.

— Ştiam eu că-mi eşti frate.

— Dacă începi să fumegi, te dau de-a dura la umbră, îi promise Shane. Nu poţi să-mi ceri mai mult decât să mă declar dispus să-ţi salvez fundul de vampir.

Rămaseră timp de câteva secunde în faţa uşilor bibliotecii, încercând să studieze terenul. Doamna Grant îi echipase cu lanterne zdravene cu LED-uri, însă nu păreau să bată prea departe. Orice ar fi putut să pândească la zece paşi mai încolo,

îşi zise Claire. Şi probabil că aşa şi era.

Michael îşi stinse lanterna şi… dispăru. Era uluitor, însă ştiau că aşa avea să procedeze, măcar; planul era ca el să iasă înainte de a se lumina de ziuă şi să caute gâlceavă. Un fel de încrucişare între cercetaş şi momeală. Aparatul de emisie-recepţie al lui Claire ţăcăni în clipa imediat următoare: nu era un mesaj vocal, ci doar domolul semnal electronic.

— Du-te, îl îndemnă ea. Noi suntem bine.

Apoi porniră toţi trei într-o alergare uşoară, având cât mai multă grijă cu putinţă la locul unde călcau, în derutantul vălmăşag de umbre şi lumini aspre, pâlpâitoare. Blacke arăta ca un decor de coşmar, sau de un film-catastrofă în concepţia celor de la Hollywood: maşini abandonate, clădiri închise şi întunecate, ferestre sparte. Masiva clădire gotică a primăriei plana deasupra tuturor, însă înăuntru nu se vedea vreo lumină. Statuia lui Hiram cum-o-arăta-la-faţă rămăsese trântită în buruienile înalte, loc despre care Claire considera că ar putea fi chiar locul cel mai potrivit pentru ea. Acolo, măcar nu se mai înclina într-o parte, ameninţând să se prăbuşească peste oameni. Şi mai ales peste ea, fiindcă asta ar fi însemnat nominalizarea la premiul Darwin pentru cea mai penibilă moarte din toate timpurile.

Ajunseră pe trotuarul de lângă clădirea primăriei. Shane le arătă într-o direcţie.

— Pe-acolo, zise. Ar trebui să fie pe colţul ăla, cu faţa spre primărie.

Deodată, Michael apăru fulgerător la marginea zonei luminate.

— Vin, îi anunţă el. Din spatele nostru şi spre stânga. Din spatele primăriei.

— Fugiţi! strigă Shane, şi o luară imediat din loc, cu razele lanternelor agitându-se nebuneşte, ricoşând din sticlă şi din metal, prefăcând umbrele în pete întunecate.

Gardul de fier din jurul primăriei era aplecat în afară, spre trotuar, şi Shane tresări şi se lăsă în jos ca să evite un vârf ascuţit şi ruginit, îndoit suficient de jos încât să-i poată cresta faţa. Claire fu cât pe ce să se împiedice de una dintre barele metalice desprinse din gard. O trimise cu piciorul la o parte din drumul ei, însă apoi se opri şi o ridică, jonglând cu lanterna.

— Nu te opri! şuieră Eve, trăgând-o mai departe.

Drugul de fier, cu vârful lui ascuţit ca de săgeată, era greu, dar drept, ca suliţa. Claire izbuti să-l ţină bine în timp ce alergau, însă la următoarea bordură călcă greşit şi se împiedică. Lanterna îi scăpă din mână şi se sparse de asfalt. Lumina ei pâlpâi puţin, deveni mai intensă, după care se estompă şi pieri.

Michael apăru, ca din pământ, lângă ea, şi-i întinse propria lanternă, stinsă, luându-i drugul din fier.

— Mergi mai departe! o îndemnă, şi făcu stânga-mprejur cu drugul de fier, pregătit să-i apere din spate.

Eve privi înapoi, cu chipul foarte palid în lumina albă a LED-urilor, şi ochii ei negri părură enormi şi îngroziţi.

— Michael?

— Nu te opri!

Michael rămase în urmă, prin întuneric, după numai trei sau patru paşi, pierzându-se de privirile lor. Claire auzi în spate ceva ca un mârâit, urmat de un zgomot care părea să fie un trup trântit la sol.

Apoi, un ţipăt, ascuţit şi sălbatic.

Sus, în faţa ei, văzu o străfulgerare de ceea ce părea să fie un roz decolorat. Era o firmă metalică, legănându-se şi scârţâind în bătaia vântului premergător zorilor, şi Claire nu era sigură, dar avu impresia că literele ruginite alcătuiau, poate, cuvântul GARAJ.

Era o clădire pătrată, din paiantă, cu câteva pompe de benzină de tip vechi, într-o parte, care păreau să nu mai fi funcţionat încă din copilăria mamei lui Claire. Ferestrele erau sparte şi întunecate, însă fuseseră astupate cu ceva, aşa că n-aveai cum să vezi înăuntru.

Shane ajunse la uşa clădirii – una masivă, din lemn, crestată şi decolorată, cu balamale mari din fier – şi bubui în ea.

— Oliver! urlă el. A venit cavaleria!

Ciudat lucru, dar Claire nu prea avea impresia că ar fi cavaleria, în momentul de faţă. Doar era vorba despre unii care dădeau buzna cu armele duduind, salvând situaţia, nu? În timp ce ea se simţea mai degrabă ca un iepure hăituit. Inima îi bubuia în piept şi, chiar în aerul acela rece, transpira şi tremura. *Dacă e o capcană…*

Uşa se deschise spre întuneric, o mână ieşi de-acolo, îl apucă pe Shane de bluză şi-l smuci înăuntru.

— Nu! urlă Claire, năpustindu-se înainte, ţinând sus lanterna şi văzând cum Shane e târât, dezechilibrat, într-o parte. Neavând nici timp, nici loc pentru trasul cu arcul, îl lăsă să cadă, scoase o săgeată din tolbă şi plonjă spre vampirul care-l luase pe Shane.

Oliver se întoarse spre ea, mârâind, şi-i făcu să zboare săgeata din mână, lovind-o cu atâta putere, încât ea avu impresia că-i amorţeşte. Icni şi se trase înapoi, şocată, fiindcă Oliver arăta… nu prea ca Oliver. Era murdar, zdrenţăros şi avea sânge peste tot pe un braţ şi pe pieptul cămăşii.

Iar la gât avea o rană însângerată care încerca, încetul cu încetul, să se închidă.

Pe haine era sângele lui, înţelese Claire. Cineva – sau ceva – îl muşcase, aproape omorându-l.

— Intraţi, ordonă el, cu o voce răguşită, când o văzu şi pe Eve învârtindu-se în prag şi zgâindu-se înăuntru. Michael?

Michael îşi făcu apariţia din întuneric, alergând cât putea de repede. Se opri să culeagă arcul lui Claire, după care o împinse, practic, pe Eve înăuntrul clădirii, după care trânti uşa şi se întoarse s-o încuie. Avea zăvoare mari, de modă veche, din fier, pe care le împinse până la capăt. Mai era şi o veche scândură groasă, pe care i-o arătă Oliver; Michael îi azvârli arcul lui Claire şi potrivi scândura în lăcaşurile aflate de-o parte şi de cealaltă a uşii.

Chiar când termină, ceva izbi uşa cu destulă putere încât să îndoaie zăvoarele metalice, ba chiar şi scândura groasă. Totuşi, uşa rezistă.

Afară, cineva scoase un urlet de frustrare, şi Claire auzi gheare râcâind lemnul.

Michael nu era rănit, cel puţin din ce putea Claire să vadă: o îmbrăţişa pe Eve cu un braţ şi se apropia de Claire, care era încă în impas cu Oliver.

Iar Oliver îl ţinea în continuare pe Shane cu pumnul alb, încleştat, înfăşurat în materialul tricoului lui.

— Hei, îi zise Shane. Gata! Dă-mi drumul!

Oliver părea să fi uitat până şi că-l ţinea, însă când se întoarse să-l privească mai bine, Claire văzu cum ochii i se înroşesc şi se tulbură, după care se învăpăiază şi mai tare, pe măsură ce Shane încerca să se elibereze.

— Nu, îi zise ea, încetişor. A pierdut mult sânge; nu mai e în

firea lui. Nu te mişca, Shane.

Shane inspiră adânc şi reuşi să stea nemişcat, însă Claire putea să-şi dea seama cât de mult îl costa asta. Totul din el sigur urla de dorinţa de a se lupta, de a se smulge, de a fugi de acea foame dogoritoare, roşie, din ochii lui Oliver.

Dar nu se mişcă. Iar Oliver, după câteva secunde cât o eternitate, îi dădu drumul şi făcu câţiva paşi înapoi, după care, brusc, se întoarse şi se îndepărtă, cu paşi mari.

Shane îşi întoarse privirea spre Claire, şi ea îi observă frica pură din ochi, doar pentru o clipă. Apoi, el şi-o alungă, zâmbi, şi-şi ridică degetul mare şi arătătorul, apropiindu-le cam la doi centimetri.

— A fost aproape, zise.

— Poate că nu ai grupa lui, replică Michael.

— A, dar acum nu faci decât să mă insulţi, protestă Shane, întinzându-se după mâna lui Claire şi strângând-o cu putere.

Nu-l deranja că ea îi simte tremurul nervos încă prezent, însă pe Michael clar n-avea să-l lase să observe.

— Ei, ce naiba se-ntâmplă aici? întrebă apoi.

O umbră nedesluşită se profilă în spatele lui, din semiîntuneric. Apoi, o alta. Şi iar alta. Shane şi Claire se retraseră puţin şi se postară spate în spate. La fel procedară Eve şi Michael. La cum stăteau toţi patru, acopereau toate unghiurile posibile.

— Furişatul nu e un răspuns, zise Shane. Oliver? Un mic ajutor?

În loc de răspuns, una dintre umbre păşi în faţă, la lumină. Era Morley. Claire se simţi atât uşurată, cât şi sâcâită. *Normal* că era Morley. De ce s-o mai fi îndoit? Era cel mai mare campion din toate timpurile la furişat.

— Ce aţi adus? întrebă el, gâjâit.

— În afară de farmec şi de frumuseţe? replică Eve. De ce? Ce-ţi trebuie? Ce căutaţi aici?

— Ne-au ajutat pe noi, şopti cineva din întuneric.

Eve îşi aprinse lanterna la puterea maximă, şi lumina slabă, rece, străpunse în sfârşit penumbra, îndeajuns cât să dezvăluie persoanele care zăceau grămadă pe podeaua murdară a garajului. În fine, *persoanele* poate că era un termen un pic înşelător, deoarece Claire îşi dădu seama că erau toţi vampiri: ochii lor captau lumina şi-o reflectau.

Nu-i recunoscu. Dar, pe urmă, înţelese în sfârşit de ce nu-i recunoştea.

Aceştia erau vampirii din Blacke. Cei bolnavi. Şi trebuie să fi fost cel puţin zece, plus alţi zece, sau cincisprezece, din echipa lui Morley, înghesuiţi în micuţa clădire din paiantă.

— Ne-am luat după ei, unul câte unul, le povesti Morley. Cu asta ne ocupăm, de atâtea ore. Cu unii dintre ei a fost o veritabilă nebunie ca să-i aducem aici, darămite să-i injectăm. Dar poţiunea ta vrăjită pare să-şi facă efectul, micuţă Claire. Dacă reuşim să vârâm în ei şi câteva cristale, poate devin suficient de raţionali încât să accepte tratamentul.

Claire era uluită. Într-un fel, văzând cât de departe ajunseseră lucrurile, nu se aşteptase niciodată cu adevărat ca leacurile să-i poată *salva* pe alţii… dar iată dovada: vampirii din faţa ei, zăcând epuizaţi pe podea, tremurând, tulburaţi. Spre deosebire de vampirii cu care avusese de-a face Claire în Morganville, aceştia erau boboci, ca Michael; oameni care fuseseră, în primul rând, transformaţi împotriva voinţei lor, şi îmbolnăviţi în acelaşi timp. Din cine ştie ce motiv, erau mai predispuşi să se suie în trenul nebuniei decât Michael; asta, poate datorită faptului că el era originar din Morganville, şi-o fi avut o imunitate mai ridicată. Dar era clar că vampirii de aici se îmbolnăviseră cu mult mai repede, şi cu mult mai rău, decât oricare alţi vampiri văzuse ea.

În consecinţă, se vindecau cu mult mai lent. Myrnin, sau Amelie, sau Oliver nu avuseseră nevoie de prea mult timp ca să se refacă, după ce-şi luaseră dozele, când Bishop nu le mai stătea în cale; dar, pe de altă parte, ei erau şi mult mai vechi, şi deja ştiau ce înseamnă să fii vampir.

— Ei îşi revin, continuă Morley. Dar cu cât adunăm mai mulţi dintre ei, cu atât suntem mai vulnerabili; ei încă nu sunt în stare să se ridice şi să se lupte, chiar dacă am avea încredere în ei. Iar ceilalţi de-afară ne-au dat de urmă aici. Oliver a făcut o treabă demnă de un cavaler, dar nu mă îndoiesc că ei sunt acum în drum spre noi.

— Hm, cred că e posibil să-i cam fi condus noi direct, zise Eve. Scuze. N-a menţionat nimeni furişatul în mesaj.

— Speram că se va interpreta ca fiind de la sine înţeles, se răsti Oliver. Trebuia să-mi dau seama.

— Şi unde *naiba* e fratele meu, canalie?

— Are ordine de îndeplinit, răspunse Oliver. Asta-i tot ce trebuie să ştii.

— Copii, copii, furia nu ne duce spre nimic bun, interveni Morley, pe un ton prefăcut matern. Au mai rămas vreo cincisprezece dintre ei, pe care încă n-am putut să-i prindem ca să le injectăm serul şi, din nefericire, nici nu ne-a mai rămas prea mult, în momentul de faţă. Cei pe care nu putem să-i lecuim, vor trebui închişi, până când primim medicamentele din Morganville.

Ciudat, dar Claire nu se gândise niciodată că el ar putea să aibă spirit umanitar… vampiritar? În orice caz, cineva care să pună pe primul plan interesele altora. Numai că ieşirea din Morganville – şi îndepărtarea de Amelie – păreau să-i fi făcut oarecum bine lui Morley. Aproape dădea impresia că-i *pasă* de ceilalţi.

Aproape.

— Închişi, nu ucişi, precizează Oliver, întorcându-se şi pornind spre ei.

Culoarea ochilor îi revenise la acel negru neprimejdios, deşi Claire putea să-şi dea seama de cât era de obosit şi de înfometat după mişcările lui tăioase, şi după încordarea muşchilor.

— Şi cum anume consideri că am putea să facem asta, Morley? Şi-aşa a fost destul de dificil să capturăm fiinţele astea una câte una şi să le domesticim. Dimineaţa nu e prea departe, şi pentru eventualitatea în care n-ai reuşit să observi, ţi-ai pierdut destui dintre adepţii din tabăra ta.

Morley ridică din umeri.

— Unii au rămas în apropierea bibliotecii. Alţii, pur şi simplu, au vrut să plece, aşa că i-am lăsat. Întregul scop al acestui exerciţiu a fost să ne câştigăm libertatea, Oliver. Chiar dacă tu nu înţelegi conceptul de libertate în cele mai…

— Libertate? îl întrerupse Oliver, pornindu-se să râdă zgomotos. Anarhia e ceea ce-ţi doreşti tu, Morley. E ceea ce ţi-ai dorit totdeauna. Nu îndrăzni să…

— Hei! strigă Claire, desprinzându-se de Shane şi înfruntându-i pe amândoi vampirii. Politica mai târziu! Concentraţi-vă! Ce-o să facem, dacă vin? Putem să le rezistăm?

— Nu există poziţie mai uşor de apărat decât asta în tot oraşul, în afară de bibliotecă, zise Morley, dintr-odată complet

practic. Putem să rezistăm cu efectivul pe care-l avem, chiar şi împotriva talentelor locale.

— Simt că urmează foarte curând un *dar*, zise Shane.

— *Dar*, zise Morley, n-am reuşit să ne aducem mare lucru din punctul de vedere al proviziilor. De fapt, cea mai mare parte din ale noastre au sfârşit între colţii prietenilor noştri, pe parcurs. Iar cei care-şi revin acum vor avea nevoie să se hrănească, urgent.

Urmă o scurtă şi apăsătoare tăcere. Oliver nu zise nimic, însă era tras la faţă şi istovit.

— Stai, zise încet Eve. Ce spui tu acolo?

Din nou, tăcere. Claire simţi cum i se scurge ceva rece pe şira spinării.

— Spune că tocmai ne-am oferit pe post de donatori de sânge voluntari, zise ea.

— Eu cred că *nu* vorbeşti serios, sări Shane. Voi *nu* puteţi să vă hrăniţi din noi.

— Nu din toţi, evident, preciză Morley. Fata e scutită: e jucăria Ameliei, şi nu m-aş atinge de ea pentru nimic în lume. Michael, fireşte, nu e o carne potrivită pentru masa noastră. În schimb, tu, şi încântătoarea ta imitaţie de moartă-vie…

— Nu, se împotrivi Claire. Aşa ceva n-o să se-ntâmple niciodată. Înapoi!

— Draga mea, tu chiar crezi că vă ofer posibilitatea alegerii? A fost doar o *explicaţie*. Un fel de scuză. Nu Oliver a fost cel care v-a trimis mesajul. Eu l-am pus jos, i-am luat aparatul telefonic şi l-am folosit cu propria mână. De ce credeaţi că e atât de şifonat?

Era straniu, se gândi Claire, că-şi simţea mintea atât de limpede în momentele acestea. Că era atât de calmă.

— Tu spui că vrei să-i iei pe Eve şi pe Shane şi să-i goleşti de sânge.

— Aş putea să-i fac vampiri, după ce terminăm, dacă nu poţi să înduri pierderea lor. E o propunere teribil de progresistă. Dar pe urmă tu ai rămâne *singura* însufleţită din mica voastră haită, Claire. Cât timp îţi imaginezi că ai rezista, mai ales dacă iubitul tău, aici prezent, ţi-a declarat o dragoste *nemuritoare*?

Morley îşi flutură genele ca un personaj din desenele animate şi-şi duse ambele mâini la inimă.

— Dac-aş fi în locul tău, m-aş oferi voluntar să devin ca ei. Nu

e tocmai inteligentă ideea de a rămâne fiinţă umană.

— Mda? Dar despre asta, ce zici?

Şi Claire, printr-o mişcare lină, iute, scoase o săgeată din tolba de pe umăr, o potrivi la locul ei şi încordă la maximum struna arcului. Ţinti săgeata drept spre palmele încrucişate ale lui Morley, deasupra inimii.

El începu să râdă.

— Fii serioasă…

Claire trase.

Săgeata trecu prin ambele mâini ale lui Morley, ţintuindu-le de piept, oprindu-se cu aripioarele imediat deasupra lor. Vampirul îşi coborî privirea şocată spre tija din lemn care-i străpungea pieptul, se clătină şi căzu în genunchi.

Apoi, mai departe, cu faţa în jos. Vârful săgeţii îi ieşea din spinare, ca un semn de exclamare.

— Voi fi, rosti Claire încet, şi lăsă arcul să se legene în faţă, în timp ce întindea cealaltă mână după o săgeată şi o ducea la locul ei. Nu sunt foarte bună la tragerea la ţintă, zise apoi, dar aici e o cameră foarte mică, aşa că daţi-mi voie să mă exprim cât se poate de clar: primul vampir care încearcă să se atingă de vreunul dintre prietenii mei, se alege cu un piercing nou, exact ca al lui Morley. Şi acum, dacă aveţi nevoie de hrană, voi găsi eu o soluţie. Dar în niciun caz nu-mi veţi folosi prietenii pe post de automate cu vânzare. Ne-am înţeles?

Peste tot, prin încăpere, vampirii făceau semne de încuviinţare, privindu-l pe Morley şi nevenindu-le să creadă. Până şi Oliver se holba la ea de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată cu adevărat. Şi nu-şi dădu seama de ce: doar el ştia că e capabilă s-o facă… sau nu?

Sau devenise ea alta, într-un fel?

— Shane? zise ea.

El îi veni alături.

— Ia telefonul lui Eve. Sun-o pe doamna Grant, la bibliotecă. Trebuie să organizăm ceva.

— Ce?

— O colectare de sânge, zise Claire.

— Ia stai…

— Shane, insistă Claire, lăsându-şi puţin capul pe spate ca să-l poată privi în ochi şi evitând să zâmbească. Ei or să fie de acord, îi explică ea. Sunt prietenii şi rudele lor. Ar face-o, ca să-

i salveze. Eu aş face-o, ca să te salvez pe *tine*.

El îi puse mâna pe obraz, cu delicateţe.

— Cred că ai face-o, zise. Nebuno.

— Întreabă-l pe Morley cât de nebună sunt, replică ea. A, stai puţin. Va trebui să scoţi mai întâi săgeata.

— Poate mai târziu. Îi stă mai bine cu faţa-n jos, aprecie Shane, adresându-i un zâmbet rapid, superb, după care-i întoarse spatele ca să dea telefon.

Michael clătina din cap. Claire, fără să slăbească din mâini arcul încordat, îşi întoarse repede privirea spre el, iritată.

— Cee?

El izbucni în râs.

— Tu, zise. Doamne, Claire! Dacă nu mi-ai fi dragă, m-aş speria de tine.

— Mie nu mi-e dragă, interveni Oliver, cu acreală în glas. Şi, dacă *vreodată* mai îndrepţi săgeata aia spre mine, sau în apropierea mea, oricât ai fi tu de preferata Ameliei, ţi-o iau şi-ţi fac cunoştinţă cu capătul ei ascuţit, cu cea mai mare plăcere. Ne-am înţeles, fato?

— Mda, răspunse ea, având grijă să-şi ţină săgeata în altă direcţie decât cea în care se afla el. Ai luat-o pe cocoaşă de la Morley, şi acum mă ameninţi pe mine, pentru că, de fapt, eu ţi-am rezolvat problema, în locul tău. Cred că ne-am înţeles foarte clar. Dar nu-ţi face probleme. Ţie n-o să-ţi fac vreun rău, Oliver.

Pentru un scurt şi implacabil moment, se aşternu o tăcere deplină.

După care Oliver izbucni în râs.

Şi nu era râsul înverşunat, mânios, teribil, la care se aşteptase ea. Râsul lui Oliver suna aproape *omenesc*. Se lăsă pe spate, rezemându-se de perete şi râzând în continuare, şi se prelinse până într-o poziţie ghemuită, odihnindu-şi mâinile pe genunchi. Dădea impresia că nu mai râsese atât de mult, sau cu atâta poftă, de foarte mult timp. Şi râsul lui era neobişnuit de contagios. Eve începu să chicotească, în mici sughiţuri, străduindu-se să se abţină; Michael începu să râdă de eforturile ei de a nu râde. Nu mai trecu mult, până când însăşi Claire se lupta din greu să-şi menţină arcul neclintit.

— Poţi să-l laşi, o sfătui Michael, punându-i o mână pe braţul care-i tremura de efort. Ţi-ai făcut înţeles punctul de vedere. Nu ne mai atacă nimeni. Cel puţin, nu aici.

Claire oftă şi, în sfârşit, îşi slăbi strânsoarea. O dureau deja umerii, şi-şi simţea braţele de parcă ar fi fost carne tocată. Nici nu simţise încordarea, până când nu se destinsese.

— Claire, zise Oliver.

Ea îşi întoarse privirea spre el, alarmată deodată şi întrebându-se dacă mai avea puterea de a mai încorda arcul, însă îl văzu că zâmbeşte. Asta îi conferea chipului său ascuţit o înfăţişare mai destinsă, pe care ea chiar nu era obişnuită s-o vadă, iar în ochii lui observa ceea ce părea să fie o căldură autentică.

— Mare păcat că nu eşti şi tu vampir, zise el.

— Cred că a vrut să fie un compliment, aşa că mersi, dar nu, mulţumesc.

Oliver ridică din umeri şi o lăsă cum a picat. Cu toate acestea, Claire simţi o ispită fulgerătoare, doar de o clipă. *Atâţia ani. Atâtea lucruri de învăţat, de simţit, de cunoscut…* Myrnin trăia pentru entuziasmul cunoaşterii; ea ştia asta. Singura diferenţă între ei doi, în realitate, era că el putea să înveţe la infinit.

Dar, în ciuda tuturor acestora, în ciuda strălucitoarei nemuriri, şi a faptului că existau şi vreo câţiva dintre vampiri pe care chiar nu-i detesta – printre care se număra acum chiar şi Oliver – Claire ştia că menirea ei era de a fi om. Claire, pur şi simplu.

Şi aşa era, într-adevăr, bine.

Ca şi cum ar fi vrut să-i dovedească asta, Shane îşi strecură braţul pe după mijlocul ei şi-o sărută pe obraz.

— Eşti super, ştiai?

— Sunt superstar, răspunse ea, cu seriozitate pe chip. Sunt, probabil, cel mai trist superstar din toate timpurile, totuşi. Ce-a zis doamna Grant?

— A zis că vor organiza un centru de donare acolo, şi-or să ne aducă sticlele. Dar nu-şi riscă oamenii pentru transport. Cineva trebuie să se ducă, să le ia şi să le livreze.

— Ne crede?

— Vrea să ne creadă, preciză Shane. Soţul ei e pe-aici, pe undeva. Ca şi fiul ei.

Tocmai acesta, se gândi Claire, era motivul pentru care se putea spune că Morley avusese dreptate în această privinţă, chiar dacă gândise total ca un *vampir*.

Trebuie să salvezi tot ce poţi.

Amelie înţelesese asta de la început, îşi dădu seama Claire. Iată de ce exista Morganville. Pentru că trebuia să încerci.

•

Oliver ajunse să facă el însuşi livrarea sângelui, poate ca un fel de scuză involuntară pentru faptul că-i supusese la riscuri pe Eve şi pe Shane, la început, deşi, bineînţeles, aşa ceva nu se spuse. Şi, în timp ce lichidul era distribuit – câte un păhăruţ din plastic pentru fiecare vampir, pentru început – Claire îngenunche lângă trupul nemişcat al lui Morley, îl rostogoli pe o parte şi rupse săgeata imediat dedesubtul vârfului. Apoi i-o smulse din piept şi din mâini cu o smucitură bruscă şi-o lăsă să cadă pe podeaua din beton.

Morley înghiţi o uriaşă gură de aer şi-o scoase afară într-un strigăt de frustrare. Îşi ridică mâinile şi se holbă la găurile din ele, până când carnea şi oasele începură să se împreuneze la loc.

Se rostogoli pe spate, privind fix, în sus, spre nimic, şi zise:

— Tocmai voiam să spun că tu nu eşti o ucigaşă. Şi-mi menţin părerea aceasta, deoarece, evident, nu sunt ucis. Ci doar *foarte* supărat.

— Ia, zise Claire, întinzându-i un păhăruţ cu sânge. Ai dreptate. Nu sunt o ucigaşă. Sper că nici tu.

Morley se ridică în şezut şi sorbi lichidul roşu, cu ochii mijiţi şi fixaţi asupra ei.

— Ba normal că sunt un ucigaş, fato, zise. Nu fi aşa proastă. Asta mi-e firea. Noi suntem fiare de pradă, indiferent ce i-ar plăcea Ameliei să pretindă, în mica ei seră artificială din Morganville. Noi ucidem pentru supravieţuire.

— Da, dar nu vă obligă nimeni să fiţi aşa, îi atrase atenţia Claire. În clipa asta, tu bei sânge, pentru că ţi l-a dăruit cineva. Nu e obligatoriu să ucizi, sau să fii ucis. Poate fi şi altfel. Tot ce trebuie să faci e să te hotărăşti să fii altcineva.

Morley zâmbi, dar, de data aceasta, fără să-şi arate colţii.

— Tu crezi că e chiar atât de simplu?

— Nu, răspunse ea, scuturându-şi genunchii de praf. Dar ştiu că nici voi nu sunteţi chiar atât de simpli, pe cât vă credeţi.

Sprâncenele lui Morley ţâşniră în sus.

— Tu nu ştii nimic despre mine!

— Ba ştiu că eşti inteligent, că-i faci pe alţii să te urmeze, şi

că eşti capabil să aduci ceva bun pentru cei care se încred în tine. Pentru cei ca Patience şi Jacob, care au instincte de calitate. Nu-i trăda.

— Eu n-aş…

Morley se întrerupse şi-şi abătu privirea.

— Nu mai contează. Eu le-am promis că-i scot din Morganville. Ceea ce vor face de-acum încolo depinde de ei.

— Ba nu, nu-i aşa, interveni Oliver.

Stătea în picioare, lângă ei, rezemat de o stivă de cauciucuri vechi şi sorbind din propriul păhăruţ din plastic.

— Tu te-ai făcut răspunzător pentru ei, când ai plecat din Morganville, Morley. Îţi place sau nu, acum eşti patriarhul vampirilor din Blacke. Întrebarea e: ce-o să faci cu ei?

— Să fac? repetă Morley, arătând aproape panicat. Nimic!

— Nu e un răspuns. Îţi sugerez să-ţi dedici ceva gânduri acestui subiect, zise Oliver, zâmbind, şi ochii i se tulburară când mai luă o gură de lichid, cu o evidentă plăcere. Blacke poate fi un excelent amplasament, să ştii, argumentă el. Depărtat, izolat, cu puţine intrări şi ieşiri pe şosea. Oamenii care au mai rămas sunt pe deplin interesaţi să vă păstreze secretul, din moment ce unii de-ai lor au fost cei transformaţi. Ar putea fi începutul a ceva destul de… interesant.

Morley izbucni în râs.

— Tu vrei să faci din mine o *Amelie*!

— Dumnezeule, nu! Ai arăta groaznic în fustă.

Claire clătină din cap şi-i lăsă să se certe. Zorii se revărsau asupra oraşului în valuri de auriu, trandafiriu şi portocaliu delicat; era o imagine frumoasă, şi părea ceva… nou, într-un fel. Urmele distrugerilor erau încă prezente: statuia lui Hiram zăcea încă printre buruieni, cu faţa în jos, şi încă exista cam o duzină de vampiri, ascunzându-se pe undeva, prin întuneric.

Dar era de parcă oraşul tocmai şi-ar fi revenit la viaţă. Asta, poate pentru că, dincolo de piaţetă, uşile bibliotecii din Blacke erau larg deschise, şi oamenii ieşeau să se bucure de aerul răcoros al dimineţii.

Şi traversau piaţeta, ca să-i vadă pe cei pe care crezuseră că i-au pierdut pentru totdeauna.

Shane era aşezat pe bordură, aproape de vechile pompe de benzină avariate, ronţăind dintr-un baton de ciocolată cu caramel. Claire se lăsă să cadă lângă el.

— Jumătate? îl întrebă.

— Acum *ştiu* că eşti iubita mea, din moment ce nu te temi să pretinzi comuniunea de bunuri, zise el, după care scoase din ambalaj jumătatea neatinsă şi i-o întinse. Uite, îi zise. Suntem vii.

— Şi avem ciocolată.

— Nu e doar o minune: e o minune cu ciocolată. Cel mai bun soi.

Eve răsări şi ea din garaj şi se aşeză lângă Claire, sprijininduşi bărbia în pumni.

— Atât sunt de obosită, că-mi vine să vomit, mărturisi ea. Ce-avem la micul dejun? Te rog, să nu-mi răspunzi că sânge.

Claire îşi rupse bucăţica de baton în două şi-i dădu jumătate lui Eve.

— Snickers, zise. Micul dejun al…

— Campionilor? molfăi Eve, cu gura plină de delicatesă lipicioasă.

— Nu, în afară de cazul în care ar fi o întrecere de înfulecat, zise Shane. Şi, cum e, Morley rămâne? Devine regele oraşului Blacke?

— Cred că mai degrabă Primarul Mort-Viu. Dar, da. Probabil.

— Aşadar, acum putem să-i dăm ţeapă lui Oliver?

— Nu cred, răspunse Claire. El zice c-o să plecăm cât de curând.

— Şi cum îşi închipuie el c-o să facem asta, mai precis?

— Habar n-am…

Auzi zgomotul motorului, la început ca un bâzâit slab, ca un ţânţar răzleţ, dar insistent; cu timpul, se amplifică până la nivel de vuiet.

Un dric mare şi negru coti de pe şosea şi frână în faţa garajului.

Geamul din dreptul şoferului fu coborât, şi Jason Rosser scoase capul pe acolo. Zâmbi.

— Are cineva nevoie de o maşină? Mi-a trecut prin cap să mă întorc în Durram şi să ţi-o iau pe-a ta, surioară. Dacă tot e cumpărată legal, şi aşa mai departe. A, şi v-am luat şi telefoanele.

— Frăţioare, eşti *tare*! exclamă Eve, ţâşnind în picioare şi întinzându-şi mâinile posesive spre tabla vopsită. OK, arătare, dă-te jos de pe scaunul meu de la volan. Imediat.

Jason îi ţinu portiera deschisă. Dar, până să se suie, ea îşi azvârli braţele pe după gâtul lui şi-l îmbrăţişă, cu putere, chiar şi cu uşa între ei. El păru surprins.

Dar şi într-atât de uşurat, încât pe Claire chiar o duru un pic văzându-l.

— Haide, zise Eve. Trebuie să camuflăm partea din spate.

— Mai lasă-mă o clipă, ceru Jason. Trebuie să mă duc la baie.

— E una în bibliotecă, îl îndrumă Shane. Hei, dar cum ai făcut să ieşi din oraş?

— Am şterpelit un tractor, mărturisi Jason.

— Un ce?

— Un tractor. Mi-a luat toată noaptea ca să ajung în Durram. Nici măcar nu eram convins c-o să reuşesc. Mi s-a terminat benzina la două mile distanţă de locul din care au remorcat maşina.

— Hm, mormăi Shane, şi Claire îşi dădu seama că era impresionat, chiar şi fără voia lui.

— Şi-atunci, cum, ai mers pe jos?

— Nu, am zburat pe aripi de înger.

— Boule!

— Şi cum de-ai scos-o de sub sechestru?

— Secret profesional, răspunse Jason. Dar unul care implică să nu se pună întrebări. La fel şi cu telefoanele. Că veni vorba…

Se scotoci prin buzunarul hanoracului cu glugă şi scoase de acolo telefoanele, pe care i le întinse lui Shane. Nu bătură palma, nici nu-şi ciocniră pumnii, însă Shane îşi înclină capul în semn de încuviinţare, şi Jason îi răspunse la fel.

— Nu e semnal, constată Claire, după ce şi-l verifică pe-al ei. Frate, dar naşpa mai e reţeaua din Morganville.

— Funcţionează când vrea Amelie să funcţioneze, preciză Shane. Şi, din câte se pare, ea nu vrea să funcţioneze în clipa de faţă.

— Dar Michael are nevoie să-l sune pe tipul din Dallas, înţelegi, să-l anunţe că suntem pe drum.

— Adică, să-l anunţe că am rămas blocaţi într-un oraş de vampiri şi ne-am bătut cu o armată de vampiri, zombi, sau cum?

— Eu mă gândisem să spună, poate, că am avut probleme cu maşina.

— Banal, dar eficient, aprecie Shane. Mă duc să văd dacă

putem să le punem în funcţiune.

În timp ce ei vorbeau, Jason porni spre bibliotecă, mergând cu capul în jos, ca un băţ subţire într-o pereche de blugi. Claire se gândi că poate, doar poate, ar exista vreo şansă şi pentru fratele lui Eve.

Nu cine ştie ce, dar… poate.

EPILOG

— Asta eşti tu, zise Eve, potrivind pentru ultima dată peruca pe capul lui Claire, aranjând-o exact cum trebuia.

Dintr-odată, *arăta* cum trebuia: nu doar o adunătură întâmplătoare de fire sintetice prinse de creştetul capului ei, ci a… păr. Sigur, a păr fals, dar arăta…

Claire nu reuşea să se hotărască asupra înfăţişării ei. Îşi înclină capul mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă. Încercă să pozeze.

— E fain? Cred că e fain. Oare?

Fata care o privea din oglindă nu mai era o slăbănoagă sfioasă. Noua Claire Danvers era mai înaltă, un pic mai cu forme, şi purta o bluză nouă, de un roz aprins, peste alta neagră, o pereche de blugi cu talia joasă şi cranii aplicate pe buzunare, şi perucă roz cu alb. Peruca asta în şuviţe îi plăcea *la nebunie*. I se revărsa pe umeri în valuri nonşalante, şi-i dădea o înfăţişare misterioasă, şi fragilă, şi alunecoasă, şi Claire ştia că nu fusese niciodată, în întreaga ei viaţă, nici alunecoasă, nici misterioasă.

— Asta eşti tu, absolut clar, repetă Eve, cu un suspin fericit, începând să ţopăie în cerc, cu noii ei pantofi negri din piele lăcuită, imprimaţi cu cranii roşii. *Trebuie* s-o iei. Şi s-o porţi. Crede-mă, Shane va înnebuni. Arăţi de-a dreptul *periculos*!

— Shane e nebun deja, replică, râzând, Claire. Nu l-ai văzut, în raionul cu tricouri? Credeam c-o să-nceapă să plângă. Prea multe inscripţii sarcastice; prea puţine zile ale săptămânii în care să le poarte. Şi nu sunt convinsă că m-aş simţi cu adevărat comod arătând, ştii tu, *periculos*.

Eve o privi prelung, cu seriozitate.

— Dar eşti, să ştii. Periculoasă.

— Ba nu!

— Nu e vorba despre păr. E doar că… eşti alta, Claire. Cum ar fi, când noi toţi, ceilalţi, nu ştim încotro să ne îndreptăm, tu… mergi înainte. Nu te temi.

— Nu e câtuşi de puţin adevărat, protestă Claire, oftând. Mă tem tot timpul. Până în măduva oaselor. Norocul meu e că n-o iau la fugă, ţipând, ca o fetiţă.

Eve zâmbi.

— Ăsta e rolul meu. Tu eşti eroina.

— Ba nu!

— Of, mai taci, şi ia-ţi peruca asta odată, zise Eve.

— Ba nu.

— Ia-o ia-o ia-o!

— Bine, gata! Doamne, le sperii pe celelalte arătări de pe-aici!

Amândouă izbucniră în hohote demente de râs, pentru că aşa şi era: două extrem de gotice fete goth se retrăgeau prudente, aruncându-le ambelor priviri ciudate, temătoare. Faptul că erai din Morganville îţi conferea tupeu, deduse Claire. Şi nu era ceva rău, mai ales când te aflai într-un oraş înfricoşător de mare ca Dallasul, unde totul părea să se mişte de zece ori mai repede faţă de cum era obişnuită, inclusiv autovehiculele. Nu-şi dădea seama cum de reuşise Eve să-i aducă până la hotel, sau să-l ducă pe Michael la studioul unde-şi avea programate înregistrările, după lăsarea întunericului, însă reuşise, şi era *fabulos*.

Camerele de hotel aveau, în baie, săpunuri şi şampoane şi *halate*. Era formidabil. Şi peste tot, televizoare cu ecran plat, cu imagine super, şi paturi atât de moi, încât dormitul pe ele era ca şi cum ai dormi pe aripi de înger.

Semăna atât de puţin cu viaţa cu care era ea obişnuită, tocmai acesta fiind, după cum bănuia Claire, motivul pentru care i se părea cu atât mai formidabilă.

— Sunt un superstar, îşi informă ea reflexia din oglindă, care păru s-o aprobe, cu toate că încă îi venea să râdă, în sinea ei.

Îşi aminti de surprinderea lui Morley, când ea chiar îl străpunsese cu săgeata, şi de râsetele lui Oliver, de neprefăcuta lui aprobare.

Da, poate că era, fie şi numai o *mică* fărâmiţă.

Îşi azvârli părul peste umeri şi se gândi cum să se machieze.

— Ce părere ai avea despre un contur gros la ochi? întrebă Claire, total redundant, fiindcă Eve nu mergea niciodată, nicăieri, fără să-şi contureze ochii cu un creion gros. Era instrumentul ei numărul unu pentru machiaj.

Instantaneu, Eve îşi desfăcu trusa Mac şi începu să-i contureze ea ochii lui Claire. Când se privi din nou în oglindă, Claire constată că arăta… *într-adevăr* misterioasă. Faţa ei căpătase profunzime, umbre, taine.

Uau. Era uluitor ce efect putea să aducă o mică modificare.

Şi un pic de somn, adăugă Claire, în sinea ei. Se simţea mai bine faţă de cum se simţise de *luni* de zile, ştiind că nu mai pândeşte nimeni pe la colţuri ca s-o răpească, să-i înfigă colţii în gât sau s-o ameninţe.

— Arăţi absolut fantastic, se extazie Eve. Mortal de superbă.

— Nu la propriu, sper.

— Ideea e să-i *omori* pe ceilalţi, scumpo. Nu cred că e cu adevărat nevoie să-ţi explic partea asta.

Shane apăru de după colţul raionului, cu braţele supraîncărcate de tricouri, fiecare dintre ele cumpărat ca să ofenseze pe câte *cineva* din Morganville, şi frână brusc la vederea celor două fete. Deschise gura, apoi o închise la loc. Eve făcu un pas în lateral, însă Shane nici n-o observă: avea privirea fixată asupra lui Claire, şi arăta ca şi cum ar fi fost izbit în frunte, cu o scândură de doi pe patru ţoli.

— Cum arăt? se interesă ea; întrebare complet caraghioasă, dat fiind felul în care se holba el la ea.

Shane îşi lăsă tricourile să-i cadă şi o sărută, prelung şi dulce şi apăsat, şi ea simţi un soi de bucurie nestăpânită transformându-se într-o furtună pe dinăuntrul ei, o furtună sălbatică, şi nebunească şi *liberă*.

Cele două gemene Gothy McGoth, în costumele lor din piele şi cu părul vopsit şi coafat cu ţepi, pufniră şi plecară, evident ofensate de vederea unei atât de abundente fericiri într-un singur loc.

Când Shane se opri să respire, Claire zise:

— Ce-ar fi să le cumpărăm, totuşi, înainte de a sărbători?

— De ce să mai aşteptăm?

Şi o sărută din nou.

•

Dallasul era *uluitor*. Toate luminile acelea, toate clădirile

ameţitoare, circulaţia nebunesc de intensă, populaţia. După o lungă dimineaţă de cumpărături, Claire era moartă de oboseală, prea istovită şi ameţită chiar şi ca să mai admire cum se cuvine minunăţia lor de hotel, totul numai sticlă şi marmură şi mobilier luxos. Michael nu era programat pentru înregistrări decât de la ora opt seara, aşa că se trânti în pat şi adormi îmbrăcată, mult timp. Când se trezi, Eve tocmai îşi termina machiajul – revenind la Fata Goth se dezlănţuie – şi-şi verifica în faţa oglinzii rochia mini din dantelă, imprimată, evident, cu cranii. Picioarele păreau să-i fie mai lungi decât Claire întreagă.

— Uau, exclamă Claire, ridicându-se în capul oaselor. Iar oglinda îi arătă cât de rău o ciufulise somnul. Ptiu!

— Duşul face minuni, o asigură Eve, întorcându-se într-o parte şi netezindu-şi rochia. E cumva prea de tot?

— Pentru Morganville? Mda. Pentru Dallas. Habar n-am. Dar ştiu că arăţi fantastic.

Eve zâmbi, cu acel mic zâmbet tainic al ei, şi ochii îi sclipiră.

Se gândea, evident, la Michael.

Claire căscă, se prelinse jos din pat şi se duse să încerce duşul. O jumătate de oră mai târziu, cu părul înfoiat într-o stare relativ drăguţă, era spălată, uscată şi îmbrăcată în blugi şi în cel mai drăguţ top albastru al ei, cel despre care spunea Shane că-i place. Ba chiar zăbovi şi pentru un mic machiaj, deşi ştia că e o cauză pierdută, având în vedere vestimentaţia lui Eve.

Shane le ciocăni la uşă după vreo zece minute, iar când îi deschise, îl văzu somnoros, dar destins. Proaspăt ieşit de sub duş, ipostază a lui pe care ea o adora totdeauna; părul îi stătea şi mai dementţial ca de obicei, ca şi cum l-ar fi şters cu prosopul şi apoi ar fi uitat să se mai ocupe de el. I-l netezi ea cât de cât. El o sărută, apoi strigă:

— Hei, Eve? Trenul nebunilor pleacă din gară!

— Stai că vin! urlă Eve, cu răsuflarea tăiată, şi ieşi din baie, netezindu-şi iar rochia.

Shane clipi mărunt, dar nu zise nimic.

— Michael ne aşteaptă. Se dă de ceasul morţii c-o să întârzie.

— Ei bine, n-o să întârzie, îl asigură Eve. Arăt bine? Ca o iubită de star rock?

— Nu, răspunse Shane, iar când ea făcu o mutră ofensată, el izbucni în râs. Arăţi mult mai bine, arătare de groază!

Ea îi trimise o bezea şi ieşi pe coridor. Michael patrula prin faţa lifturilor, clocotind de tensiune nervoasă; echipamentul îi era stivuit lângă perete, iar pe faţă avea o expresie stranie, închisă, care dispăru în clipa în care o văzu pe Eve.

Claire suspină, în semn de solidaritate, când Michael se aplecă să-şi sărute iubita şi să-i şoptească la ureche ceva… care o făcu pe Eve să râdă şi să se cuibărească mai strâns la pieptul lui.

Shane îşi dădu ochii peste cap.

— Eu credeam că te grăbeşti, frate.

— Niciodată chiar *atât* de mult, răspunse Michael, şi-şi ridică una dintre chitare.

Shane o luă pe cealaltă şi-i întinse pumnul, ca să şi-l ciocnească.

— Hai să-i facem praf, Mikey.

Michael îl privi doar, fără să facă vreo mişcare. Shane îşi menţinu pumnul întins şi zise:

— Michael. O să reuşeşti. Crede-mă.

Michael îşi ciocni pumnul de al lui Shane şi făcu un semn de încuviinţare, apăsând pe butonul de chemare a liftului.

Jos îi aştepta o maşină – un automobil mare şi negru, de oraş, ca o limuzină, doar că nu la fel de luxos – cu un şofer în uniformă neagră. O ajută pe Eve să se urce, apoi pe Claire. Michael şi Shane se aşezară pe bancheta de vizavi de ele. Chitarele, presupuse Claire, intraseră în portbagaj.

Michael arăta cam palid, dar, la drept vorbind, când nu fusese aşa? Când porni maşina, el îşi întinse mâna şi-o apucă pe-a lui Eve.

— Iubesc rochia asta, zise.

— Eu te iubesc pe tine, îi răspunse ea, cu toată simplitatea.

Sprâncenele lui se înălţară uşor, şi zâmbi.

— Tocmai ajungeam şi eu la partea asta.

— Ştiu, zise Eve, mângâindu-i mâna. Ştiu că la asta ajungeai. Dar tu eşti băiat. Aşa că m-am gândit să-ţi iau vorba din gură. Şi o să fii grozav, să ştii.

Nu mai vorbiră nimic pe tot restul drumului cu maşina; plafonul de deasupra capetelor lor era transparent, şi le oferea o uluitoare imagine a înaltelor clădiri şi a luminilor colorate. Claire îşi simţi inima bătând cu putere. *Chiar se întâmpla cu adevărat*. Nu putea să-şi imagineze ce s-o petrece în mintea lui

Michael… sau în inima lui. Parcă era un vis. *Morganville* părea ca un vis, sau ceva care i se întâmplase altcuiva, iar ideea că vor trebui să părăsească realitatea aceasta şi să se întoarcă în cealaltă…

Shane nu era obligat să se întoarcă, se gândi încă o dată Claire. Dintre toţi patru, el era singurul care putea să plece, şi nu exista nimic în Morganville care să-l poată reţine.

Nimic, în afara ei, în orice caz.

Când ajunseră în faţa studioului, o clădire cu aspect simplu, industrial, şoferul scoase chitarele din portbagaj şi-i conduse înăuntru, unde cele două persoane care aşteptau îşi concentrară imediat atenţia asupra lui Michael. Claire, Eve şi Shane deveniră, deodată, însoţitorii lui, ceea ce li se păru amuzant şi oarecum impunător, aşa că zăboviră pe-acolo în timp ce angajaţii studioului îi explicau lui Michael cum vor proceda.

Shane căra ambele chitare. O făcea cu zâmbetul pe buze, ceea ce, de asemenea, arăta cât de mândru era pentru prietenul lui. Michael arăta încrâncenat: se concentra asupra fiecărui cuvinţel, şi Claire îl vedea deja trecând în starea de spectacol, aceea care-l făcea să arate cu totul altfel când se afla pe scenă.

La uşa studioului, unul dintre cei doi angajaţi se întoarse şi întinse o mână spre Eve, Claire şi Shane.

— Voi veţi trebui să aşteptaţi în cabină, le zise, arătându-le spre o uşă metalică groasă, cu un geam montat în ea, şi luă chitarele de la Shane, după care le adresă un zâmbet rapid. O să fie grozav. Credeţi-mă, n-ar fi fost aici dacă nu era aşa.

— Al naibii de corect, încuviinţă Shane, şi le conduse pe cele două fete în cabină… care, până la urmă, se dovedi că era camera de control a studioului.

Un bărbat masiv, cu părul creţ, stătea la pupitrul pentru mixaj, care arăta mai complicat decât interiorul unei navete spaţiale. Îi salută şi le făcu semn să se aşeze pe canapeaua mare, pluşată, din fundul încăperii.

Era uimitor, studioul acela, plin de oameni care erau de-a dreptul, pur şi simplu, grozavi în meseriile lor. Inginerul de sunet din faţa uriaşului şi complicatului pupitru pentru mixaj era destins, calm şi nu se grăbea absolut deloc, iar cei doi aflaţi dincolo de peretele din sticlă îl ajutară pe Michael să se

instaleze, efectuară câteva probe de sunet, după care-l lăsară singur şi veniră să li se alăture în cabina pentru mixaj.

— Bun, zise inginerul de sunet, făcându-le semn cu capul celor doi asistenţi ai săi… dacă asta or fi fost, Claire nu ştia precis. Hai să vedem ce-avem aici, zise el, acţionând un comutator. Michael? Dă-i bătaie, când eşti gata.

Michael începu să interpreteze o piesă lentă, ţinându-şi capul în jos, şi Claire simţi cum atmosfera din încăpere se transformă, trecând de la una profesională la una cu adevărat interesantă, pe măsură ce curgea muzica. Se revărsa parcă din el, lină, mătăsoasă, frumoasă, la fel de firească precum răsăritul soarelui. Avea acompaniament de chitară acustică, şi-i aduse lacrimi în ochi lui Claire: era ceva atât de delicat, de trist şi de dureros. Când termină, Michael prelungi mult acordul de final, după care oftă şi se lăsă pe spate pe scaunul lui, privindu-i prin peretele din sticlă.

Inginerul de sunet rămăsese cu gura căscată. O închise, îşi drese glasul şi întrebă:

— Cum se numeşte piesa, băiete?

— „Cântec pentru Sam”, răspunse Michael. E dedicată bunicului meu.

Inginerul de sunet opri microfonul, îi privi pe ceilalţi doi şi zise:

— Plină de viaţă!

Cât de funest de caraghioasă remarcă, îşi zise Claire. Dac-ar fi ştiut…

— E grozav, zise Shane, încet, ca şi cum chiar nu şi-ar fi dat seama până acum. Pe bune. E *grozav*. Doar nu sunt nebun, nu?

— Nu eşti nebun, confirmă inginerul de sunet. Amicul vostru are un talent demenţial. O să-l adore lumea afară.

Afară. În lume.

În lumea reală.

Unde Michael nu prea putea să stea mult timp.

Uşa cabinei se deschise, şi intră Oliver. Avea înfăţişarea lui de om normal, arătând inofensiv, ca un tată. Îmbătrânitul hippy, cu tricoul lui vopsit în *degradé*, şi blugii decoloraţi, şi sandale. Claire ar fi putut să parieze că, dacă i-ar fi spus inginerului de sunet că Oliver e vampir, el ar fi râs şi ar fi sfătuit-o să se lase de droguri.

Oliver se cocoţă pe braţul canapelei şi ascultă. Se traseră toţi

mai încolo, fiindcă nici măcar Claire n-ar fi vrut să se atingă de el, oricât de drăguţ ar fi părut el că se comportă. Oliver nu spuse absolut nimic. După o vreme, se mai destinseră un pic cu toţii, în timp ce Michael continua să-şi reverse uluitoarele torente de sunete, de cealaltă parte a peretelui din sticlă al studioului. Ritmuri rapide, lente, hard-rock... pe toate le stăpânea.

Când încheie ultimul cântec, după vreo două ore, inginerul de sunet deschise microfonul spre studio şi zise:

— Perfect. A fost perfect; aşa rămâne. OK. Cred că am terminat. Felicitări. Eşti, în mod oficial, pe drumul cel bun, omule.

Michael se ridică, zâmbind şi ţinându-şi chitara într-o mână, când dădu cu ochii de Oliver, care-l privea.

Zâmbetul îi pieri aproape de tot, dar apoi îşi mută privirea spre Eve, care era în picioare şi-i trimitea bezele. Iar asta îl făcu să râdă.

— Star rock! urlă Eve, aplaudând.

Claire şi Shane, la rândul lor, se ridicară şi începură să aplaude.

Oliver rămase tăcut, fără absolut nicio expresie pe faţă, cât timp sărbătoriră ei succesul lui Michael.

•

Era ultima lor seară în Dallas.

Oliver le permisese să ia o cină drăguţă în oraş, într-un restaurant incredibil de scump, unde toate chelneriţele erau mai bine îmbrăcate faţă de cât fusese Claire vreodată, în întreaga ei viaţă. El nu merse, desigur, însă Claire îi simţea cumva prezenţa, îl simţea supraveghindu-i.

Oricum, masa fu minunată. Ea încercă tot ce fusese în farfuria ei, în a lui Shane, ba chiar şi într-a lui Michael, sau a lui Eve. Râseră, flirtară, iar după cină – care fu plătită cu cardul de credit al lui Oliver – se duseră la o discotecă de peste drum, plină de oameni frumoşi şi de lumini rotitoare. Nu li se permise să comande băuturi alcoolice, fiindcă nu primiră la intrare brăţările fosforescente trebuincioase pentru aşa ceva, însă dansară. Până şi Shane, cu toate că el mai mult se ţinu de Claire cât timp dansă ea... ceea ce era fantastic. Înfierbântaţi, transpiraţi, epuizaţi, fericiţi, toţi patru se îngrămădiră într-un taxi şi se întoarseră la hotel.

Abia în lift îşi lansă Shane întrebarea:

— Şi, noi chiar ne întoarcem?

Urcuşul fu lung: camerele lor erau chiar la ultimul etaj al unei clădiri foarte înalte. Nimeni nu răspunse, nici măcar Michael, care-şi lăsă bărbia pe creştetul capului lui Eve şi-o trase mai aproape de el, iar ea îl cuprinse cu braţele.

Shane o privi pe Claire, şi în ochii lui se citea limpede aceeaşi întrebare. Ea îi resimţi apăsarea, *importanţa* ei absolut vitală.

Dintr-odată, îşi simţi inelul *claddagh* de pe deget mult mai rece decât de obicei.

— Vorbesc serios, reveni Shane. Chiar puteţi să renunţaţi la toate *astea*? Michael, tu ai un viitor aici, în lume. Chiar ai.

— Chiar am? întrebă Michael, pe un ton care părea istovit şi înfrânt. Cât crezi că aş putea să rezist, până să se-ntâmple ceva nepotrivit, frate? Morganville înseamnă siguranţa. Aici e… frumos, dar e temporar. Trebuie să fie temporar.

— Nu trebuie, insistă Shane. Vedem noi cum. *Putem*.

Dar, până ca Michael să-i poată răspunde, liftul ajunse la etajul lor, şi trebuiră să iasă din el.

Oliver îi aştepta pe coridor, îmbrăcat cu haina lui din piele şi cu o expresie serioasă pe chip. Gata cu simpaticul hippy, evident. Şi părea să-i fi tot aşteptat de ceva vreme.

Sinistru.

Se opriră toţi patru brusc, privindu-l fix; Claire simţi cum braţul lui Shane i se strânge ceva mai tare în jurul mijlocului, de parcă stătea să se gândească dacă să se posteze în faţa ei. S-o apere, dar de ce anume?

Era ceva neobişnuit în felul în care-i privea Oliver; asta, pentru că el *nu* privea spre ei, nu tocmai. Şi nu era absolut deloc privirea lui normală.

Formă în tăcere un număr pe telefonul mobil din mâna lui şi comută pe difuzor, chiar acolo, în mijlocul culoarului din hotel. Toate covoarele pluşate şi luminile şi celelalte amănunte ale vieţii normale dădură impresia că se estompează şi dispar când Claire auzi o voce calmă, rostind în difuzor:

— Îi ai pe toţi?

Era Amelie. Rece, precisă, perfect stăpână pe sine.

— Pe toţi, în afara lui Jason, răspunse Oliver. L-am trimis cu o misiune. El, oricum, nu e implicat în asta.

Câteva secunde de tăcere, după care Amelie zise:

— Vreau ca voi să ştiţi că nu-mi face absolut nicio plăcere să vă spun toate acestea. Ţi-am dat de înţeles limpede, Claire, că-ţi preţuiesc serviciile faţă de mine şi de Morganville; că eşti importantă pentru *noi*. Înţelegi ce-ţi spun?

— Da, răspunse Claire. Îşi simţea gâtul uscat şi încordat, şi pielea îngheţată.

— Michael, continuă Amelie. Am discutat cu tine în particular, dar voi declara şi public: tu trebuie să te întorci în Morganville. Acelaşi lucru este la fel de valabil şi pentru Claire. Voi *trebuie* să vă întoarceţi. Nu există argumente, nici circumstanţe atenuante. Oliver înţelege foarte bine aceste lucruri, şi el este împuternicitul meu pentru punerea în aplicare a acestei hotărâri. Nu mă îndoiesc că luminile din Dallas sunt foarte strălucitoare, şi că Morganville pare foarte departe. Vă asigur că nu este aşa. Nu mă îndoiesc de faptul că aţi vorbit despre o eventuală fugă, despre asigurarea libertăţii voastre, însă trebuie să înţelegeţi: braţul meu este foarte lung, iar răbdarea, mult mai scurtă. Aş prefera ca părinţii tăi să trăiască în continuare în binecuvântata lor neştiinţă a pericolului, Claire. Ca şi ai tăi, Eve. Şi chiar ai tăi, Michael… cu toate că ei au plecat din Morganville, tot sub controlul meu rămân, şi vor rămâne totdeauna.

— Javra, bombăni Shane.

— Domnule Collins, sunt dispusă să tolerez multe din partea voastră, a celor patru, inclusiv întâmplătoarele dumitale grosolănii. Vă voi permite foarte multă libertate de mişcare şi de opinie. Dar să fiţi absolut siguri: nu vă voi lăsa să plecaţi de capul vostru. Împăcaţi-vă cu situaţia cât puteţi de bine. Detestaţi-mă, dacă aşa simţiţi că trebuie. Dar vă veţi *întoarce* în Morganville, sau veţi suporta consecinţele. Tu ştii mai bine decât ceilalţi oameni că vorbesc cât se poate de serios în această privinţă.

Shane se albi la faţă, şi Claire simţi cum toţi muşchii i se încordează la maximum.

— Mda, ştiu, zise el, răguşit. Mi-am găsit mama plutind în cada plină cu propriul ei sânge. Ştiu cât de serios poţi să vorbeşti.

Amelie mai făcu o pauză, după care zise:

— Poate că în Morganville n-o fi paradisul, şi nici viitorul pe

care consideraţi că l-aţi merita. Numai că, în Morganville, atât voi, cât şi familiile voastre, veţi rămâne la adăpost şi în viaţă, cât timp depinde de puterile mele. Vă dau cuvântul meu, ca Fondatoare, că aşa va fi. Ne-am înţeles?

— Ne ţineţi familiile ostatice, zise Claire. Ştiam deja asta.

— Iar eu am vrut s-o auziţi chiar din gura mea, ca nu cumva să existe neînţelegeri, replică Amelie. Şi acum aţi auzit-o. Vă aştept înapoi mâine. Noapte bună.

Oliver închise telefonul şi şi-l vârî în buzunar. Nu le mai spuse nimic, ci doar se dădu la o parte din drum. Timp de câteva secunde, rămaseră toţi patru pe loc, după care Shane zise:

— Aşadar, asta e.

— Da, confirmă Oliver. Mâine, ne întoarcem. Vă sugerez să profitaţi la maximum de timpul care v-a mai rămas astă-seară.

Se întoarse să plece, dar mai aruncă o privire peste umăr: una doar, una la repezeală.

— Şi să ştiţi că-mi pare rău.

Shane, fără să scoată un cuvânt, o luă de mână pe Claire şi o conduse în camera lui.

•

Dimineaţa, când răsări soarele ultimei lor zile de libertate, revărsându-şi razele peste ei, Shane se întoarse s-o privească, sprijinindu-se într-un cot, şi-i zise:

— Ştii că te iubesc, nu?

— Ştiu.

— Pentru că nu prea mă pricep s-o spun, zise el. Lucrez la asta, la toată partea relaţională.

Ea nu prea dormise. Fusese prea ocupată cu gândurile, cu grijile, cu întrebările. Ocupată să-şi imagineze tot felul de variante pentru viitor. Să-şi imagineze momentul acesta. Şi se simţi ca şi cum s-ar prăbuşi din vârful unei clădiri foarte, foarte înalte, când întrebă:

— Shane? Dar tu… te întorci? În Morganville?

În afara lui Frank, tatăl lui, în prezent vampir, Amelie nu avea cu cine să-l şantajeze… pe nimeni, în afara lui Claire, şi a lui Eve, şi a lui Michael, şi, în orice caz, Amelie nu avusese niciodată cu adevărat nevoie de Shane. Cu toate acestea, *Claire* avea nevoie de el. Cu fiecare bătaie a inimii, avea tot mai multă nevoie de el.

Shane o privi, prelungind această privire atât de mult, încât ei i se păru că prăbuşirea continuă, şi continuă, şi că ar putea continua la nesfârşit…

Şi, deodată, el zise, foarte încet:

— Cum aş putea să nu mă întorc? Cum aş putea să renunţ la tine, Claire? Ori rămânem toţi, ori ne întoarcem toţi. Nu te las să te întorci singură.

Îi atinse nasul cu vârful degetului, făcând-o să râdă.

— Cineva tot trebuie să-ţi fie bodyguard!

Ea îl sărută, şi trupurile li se încălziră împreună la soare; Shane îi ridică, în tăcere, mâna dreaptă la buze, şi-i sărută degetele, şi sărută inelul *claddagh* care sclipea acolo, acel legământ pentru viitor care avusese atâta însemnătate pentru el, în trecut.

Şi apoi, încă o dată, cât timp mai erau încă absolut liberi, el îi spuse cât de mult o iubeşte.

După asta, întoarcerea în Morganville n-a mai părut atât de neagră.